MAKE IT LOOK LIKE AN ACCIDENT #7

Tässä numerossa mm:

MISTÄ TIEDÄN, OLENKO UUDESTISYNTYNYT?

KOLME KUOLEMAA

SAATANAN SUURIN VAIVANNÄKÖ

Make It Look Like an Accident osa 7: Moskovan keikka

Accidentin numeroista viisi ja kuusi saatua palautetta:

- "*Luin jo koko lehden kannesta kanteen, paitsi en sitä Ruoska-juttua ollenkaan.*"

- "*Siis mitä? Taas?*"

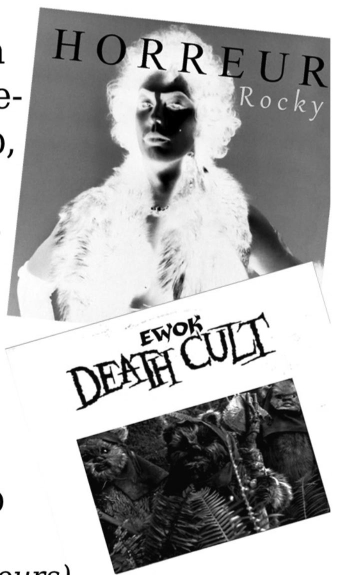
- "*Emminä ehi mitään lehtiä lukemaan!*"

Tästä yltiöpositiivisesta palautteesta innoutuneina päätimme tehdä taas uuden numeron. Kun töissä vituttaa, zinenteko rauhoittaa. Tässä numerossa ollaan taas syvällä leffapaskoosin suossa, mikä taitaa nykyään olla tän lehden virallinen linja. Katotaan saataisko jotain paskoja musajuttuja seuraavaan paskaan numeroon.

Ollaan Accidentin toimituksessa kuulemma kauhean negatiivisia, joka ei siis mitenkään voi pitää paikkaansa. Me emme vihaa ketään, paitsi Mikko Alataloa, A.W. Yrjänää ja natseja.

Ensi numerossa selvitämme millaisella kontaktimuovilla on paras päällystää harvinaisten progelevyjen ensipainokset - läpikuultavalla punaisella vai tummansinisellä? (JK)

Taittajan playlist:
Fu Manchu : California Crossing, Annie : Anniemal, Annie : Don't Stop, Phoenix : Cantafabule, Babylon Whores : Deggael ep, Totenwald : Dirty Squats & Disco Lights, Venom : Black Metal, Cold Colours : Have You Seen The Ghost Of John? mp3-ep
(https://archive.org/details/laconia002_coldcolours)

Kannen kuva: varastettu ZABIJ MNIE GLINO -leffan julisteesta (Andrzej Pagowski)

MAKE IT LOOK LIKE AN ACCIDENT
ACCIDENTZINE@GMAIL.COM
JARIKU.SDF-EU.ORG/ACCIDENT

Ravintosisältö/Näringsinnehåll

ELI KUINKA KÄVELIN SUOMEN SUURIMMAN HAUTAUSMAAN HALKI JA OPIN KAIKEN ELÄMÄSTÄ, HAUTAAMISESTA, RAKKAUDENKAIPUUSTA JA PUISTA

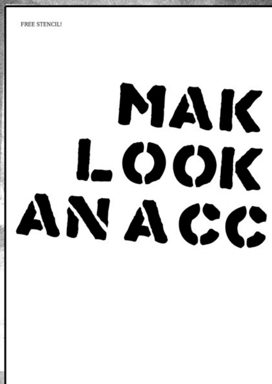

Menneestä nykyiseen ja takaisin liikkuva kuvaus huojuvasta avioliitosta.

PSYKIATRIN PÄÄNAVAUS

Tunnetun psykiatrin matka ihmismieleen.

ORJIA JA ISÄNTIÄ

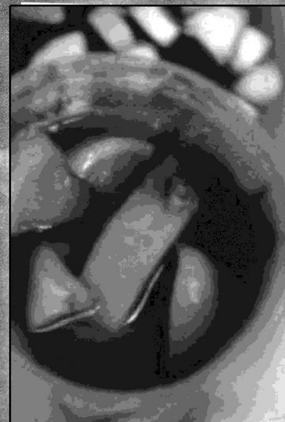
RUOTSALAIS-SUOMALAINEN SIIRTOMAAHERRUUS KARIBIALLA

Suomi-Ruotsi orjakaupan suuressa kertomuksessa.

SORRETTUJEN PEDAGOGI

Monet tuntevat Paulo Freiren *Sorrettujen pedagogiikka* -teoksen, mutta moniko tuntee kirjan kirjoittajaa?

SUUREN AJATTELIJAN ELÄMÄ

Merkittävän ajattelijan poikkeuksellinen tarina on kiehtovaa luettavaa!

"Valaisee ainutlaatuisella tavalla Marxin ajatusmaailmaa ja poliittisia näkemyksiä."
- Political Studies Review

MYÖS E-KIRJANA

MUISTA MYÖS

KERTOMUKSIA USKOMATTOMISTA SUOMALAISISTA RUDOLF KOIVUSTA SAARA AALTOON

Nämä sankaritarinat ovat ihan kaikille!

90

Accidentin

VARES

-retrospekti, osa 2/2

"Verkkolehtemme julkaisee yksinoikeudella Hukansalmen pappilan ullakolta yllättäen löytyneen piispantarkastusta varten laaditun kertomuksen, joka kuvaa ilmeikkäällä tavalla erästä historiallista aikakautta kirkkomme historiassa. Dokumentti on ajoitettu vuosituhannen vaihteeseen. Käsikirjoituksesta tulkinnut P Huokuna."

Vares 0,66666666666666666
Vares - Kaidan tien kulkijat (2012)
Genre: Eroottinen trilleri
Ohjaus: Alfons Åberg

"*...ehdottomasti uuden Vares-sarjan tähänastisista elokuvista paras!*" -smackthejack.net/ Jukka L. Savolainen

Haista Jukka paska. Kansien mukaan Kari Tapio näyttelee tässä elokuvassa Kari Tapiota. Ja Aake Kalliala kylähullu Paskamanttelia, alias Boormannia. Varovasti epäilyttää, että onkohan tää nyt ihan tosissaan tehtyä paskaa vai ihan tosi paskaa. (*Toim. huom. tämän elokuvan kuvankaappaukset on otettu kamerakännykällä televisiosta, koska Accidentin toimituksen ainoa läppäri sanoi sopimuksensa irti, eikä suostu enää pyörittämään blu-ray-rieskoja.*)

Elokuva alkaa kunnon Pohjanmaa gothicilla, jossa katsellaan loputtomia kaurapeltoja. Paitsi että tää on ilmiselvästi kuvattu jossain Varsinais-Suomessa ja loputon viljapelto on ehkä 0,8 hehtaarin pätkä, jota on kuvattu laajakulmalinssillä ja lyhyellä polttovälillä. Hap ja Leonard -tv-sarja on paljon parempaa maaseudun uskovaisten sekopäiden gotiikkaa. Elokuvan ensimmäinen häkävaroitintesti suoritetaan, kun pari pappismiestä saapuu ehtoollisviinille juottolaan ja Luusalmi kysyy näiltä "Mistäs liperi kiristää?" (KK: Hihi).

Vareksen kaveripappi esittelee toisen sielunpaimenen opiskelijakaverikseen teologisesta tiedekunnasta ja tämä kertoo tarinan siitä, miten löysi jonain aamuna nuoren naisen ruumiin kirkkonsa hautuumaalta.

Vareksen pieni lusikka

Vares suostuu ottamaan jutun hoitaakseen ja matkustaa junalla hevonkuuseen. Vares istahtaa körttikunnan majatalon kahvilaan ja paikalle marssii Aake Kallialan esittämä kylähullu. Tämä ilmoittaa etsivänsä desantteja ja bolshevikkeja, mutta Vares ei myönnä olevansa kumpaakaan.

Aake ottaa moottorisahansa ja lähtee risumettälle sen sijaan. Varekselle näytetään kylän touhuja tämän apuun pyytäneen papin toimesta, joista eräänä esitellään vanhan rouvan ympärillä hyöriviä seurakuntalaisia, jotka yrittävät saada tältä nimen testamenttiin. Eli täysin samaa touhua kuin Salossa, jossa jehovia juoksee joka päivä vanhoja evakoita jututtamassa siihen asti, että saadaan nimi alle paperiin. Jotenkin ikävästi käy talosta toiseen niin, että yksinäiset juopot päättävät viimeisillä hetkillään lahjoittaa omaisuutensa seurakunnalle, joka sitten edullisesti vuokraa tilat jäsenilleen ja seuraava uhri etsitään kiikariin.

Aake Kalliala toteaa Vareksen olevan jotenkin rehdin oloinen uuvatti, joka ainakin osittain tuntuu pitävän paikkaansa. Rehdistä ei tiietä kyllä. Vares ja Paskamantteli keskustelevat kylän uskonlahkosta ja toteavat, että kaikki paskiaiset ajavat Audilla. Petteri Summasen esittämä ni-

mismies tulee paikalle kovistelemaan vieraspaikkakuntalaista, jos se vaikka onkin desantti. Emme ole täysin varmoja, onko Petteri Summanen täysin tietoinen siitä, ettei hän näyttele Julmahuvissa. Summanen nimittäin vaikuttaa siltä, että näyttelee kovaa poliisia jotenkin sarkastisesti, eikä ole yhdessäkään kohtauksessa ilman pilottiarskoja.

Roudasta rospuuttoon

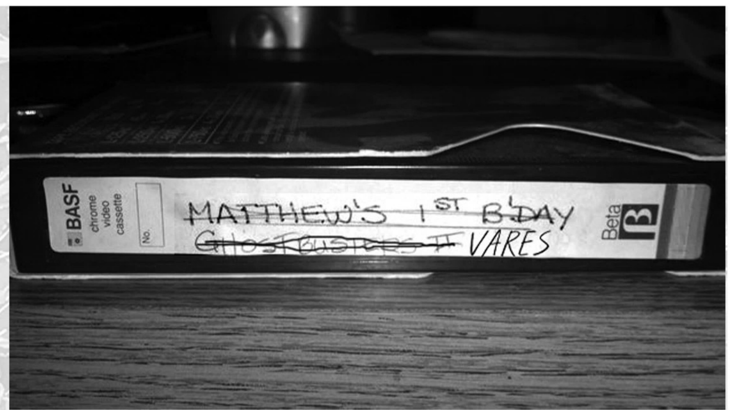
Lama ei ole iskenyt hihhuleihin, mutta koskas ristin taa piiloutuvilla kusettajilla ois rahat vähissä muutenkaan? Ekasta Vareksesta tutun Pekka Huotarin esittämä taksikuski sössöttää itkuvirren siitä, miten meni turkistarha alta ja raati ei voi kuin ihmetellä, että potisiko joku turkistarhaajia kohtaan muka sympatiaa?

Vares käy tutkimassa kirjastossa lahkonjohtajan (Peter Franzén) kirjoituksia ja siinä sivussa vähän nusaisee tämän vaimoa (Merja Larivaara), joka on kirjastonhoitajana siellä. Saatuaan vähän lisätietoa rouvalta, Vares jatkaa matkaansa paikallista hourulaa kohden. Hän puhuu itsensä suljetulle osastolle ilman lähetettä ja ylilääkäri haastattelee Varesta. "Onks teitä hoirettu?" No onko, kättä polveen! Kerrankos sitä on Varesta hoideltu. Seuraa jotain ankeaa sössötystä taskubiljardista ja raati ähisee tuskissaan kun tämä elokuva vain jatkuu ja jatkuu.

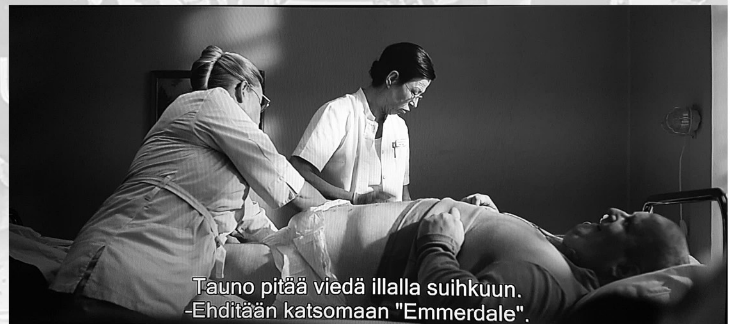
Maallikkosaarnaaja Raappana (Franzén) paljastuu juoppohulluksi, joka ei varmaan yllätä ketään, joka on lehdestä lukenut esim. Nokia Mission touhuista. Vares osallistuu uskonnolliseen nuorisotapahtumaan, jossa on pääesiintyjänä Kari Tapio (Kari Tapio). Iskelmäkuningas esittää näkemyksen Ramonesin kappaleesta Somebody Put Something In My Drink ja Vareksella pime-

Talossa on saatana

nee päässä. Kun hän herää juotuaan vieraan (ylilääkärin) pullosta päivän tai useamman päästä, hän on lepositeissä mielisairaalassa ja hänelle syötetään riisipuuroa lusikalla. Vares on doupattu ihan täyteen mömmöjä ja lataamovierailu vie lopulta useamman viikon. Ylilääkäri (Kari-Pekka Toivonen, oli myös Vares 2:ssa) sanoo puhelimessa jollekin toiselle pahikselle, että Vares on hoidettu. Jossain kohtaa Vareksen toleranssi alkaa kasvaa ja hän pystyy vähän suunnittelemaan pakoa. Hoitajat puhuvat käyttävänsä Vareksen housuunpaskovaa huonetoveria pesulla iltasella ja Vareksen suunnitelma on valmis.

Vastoin kaikkia odotuksia Vares pääsee pakenemaan pöpilästä. Vares vetää ylilääkäriä kaksin käsin turpaan ja tunkee tämän suuhun biljardipallon. YASSSS QUEEEEEN. JK missasi tämän kokonaan, koska tuijotti olohuoneen kattoa. Vares viettää yönsä taivasalla ja aamusella vaeltaa kylähullun kotipihaan, joka tunnistaa välittömästi hourulan potilashaalarit ja tarjoaa Varekselle vähän kahvia lämmikkeeksi.

Kun Vares on kerännyt voimiaan hieman, on aika pistää kova kovaa vastaan ja hankkia jotain todisteita saarnamiehiä ja muita roistoja vastaan. Juonenkäänteet menevät takaisin Varesten 2 ja 4 maailmaan: Vares kakkosesta saamme flashbac-

kit, jossa käy ilmi että saarnari on vahingossa tappanut tytön kesken panemisien. Nelosesta taasen saamme kuullaksemme taas nämä Itä-Suomen hovioikeuden hyväksymät perustelut, eli näittekö miten se nainen oli pukeutunut, sehän suorastaan kerjäsi sitä össön sössön haistakaa paska. Pori on Pohjanmaa on Pori. Vares joutuu juonenkäänteiden päätteeksi vangiksi vanhalle minkkitarhalle ja on joutua suolahappokylpyyn kunnes Paskamantteli saapuu paikalle ja tinttaa kusipään tajuttomaksi. "Kaveria ei jätetä, pöljä." Aake on paras jätkä, Suomen Columbo.

Samaan aikaan toisaalla saarnamies haukkaa haulikon piippua ja cgi-veriroiske roiskuu seinälle. Tervemenoa. Tässä oli taas ihan täysin sama juoni kuin kaikissa edellisissä. Naiset on yliseksuaalisia syöjättäriä tai suojeltavia uhreja, joiden etuja voi vain sellainen ihminen ajaa, joka on viimeksi ollut kokonaisen päivän selvinpäin Koiviston presidenttikaudella. Vares 6 on lähes Pekko Aikamiespojan tasoista absoluuttista huonoutta.

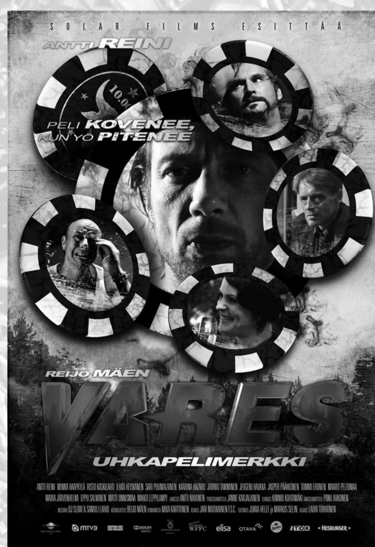
Toim. huom. Oli nimittäin helvetin vaikeaa yrittää muistiinpanoista kirjoittaa puhtaaksi 5 päivää myöhemmin tätä, kun ei muista elokuvasta yhtään mitään enää. (raati: Zowie Bowie, En omista pakastinta & Hamato Yoshi)

Arvosanat: Vareksen tekijät on ihan vitun lamereita.

Elokuvan nokkelin repliikki: Aake Kallialan kaikki vuorosanat.

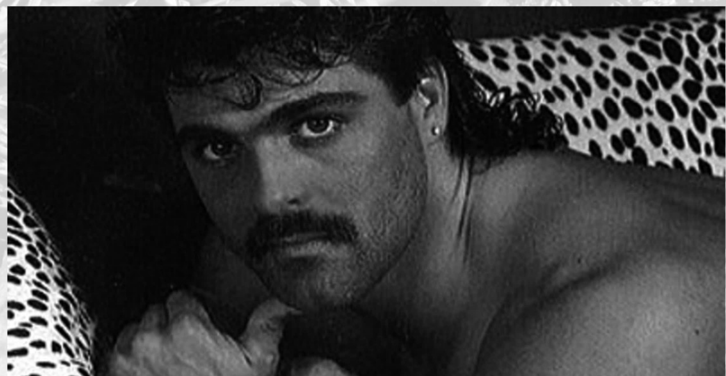
Vares 0,77777777777777777
Vares - Tuhkapelimerkki (2012)
Genre: Eroottinen trilleri
Ohjaus: Lauri Törhönen

Kansien mukaan Vares numero seittemän on "sarjan parhaita", jonka todenperäisyyden raati (AK ja JK) selvittää. Ainakin alkutekstit on tehty budjettia säästelemättä Windows Movie Makerilla, hyvä hyvä. Aiemmista Vareksista kierrätetty Poliisi-tv-tunnari soi pakollisten sponsorilogojen aikana, mutta sitä ei taideta enää kuulla itse elokuvassa. Elokuvan alussa Ruissalossa olevassa tähystystornissa roikkuu joku naisoletettu hirressä ja joku suomenruotsalainen papparainen sanoo itsekseen ääneen "Härre gyyd" ja menee soittamaan poliisille. Seuraavaksi elokuva hyppää 2 kk taaksepäin, mikä tekee tästä kaikesta tosi mielenkiintoista, kun ei tuolla helvetin hirttosilmukka-aloituksella ole mitään virkaa (ja jonka säästäminen myöhempään kohtaan elokuvassa olisi pikemminkin lisännyt jännitystä).

Vares vittuilee ja miesselittää jollekin hysteeriselle akalle (Minna Haapkylä) keskellä yötä pankkiautomaatilla, joka lähes 100% varmuudella takaa sen, että tämä tsubu on leffan love interest ja hirteen päätyvä frouva. JK epäilee shokeeraavaa juonenkäännettä, jossa uhri onkin aiemmista elokuvista tuttu taksikuski Meno-Anu (Maria Järvenhelmi), mutta AK on vakuuttunut ettei kukaan ole niin nokkela tuotantotiimissä. Saammepa nähdä. Kun Vares pääsee pankkiautomaatille asioimaan, hän yrittää nostaa 20 euroa, johon kate ei tietenkään riitä. Heh heh, kukapa meistä ei olisi juonut viimeisiä rahojaan turkulaisessa räkälässä.

Vares katsoo, kuinka Haapkylän näyttelemä Sole Sulavesi kaartaa pois punaisella avoautollaan ja pitää itsekseen tympeää film noir -monologia perusteettomasta hysteriasta. Hyvää keittiöanalyysia. Kun seuraavana aamuna palaamme Vareksen pariin tämän asunnolla, seinälle on ilmestynyt sekä Turun että Varsinais-Suomen vaakunat (joista jälkimmäisessä on hauskasti kaksi Ruotsin lippua ristissä). Vareksen frendi Mikko Leppilampi (Mikko Leppilampi) uhoaa menevänsä treffeille Kata Kärkkäisen kanssa, joka paljastaa että nämä elokuvat eivät sijoitu samaan jatkumoon todellisen maailman kanssa vaan Marvelin elokuvauniversumiin, koska meidän maailmassamme Kata Kärkkäisen nimi oli tässä kohtaa jo ihan eri.

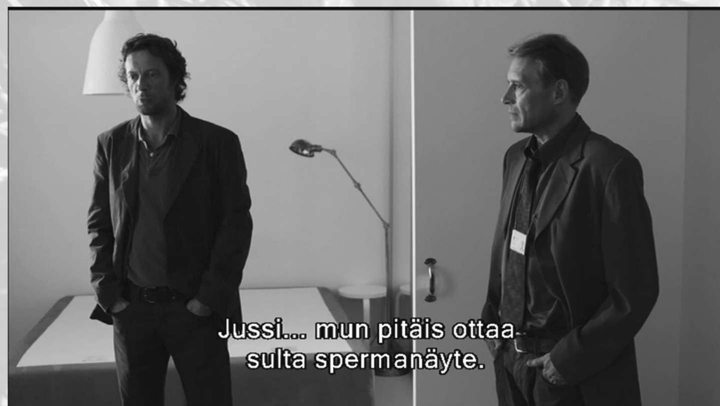
Vares päättää mennä miesselittämään Solelle jotain muuta ja menee tämän asunnolle, ilmeisesti kaivettuaan Fonectasta tämän yhteystiedot? Elokuva skippaa seuraavat 20 kohtausta ja siirtyy suoraan siihen, kun Vares herää täysissä pukeissa ja yltäpäältä hiessä vieraasta sängystä. Keittiöstä Sole kysyy, ottaisiko arvon yksityisetsivä kahvia. Vares sössöttää jotain typerää heteronormatiivista paskaa, jonka tarkoitus on hauskuuttaa elokuvan kohderyhmää, keski-ikäisiä suomalaisia miehiä. Accident-raadin keski-ikäiset suomalaismiehet pitävät tätä vastenmielisenä paskana ja vaikka tässä lähinnä valkoisia heteromiehiä ollaankin, niin ei kyllä kiinnosta sitten alkuunkaan mitä asiaa valkoisilla heteromiehillä on Vareksen maailmassa.

Vareksen kamu Tico-Tico Luusalmi kertoo Vareksen entiselle mielitietylle Meno-Anulle strippaarivitsin, jonka punchline on "Vitunkestävästä!", kättä polveen! Sole ja Vares ovat vissiin "sillai" ja tämän kunniaksi käyvät Ruissalon hirttometsikössä piknikillä. Vares tuijottaa kaukaisuuteen krapulaisin silmin ja Sole tuijottaa huolestunein silmin hirttolavaa. Elokuva yrittää vihjailla jotain, mutta se on niin hienovaraista, ettemme voi olla varmoja, mitä tulee tapahtumaan. Paskaimitaattori Jarkko Tamminen esittää jotain pukumiestä, joka on varmaan joku pahis.

AK tunnistaa Liikkuvien Lasten laulajan Tuula Amberlan sivuroolista, joka IMDB:n mukaan on nimetty Maria Rodriguesiksi. JK ei niin noista goottijutuista perusta, joten hän ei heti uskonut että kyseessä on Tuula, mutta toivoo silti ettei hänellä ole mitään noloa epsanja-aksenttidialogia tulossa. Meno-Anu on tuonut Varekselle kaupasta ruokaa jostain syystä ja raati panee merkille, että strippaavan taksikuskin hauistatuointi menee kokonaan käsivarren ympäri. Hah, siitäs sait, Samuli Edelmann -Vareksen strippari.

Pian Vareksen mielitietyn Solen veli tulee puhumaan Varekselle, kun sisko on ollut kadoksissa jonkun aikaa. JK ei taas pysty keskittymään tähän paskaan mitenkään, mutta onneksi AK kuuntelee dialogia ja tietää että aikaa on kulunut kolme vuorokautta. Elokuvasta ei mitenkään pysty tietämään montako päivää alkukohtaukseen on vielä jäljellä. Poliiseja ei asia tunnu kiinnostavan sitten alkuunkaan, mutta kohtaus on tärkeä osa tätä elokuvaa, koska taustalla poliisin puhutteluun viedään kansallispukua käyttävää romaninaista, kuten Vareksen maailmassa usein tapahtuu. Ihme vaan, ettei siinä Jeesus-Vareksessa ollut yhtään uskovaista kaaloa. Kun Vares ja velipoika menevät Solen kämppään, he päättelevät että Sole on ollut kaikki kolme päivää kadoksissa, koska kolmen edellisen päivän sanomalehdet ovat keittiön pöydällä. You know, eikä esim. eteisessä postiluukun luona, jossa ne loogisesti olisivat tällaisessa tilanteessa. Pian Sole löytyy kuolleena hirrestä Ruissalosta ja JK joutuu myöntämään, että AK arvaa paremmin näiden leffojen paskat juonenkäänteet.

Se Vares 7:n eduksi pitää sanoa, että jos tämä olisi joku aiemmista exploitaatio-Vareksista, Solen raato olisi roikkunut alastomana ja raiskattuna Turun tuomiokirkon kellotornista tms, eikä täysissä pukeissa jonkun metsästystornin poikkipuusta. Hautajaisten jälkeen Vares menee jatkoille Reijo Mäen vakiobaariin, jossa Vareksen rasittava juoppokaveri ex-pappi sössöttää jotain hautajaispapin saarnasta ja haluaisi tietää, mitä tämä puhui synnistä. Varesta ei yhtään nyt nappaa sen tyhmien junttikavereiden junttijutut ja hän vastaa väsyneenä, ettei pappi ollut sen puolella. Poliisi tutkii Solen kuolemaa ja käyttää Varesta Solen asunnolla kertomassa viimeisten päivien tapahtumista ennen kuin Sole katosi. Vareksen asunnossa aiemmin näkemät kuvat jostain tummatukkaisesta miehestä ovat kadonneet makkarin ovesta johonkin.

Vareksen ja Solen veljen keskustellessa Solen kuolemasta veljen asunnon yläkerrassa, pankinjohtaja Heikki Häntä paljastuu häntäheikiksi, kun hän panee ja hässii kovaäänisesti velipojan vaimoa alakerrassa. Velipoika ottaa vaimonsa uskottomuuden ja sisarensa kuoleman melko raskaasti ja ottaa kissan mukaansa vaeltaessaan Turun jokivartta pikku tuiterissa yöllä. Hän on melkein valmis hylkäämään kissan keskelle kaupunkia oman onnensa nojaan, mutta onneksi muuttaa mielensä viime hetkellä. Accident-raati muistuttaa kaikkia lukijoita, että lemmikki on elinikäinen valinta, eikä hetken mielijohde.

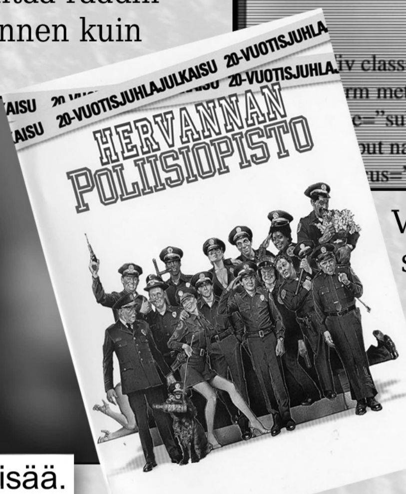
Avointen hautojen päivä

Oon pari päivää yrittäny
tavoitella sitä. -Suruaika.

Vareksen kaveri poliisista, ylikomisario Hautaholvi (tai jotain sinne päin), kertoo että Solen kädestä löytyi rikosteknisessä tutkinnassa tuppo hiuksia, mutta niistä ei varmaankaan saa dnanäytettä, koska sitä varten pitäisi saada jostain spermanäyte. Solen veljen (olisi varmaan pitänyt kirjoittaa sen nimi ylös) mennessä yöllä petturisikapankinjohtajan luo vakoilemaan tämän ja vaimonsa touhuja, tämä löytääkin yllättäen molemmat kualiaaksi ammuttuina tyhjästä uima-altaasta. No semmottis sitte, niih. Onpa taas ankeaa lama-ajan paskaa tämä juoni. Toimituksen maskotti Vilho-koira heräsi tässä kohtaa raadin mekastukseen ja päästi pyh-äänen ennen kuin meni takaisin nukkumaan.

Kaupunki pistää tähän
kaikki liikenevät voimavarat -

ja Hervannan poliisiopistosta tulee lisää.

Vares käy haastattelemassa Tuula Amberlaa tämän työpaikalla vanhainkodissa ja saa selville ainakin sen, ettei tämä ole kovinkaan kummoinen näyttelijä. Myös Solen asunnossa olleissa valokuvissa näkynyt tummatukkainen mies on vanhainkodissa töissä.

Vares tutkii kotitoimistollaan juttuvihjekirjeitä, jotka on saanut jossain kohtaa Mikko Leppilammen esittämältä Mikko Leppilammelta ja tajuaa, että kaikki papereissa mainitut sukunimet ovat tämän vanhainkodin asukkaita. Mukana on mummon lähettämä CD-ROM, jonka Vares laittaa tietokoneeseensa ja koska mummon rompussa on joku viirus, Vareksen ATK kuolee siihen paikkaan. No, etevämmät Tekniikan Maailman lukijat saavat jonkun toisen koneen avulla rompun auki ja levyltä paljastuu mm. kopioita sähköposteista.

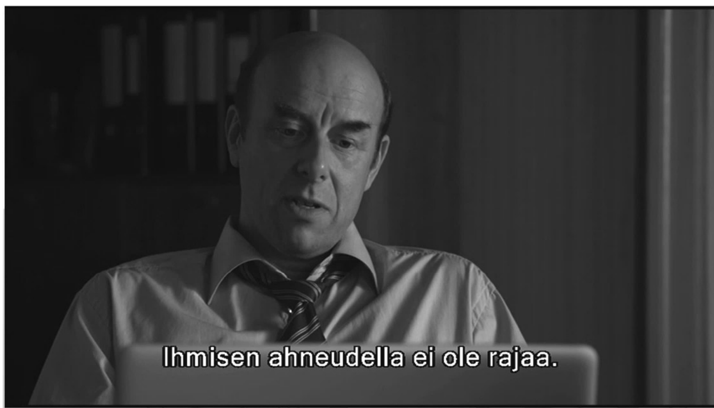
Vares 7:n tuotantoon palkattu graafikko on ilmeisesti joskus nähnyt miltä HTML-muotoinen email näyttää paljaana tekstinä ja sitä simuloidakseen on pastennut jotain randomia javascriptiä ja HTML-koodia sinne tänne. Yksi koodinpätkistä näyttää olevan jonkun ulkomaisen levyprässäämön yhteydenottolomakkeen koodia.

Lähettäjä: Hampus Von Knorr <hampus.von.knorr@aurapankki.fi
Aihe: Miten etenemme?
Päiväys: 2. helmikuuta 2009 12.10.02 UTC+3.00
Vastaanottaja: susanna.petterson@iltarusko.fi

```
iv class="newsletter_form">
rm method="post" action="http://www.thevinylfactory.com/lists/?p
e="subscribeform">
out name="email" type="text" class="quiet" value = "Subscribe t
us="clearDefault(this)">
```

Vares 7 on tähän asti tylsin tähänastisista Vareksista. Joutavanpäiväisen kioskidekkarijaarittelun sekaan on ripoteltu tyhmiä keski-ikäisten ukkojen saunailtojen pillujuttuja, jotka aiheuttavat silmienpyörittelyä juntimmassakin katsojassa.

Kun näemme Kaarina Hazardin toimiston taustalla Mannerheimin kuvan, raati alkaa toivomaan että saisi nyt heti Deekin tähän sohvalle istumaan ja kertomaan meille Kansalaiistottelemattomnousin Mannerheim-biisin taustoista. Kaarina Hazardin palkkaama tekoviiksinen mies

on vjenaläinen palkkamjurhaaja, joka suuttuu imitaattorin esittämälle pukumaurille ja ampuu Vareksen sijaan tämän henkiltä kiikarikiväärillä. Tästä näiden molempien pomo Kaarina Hazard suivaantuu ja tekee vjenaläis(es)tä kissanruokaa. Elokuva päättyy lähikuvaan kissan naamasta ja Bond-tunnariin suomeksi laulettuna. Lähetimme tästä raadista poissaolevalle KK:lle kännykkäkameralla otetun kuvan.

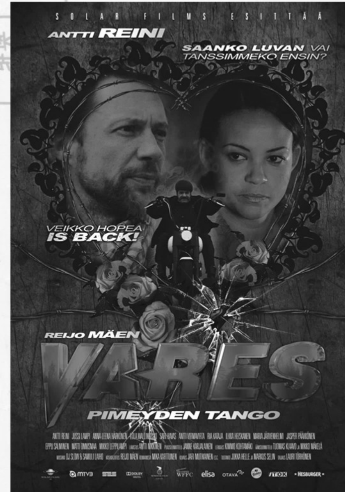
Olipa taas ihan melkoisen löysää paskaa koko leffa. Yhtään mitään ei tapahtunut missään välissä ja aivan lopuksi leffan pahikseksi paljastuva, elokuvassa tätä aiemmin n. 25 sekuntia esiintynyt Kaarina Hazard pääsee kuin koira veräjästä poliisien levitellessä käsiään. Poliisilla on videokuvaa vjenaläisen pahiksen tekemästä murhasta, mutta koska hän katsoo vain 90% suoraan kameraan, häntä ei voida mitenkään tunnistaa kuvasta. Vares ei koskaan saa selvyyttä tyttöystävänsä kuolemasta (vaikka katsojalle väännetäänkin rautalangasta tämän tehneen itsemurhan omasta aloitteestaan) ja muutenkin raivostuttaa, miten alas Ameriikan Raitin ohjannut

Törhönen on urallaan vajonnut. Toivottavasti ei jouduta enää koskaan katsomaan yhtään sen ohjaamaa Varesta. (raati: Someone Stole My Poop & Lou Cebub)

Arvosanat: Viisi Varesta viidestä.
Elokuvan nokkelin repliikki: Sinä et tiedä heterokahveista mitään.

Vares 0,8888888888888888888
Vares - Pimeyden tango (2012)
Genre: Eroottinen trilleri
Ohjaus: Lauri Törhönen

No jouduttiin silti katsomaan taas uusi Törhösen ohjaama Vares, että kiitti vaan. *Vares 8: Tangat pimeyden soi* alkaa samoin kuin Huhtikuun tytöt eli ruudulla pyörii tyhmiä photaroituja lööppejä, jotka kiinnostavat katsojaa ihan yhtä paljon kuin Matti ja Teppo luotisateessa -otsikot, joita Iltaankat keksivät päivästä toiseen. Kaikissa tähän asti julkaistuissa Vares-kotivideojulkaisuissa ollut smackthejack.netin antama viiden tähden arviokin loistaa poissaolollaan, kuinkahan kamalaa paskaa tässä joutuu kahlaamaan taas? Ennen varsinaista elokuvaa tarkistamme edessä olevan kärsimyksen ydinsisällön dvd:llä extrana olevasta trailerista, jonka on tällä kertaa ohjannut Renny Harlin. Traileri sisältää pelkkiä räjähdyksiä, joissa tulipallot räjähtävät ja savupilvet räjähtävät ja räjähdykset räjähtävät. Raati huokaa väsymyksestä ja painaa dvd:n valikoissa playta.

Elokuvan alussa pääsemme seuraamaan tangokuninkaan edesottamuksia jonkun junttilan tanssilavalla, jossa tämän jalkoihin heitellään kalsareita ja rintaliivejä. Laulaja on huumorismiehiä, joten se ripustaa pikkupöksyt basistin basson varteen, ehhen ehhen. Ennen kuin tästä paskasta päästään eteenpäin, basisti ehtii laittamaan kalsarit päähänsä. Ehhen ehhen. Iskispä salama ja tappais. Joko meidät tai Vareksen.

“Ihassama.”

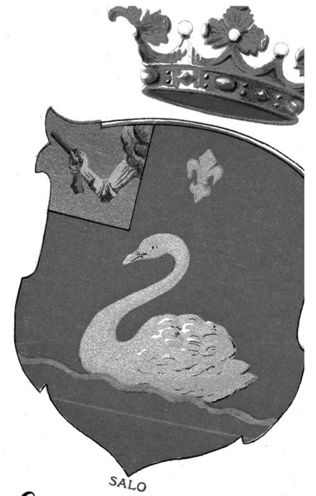
Siirrymme ajassa kuusi vuotta eteenpäin ja viimeksi Vares 2:ssa nähty Veikko Hopea IS BACK! Näin kyllä luki videolevyn kannessakin, että en mä tiedä miksi tää tulis meille jotenkin yllätyksenä tässä vaiheessa. Veikko pääsee vankilasta lomille ja koittaa pummia kyytiä Turkuun samaan aikaan vankilasta poistuvalta bikeriltä. Prätkäjätkä kieltäytyy, Veikko ei ota tätä kovinkaan hyvällä ja juttu päättyy siihen että Veikko lyö bikeria paljaalla nyrkillä kypärään, joka lyö tämän tajuttomaksi välittömästi. Veikko vie prätkän ja harrikka-Harri jää maahan makaamaan. Sillä on kuulemma samanlainen Napalm Death -pätsi farkkurotsissa kuin AK:lla, mutta eri paikassa.

Vares juttelee alun basistista jonkun kaverinsa kanssa, joka tietää kertoa että se harrastaa nykyään katoilua ja kolkkaamista. Samaten käy ilmi, että Mikko Leppilammen esittämä Mikko Leppilampi on kadoksissa. Meno-Anun mielitiettynä tämä aiheuttaa kaikille suurta surua. Etenkin Mikko Leppilammelle.

Veikko Hopea palaa Turkuun ja nähtyään Vareksen kadulla, hän saa flashbackin Vares 2:een, joka siis tämän Silmien rumpali -Vareksen maailmassa on tv:stä tullut elokuva, koska Vares 3:ssa katsottiin sitä jossain kohtauksessa. Siinä on myöskin tyystin eri tyyppi Vareksena. Näin ollen on vähän outoa, että Vares 2:n Veikko Hopea olisi sama tyyppi kuin Vares 8:n Veikko Hopea. Oletamme, että kyseessä on joku cosplay-imitoija. Vareksen kaveri poliisista, ylikomisario Kalmanlöyhkä kertoo Varekselle miten intron tangomiestä puukotettiin munille 24 kertaa. Ja kuten Chuck Norrisin elokuvista tiedämme, munille lyöty mies on kuollut mies. Ystäväämme Äpärää lainataksemme, "Mennään Turkkuse ottaa puukkoo mulkkuse".

Turkulaisia emme ole, helsinkiläisiksi emme tahdo tulla, olkaamme siis salolaisia.

Vares saa tiedon että joku raato on löytynyt sillan alta. Onko kyseessä Mikko Leppilampi vai kalsaripäinen basisti? No valitettavasti se on se kalsarimies. Kirjailija Anna-Leenä Härkönen astuu tähän elokuvaan mukaan koputtamalla Veikko "Veikko Hopea" Hopean hotellihuoneen oveen ja esittäytyy olevansa vjenaläinen prostituoitu/hiusmuotoilija Tsernobylista. Veikko pyytää aloittamaan tupeerauksen häpykarvoituksestaan painamalla Anna-Leena Härkösen pään kohti haaroväliään, vähän samaan tyyliin kuin Pate Mustajärven soolo-LP:n takakannessa tapahtuu. Anna-Leena Härkösen ultrarasistinen rooli on aivan helvetin tuikitarpeellinen lisä tähän paskaan dekkariin. Oletamme, että tämä on 1:1 alkuperäisteoksen monitahoisten ja ennakkoluulojen hälventämiseen pyrkivien ihmiskuvausten kanssa.

Seuraavana elokuvaan astuu mukaan Lola Wallinkosken esittämä "Seksi-Donna" eli Aino-Maija, joka on joku peruukkia ja peiliarskoja pitävä kohujulkkis. Lolalle on ohjaaja antanut ensimmäiseen yhteiseen kohtaukseen Vareksen kanssa ohjeet esiintyä niin kuin hänellä olisi kamala pissahätä ja tästä syystä Lola lausuu vuorosanansa taukoamattomana paapatuksena, joka lähentelee Busta Rhymesin sanaa per minuutti -tahtia.

Vareksen vaimoaan seuraamaan palkannut pukumauri mouhoaa Varekselle jotain rouvansa

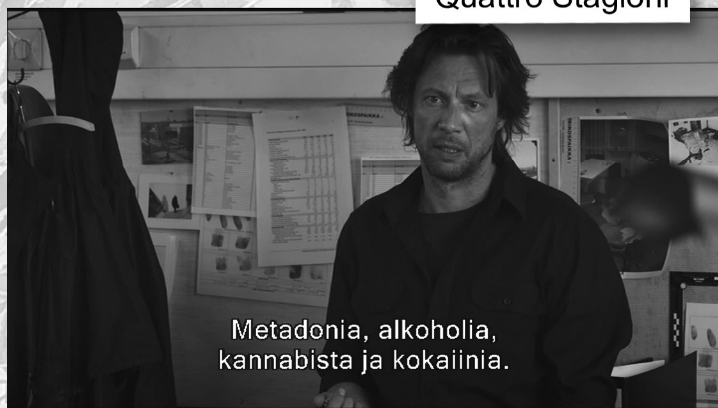
tuulenhuuhtomasta perseestä ja AK kokee Vietnam-flashbackeja Pulkkisen jaksoihin. Koska JK ei ole koskaan nähnyt sekuntiakaan sitä sarjaa, hän kärsii vain nykyhetken aiheuttamaa tuskaa, eikä nykyisyyden ja menneisyyden tuskaa samaan aikaan.

Aino-Maija soittaa Vareksen turvakseen tämän asuntolaivalle Aurajoen rantaan. Seuraa tympeää laivan kajuutassa istumista ja lämpimän jaloviinan juomista, jonka päätteeksi Lola flirttailee Varekselle. Raati ei jotenkin usko turkulaisen juopon charmanttiin viehätysvoimaan, jos toisena osapuolena on entinen Miss Suomi. Onneksi kohtaus siirtyy seuraavaan ennen kuin pääsemme katsomaan Vareksen paljaan takapuolen rytmistä liikettä ylösalas Lolan paatissa.

Vares pohtii sängyssä peiton alla rikosten kiehtovaa maailmaa ja huomaamme, että Vareksella on seinällä Accidentin lehtileikesivuilta apinoituja irto-otsikoita keltaisen lehdistön paskimmista julkaisuista. Nämä eivät selvästikään ole Vareksen tutkimuksiin liittyviä lehtileikkeitä, koska seassa on täysin yksittäisiä sanoja ja fraaseja, kuten "MURHA". Vareksen on lopulta pakko nousta vuoteesta, kun ovikello ei lopeta soimista. Oven takana on jonkun nuoren tangolupauksen äiti eikun siis tyttöystävä (JK luuli naista tangopoitsun äidiksi about siihen asti, että he suutelivat myöhemmässä kohtauksessa toisiaan suulle), joka on myös tämän manageri. Rouva manageri on tullut tarjoamaan Varekselle 15 000 euroa siitä hyvästä, että tämä hankkii saastaisia boudoir-kuvia Seksi-Donnasta kun käy seuraavan kerran bylsimässä tätä Auran aalloilla.

Vares ottaa rahat mutta ei aio suostua rattopojan virkaan. Hän bylsii ja jörnii vain rakkaudesta (tähän elämään). Vares ja Aino-Maija ajelevat autolla pitkin Turkua ja huomaavat jonkun varjostavan heitä. Vares ottaa rekkarin ylös ja pyytää poliisikaveria selvittämään auton omistajan. Ihan niinku tähän aikaan ei ois jo tekstiviestitse voinut tilata rekisterinumerolla auton tietoja. Samalla duo keskustelee basistin raadosta, josta on otettu toksikologia verikokeesta. Siellä on melko tyypillinen turkulainen cocktail kaikkea mahdollista.

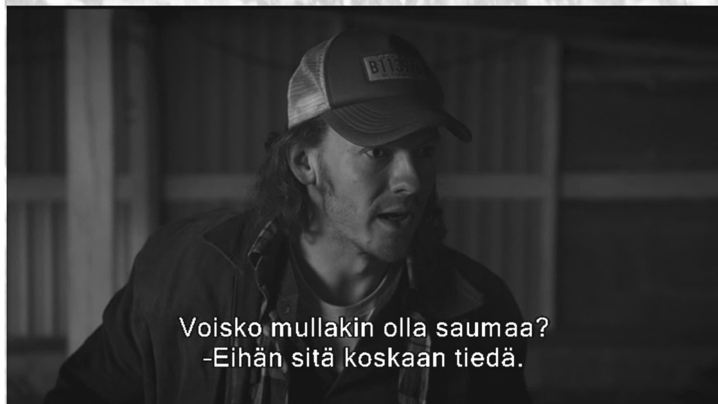
Kuultuaan sanan cocktail Varekselle tulee ehtymätön himo vetää kunnon tumut ja hän onkin alta aikayksikön jossain räkälässä juoppokavereidensa kanssa. Rasittava tico-tico-mies Luusalmi hokee rasittavaa tico-tico-sönkötystä ja varastaa pullon skumppaa. Tästä Vares saa jonkun Sherlock Holmes -oivalluksen ja muistaa kuulleensa joskus jonkun lehtikuvaajan nimen, joka saattaa liittyä hänen tutkimuksiinsa.

Vares käy Mikko Leppilammen toimistolla kyselemässä lehtikuvaajan numeroa toimituspäälliköltä ja huomattuaan viereisessä toimistokopissa olevan nuoren punatukkaisen naisen, hän kerää kaiken charminsa yhteen vanhan viinan hajuiseen hönkäykseen ja tiedustelee myös tämän puhelinnumeroa. AK päästää tekonaurun ja toimituksen maskotti herää taas unestaan ihan syyttä suotta.

Vares ajaa Salon ohi Helsinkiin etsimään kuvaajaa, jolla on autotallin työhuone täynnä kuvia nuoren tangolupauksen managerista. Kun asunnon omistaja yllättää Vareksen nuohoomasta nurkissaan, tämä turvautuu haulikkoon ja uhkaa ampua Varekselle uuden viinaröörin keskelle rintakehää. Vares kuitenkin puhuu itsensä pulasta antamalla ymmärtää, että tarvitsee Seksi-Donnan sänkypuuhien kuvaamiseen jonkun kuvaajan. Tästä ammattimies innostuu ja tiedustelee, pääsisikö hänkin kastamaan kärkeä vähän. Vares myötäilee ja yrittää päästä poistumaan paikalta.

Raati toivoo, että hekin voisivat poistua vaikka Tuonelaan täältä saatanan Vares-limbosta.

Kun Vares ajaa pois, jonkun käsi näkyy heilumassa kellarin ikkunassa. Tai AK näkee sen, JK painaa etusormella ja peukalollaan nenänvarttaan ja pitää silmiä kiinni. Pikku hiljaa elokuva alkaa onneksi käymään kohti loppua ja saamme tietää, että tangokuningas tapettiin puukolla munille sen takia, että kuollut basisti oli nuorena miehenä mukana tämän tango-orkesterissa ja kännipäissään vahingossa hiplasi miehen reittä vaikka yritti osua naiseen. Koska tangokuningas oli homoseksuelli, hän raiskasi pojan välittömästi, kuten Vareksen maailmassa seksuaalisesti poikkeavat tekevät. Paitsi silloin kun ne ovat neitimäisiä nössöjä. Tai tangokuningas oli aika neitimäinen, mutta silti valitsi ensimmäisenä vaihtoehtonaan seksuaalisen väkivallan esim. tavanomaisen lähentelyn sijaan. Onneksi homoseksuaali sai ansionsa mukaan ja hänet tapettiin tuhannella puukoniskulla kivekseen. Yksi homohinttari vähemmän viemästä Vareksen naisia, eikun.

Vares päästää managerivaimon kotiinsa kertoakseen tälle epäilynsä tapahtumista, koska ne liittyvät jotenkin naiseen tai tämän suojattiin. Mutta käykin ilmi, että frouva on valokuvaajan sisko ja tämän mukana asuntoon kävelee tutun haulikon kanssa juntti. Vares sidotaan ja veli valmistelee vessan Dexter-malliseen verilöylyyn samalla, kun sisko kertoo kaikki suunnitelmansa ja pahat tekonsa pitkäveteisenä monologina. Tällä välin joku Vareksen suivaantunut asiakas hiipii paikalle ja laittaa omatekoisen pommin Vareksen autoon. Myös Veikko Hopea on palannut. Unohditte varmaan, että hän on leffassa mukana? Me nimittäin ehdimme jo unohtaa sen. Hän odottaa, että sisko poistuu paikalta ja soittaa Vareksen ovikelloa. Kun Vareksen sijaan ovelle menee pahiksen veli, tämä saa siitä palkkioksi luodin naamaansa. Hopea katsoo lasioven rikkinäisestä raosta eteiseen ja nähtyään jonkun Vareksen kokoisen tummatukkaisen miehen verissäpäin eteisessä, hän toteaa kostonsa olevan valmis ja menee varastamaan viimeisenä niittinä Vareksen auton.

Harmi vain, että sen on pihaan parkkeerannut Renny Harlin. Nimittäin koko Turku räjähtää! Tai ainakin koko Vareksen piha. Tämänkokoisesta CGI-tussahduksesta ei noin vaan selvitä hengissä. Veikko Hopea is back no more. Laskekaamme siniristilippu puolitankoon Hopean muistolle, hän oli tärkein lenkki Vares-elokuvien ehtymättämässä esiintyjäkaartissa. Loppu hyvin kaikki hyvin, Vares vapauttaa poliisien ja sairaanhoitajien avustuksella Mikko Leppilammen kellarivankilastaan ja koko konkkaronkka on baarissa juomassa perseitä elokuvan lopussa. Meno-Anu vie Mikko Leppilammen panemaan ja hässimään ja Seksi-Donna antaa ymmärtää, että Vareksellakin voisi olla saumaa päästä vähän tuikkaamaan saumaa. Lopussa pariskunta kävelee käsikynkkää ja raati meinaa oksentaa.

Lopputekstien aikaan ei tässä leffassa onneksi enää tule uutta Bond-tunnariväännöstä, mutta valitettavasti leffan tunnarin laulusta vastaa Lola Wallinkoski, joka missinä ja tv-juontajana ei ole kovinkaan kaksinen vokalisti. Emme tiedä, onko tämä nyt olevinaan roolihahmon laulama kappale, vai onko Lolalla ollut laulajanurasta haaveita, emmekä vaivaudu ottamaan selvää myöskään.

Enää yksi Vares-elokuva jäljellä ja sitten tämä saatanan surumarssi on matkansa päässä. Lopputekstien lopussa kiitetään sekä Ilkka Kanervaa että Ressu Redfordia. Mitään en vihaa niinkuin turkulaisia. (raati: Garden Hermit & Saunaklonkku)

Arvosanat: Tauno Palo, haista paska.
Elokuvan nokkelin repliikki: Älä ny viitti.

Vares 0,999999999999999999 ≈ 1

Vares - Sheriffi (2015)
Genre: Eroottinen trilleri
Ohjaus: Hannu Salonen

"*Mihin vittuun sää oot menossa?*"

Vares-ohjaaja: Suomalaiset näyttelijät eivät ole älyllisiä

Tällä kertaa alun pakollinen viiden minuutin sponsorikavalkadi ei ole tehty cut'n'pastena vanhan pohjan päälle vaan joku on joutunut ehkä puolikin päivää paskartelemaan autiotalon ikkunoihin ilmestyviä paskafirmojen logoja. Se, mitä yhdeksännessä ja ainakin toistaiseksi viimeisessä Vareksessa on tuotu takaisin, on elokuvan etenemisen täysin pysäyttävät tyylitellyt koko ruudun nimilaput joillekin Vareksen roistogallerian karkeille karikatyyreille. Pääosin tv-sarjoja Saksassa ohjannut Hannu Salonen on tuonut ensimmäiseen Vares-ohjaukseensa hienoa muiden genren elokuvien apinointia. Löytyy 2010-luvun nationalististen venäläisten mafian rahanpesutoimintaleffojen auringossa haalistunutta värimaailmaa ja niiden urpoja lihaskimppuja päähenkilöinä sekä Guy Ritchien, Robert Rodriguezin tai Tarantinon huonoimmista hetkistä varastettuja tyylikeinoja.

Edellisen elokuvan jälkeen kuluneet kolme vuotta ovat tuoneet Varekselle (Antti Reini) muskeleita ja tatuointeja, joista yksi lienee lainassa Kyyltä (Jasper Pääkkönen), jonka kasvoissa ollut tatuointi on mystisesti kadonnut sitten viime elokuvan. Siinä missä ekan Vareksen mainoslauseena oli "Kohta sataa" tai jotain sinne päin, tämän elokuvan keskeisenä teemana on se, että kaikilla on ihan helvetin hiki ihan koko ajan. Täällä Tampereella eli Suomen kylmässä pohjolassa asuvana aina ehtii unohtaa, että Turku sijaitsee subtrooppisella vyöhykkeellä.

Elokuvan alussa näemmä exploitaatio-kauhuleffa-flashbackeja kaksoismurhan uhreihin, jotka Vares on vuosi sitten löytänyt autiotalosta. Vares herää liskojen yöstä mulkkusillaan biljardipöydän alta ja muistuttaa katsojia siitä, että viinaa voi pitää ilman kivaakin. Hän pakenee housut kintuissa paikalta ja katsojalle jää vahva mielikuva, että tässä haettiin vain sex appealia. Trailerin sanoin "Mikä myy, mikä myy, mikä myy? Alastomat Varekset."

Vares siirtyy potemaan rapeloa baariin kahvikupin äärelle, josta hänet noukkii asiakastapaamiseen ylhäinen hienostorouvan palvelija Victor. Vareksen sisäinen monologi kommentoi palvelijan raskasta kaasujalkaa ja Mozartin kuuntelua. Ihan niin kuin Vares tietäisi, kuka Mozart on. Vares palkataan hienostorouvan toimesta selvittämään kaksoismurhan toisen osapuolen tappo ja kai siinä samalla voi sen toisenkin selvittää sit. Hän käy hakemassa ylikomisario Hautavainiolta poliisin teknisen tutkinnan ottamaa videokuvaa rikospaikasta dvd:llä. Vares katsoo uudella sponsoriläppärillä videota ja saamme lisää nakki ja kaksi pientä perunaa -kuvaa alastomasta murhan uhrista. Tosi kivaa suomi-industrialmetal-paskakuvastoa noi piikkilanka alastonan ruhon ympärillä -jutut. Vähän ku kattois King Satanin musavideoita Youtubesta.

Seuraavaksi poliisit, Vares ja lehdistön eli Seiskan edustajat menevät rikospaikalle tutkimaan paikkoja. Mikko Leppilampea näyttelee tässä elokuvassa Samuli Edelmannin serkku Mikko Kouki. Aiemmissa elokuvissa Mikko Leppilammen roolissa on ollut enemmän pirivieterin oloinen kaveri, jolla on ranteessa kymppitonnin kultakello ja joka on jommassakummassa Ilta-Ankassa töissä - nyt Koukin esittämä hahmo työskentelee Seiskalle, on yleishabitukseltaan aika stoned ja käyttää likaista farkkuliiviä. Askel parempaan suuntaan siis. Askel väärään suuntaan kuitenkin on se, että kurkistelijaporukka marssii talolle naapurin viljapellon läpi. Voisitte käyttää tietä ennemmin, kiitti moi.

Kyy käy hakemassa Vareksen nakkikioskilta ennen kuin tämä ehtii syömään vihistään, sillä heidät on komennettu tapaamaan Turun alamaailman mafianeuvostoa - Raatia. Heidän korviinsa on kuulunut tieto Vareksen tutkimuksista ja ilmeisesti toinen murhan uhreista on ollut aikanaan roistoliigan kirjanpitäjä, joten heillä on henkilökohtaiset intressit saada selvyys tapahtumista. Mutta ennen kuin Vares pääsee isojen herrojen eteen, hänet pitää evaluoida alemman tason rikollisten toimesta. Ensimmäisenä vastassa on roistojen kantakapakassa "Sylvi", joka paljastuu Jukka-Pekka Paloksi, kun tämä marssii pöytään ja esittäytyy Kekkoseksi. Sylvi Kekkonen, nääs. Tajuuksä? Tajuuks sä? Häh!

Jostain syystä elokuvan blu-ray-version bonuksena olevassa Making Of -pätkässä Jukka-Pekka Palo kuvailee raksahaalareihin ja ruutupaitaan pukeutunutta roolihahmoaan Sylviä "miespuoliseksi lastentarhanopettajaksi, ei mitenkään rasistisesti kuitenkaan". Raati on ymmällään, mutta olettaa että tässä on nyt joku tyhmä rannikon homohinttaripedofiilivitsi, jota me ollaan vaan liian tamperelaisia ymmärtämään. Making Ofissa on muuten helvetin rasittava Satuhäät/Pelkokerroin-kertoja äänessä.

AK sez: Ei olis uskonut, että tulee niitä edellisiä Vareksia ikävä.

Kun Vares istuu hämärämiesten hämärän baarin hämärässä loosissa, hän näyttää AK:n mukaan aivan Pulttiboisin Veikko Kilkenbladilta. Antti Reining Bloodin karisma ei kuitenkaan ole ihan samaa tasoa. Kun päästään takaisin pihalle, elokuvaan marssii mukaan joku seksimisu, jota kutsutaan Milla Magiaksi (Karoliina Blackburn). Vares kuolaa kuin nälkiintynyt bernhardilainen, eikä tunnu olevan millään, kun hänelle kerrotaan Millan olevan lesbomäen naisia. Kyllä yksi turkulainen uros nyt yhden lepakon käännyttää. Millan hommana rikollisorganisaatiossa on ilmeisesti häkkeröidä tms. Blackburnin rooli on olla tiukkoja vaatteita pitävä ja motskaria ajava nainen eli ns. silmäkarkkia. Juoni sikseen, kunhan on jotain mitä kyylätä kuin Transformers-elokuvien Megan Foxia konsanaan.

Vares viedään toisen rikollisorganisaation portaan arvioitavaksi, jotka sönköttävät Varekselle jotain tympeää kovismonologia paikallaan pysymisestä ja vievät Elisan laajakaistaevankelistan kulman taa, jossa kaatavat tämän housuille Pommacia ennen kuin tuovat sen takaisin näkösälle. Jotta katsoja varmasti huomaisi, että tällä on märkä läntti housuissa, siihen zoomataan täysin tarpeettomasti, koska jokainen leffan katsoja näki sen läikän jo kertaalleen. NYT viimein Vares pääsee pomoportaan puhutteluun. Koska ilmeisesti 25 minuuttia on riittävä aika saavuttaa Turun rikollispiireissä luottamus ihmiseen, jota ei ole koskaan tavannut ja joka vielä kertoo avoimesti työskentelevänsä tiiviissä yhteistyössä viranomaisten kanssa.

Megavisan juontaja Jukka-Pekka Palo istuu Matrix-arskat päässä pimeässä ja hölisee jotain tylsää kovismonologia Varekselle. AK:n rouva, Rouva AK tuli tässä kohtaa mukaan seuraamaan elokuvaa ja kysyy ensi töikseen, ovatko kaikki Varekset yhtä huonoja? AK ja JK vastaavat: "Joo." (yhteen ääneen). Paikalle marssii lisää Raadin jäseniä, joista viimeinen on kamalia kultakoruja käyttävä kamalalla tsekkiletillä varustettu kamalan keinorusketuksen peitossa oleva tollo Koskenlaskija, joka pienessä tumussa sörkkii jotain parikymppistä naista haarovälistä ja kaataa itselleen vähän vinettoa. Ennen kuin tämä ehtii juoda mitään konjakkilasistaan, höveli nousuhu-

mala on siirtynyt suoraan ssshäootniinhhhyväjätkhä-sönkötykseen. Vares-raati ei juuri ole tunnettu alkoholin käytöstä, mutta jopa meidän mielestä tämä tuntuu vähän liioitellulta.

Vares seuraa johtolankoja ja päätyy toisen murhan uhrin kummisedän taideateljeeseen, jossa itse taiteilija on aika geneerinen nykytaiteilija-andymccoy. Oikeastaan kaikki nämä hahmot voisivat olla sivuhahmoja jostain paskasta B-sarjakuvasta, kuten Spawnista. Vares palaa takaisin roistojen räkälään ja pääsemme seuraamaan takatukkamiehen edesottamuksia, ilmeisesti sentään saman nuoren neidin kanssa. Epäilys, että elokuva on tehty itänaapurin videomarkkinoita varten alusta lähtien vain kasvaa.

Koska lätkälettinen mies on aika rasittava sössöttäjä, hänet lähetetään muiden Raadin jäsenten toimesta alkoholistiparantolaan tai vastaavaan Kiskoon Salon seudulle, jossa oli 90-luvulla ehkä eniten venäläistä pirtua katukaupassa koko maassa, joten juuri sinne kannattaan lähettää viinavaivaisia. Jaromir Jagr herää yöllä hiestä märkänä ja kuulee huoneensa ulkopuolelta jotain ääniä. Hän putoaa sängystä, repii kädestään keittosuolatipan ja menee käytävään etsimään tunkeilijaa. No sehän nimittäin löytyy ja ampuu luodin takatukan otsaan. Onneksi ei ollut otsatukka tiellä.

Vares jatkaa tutkimuksia ja etsii Voodle-hakukoneella tietoa mm. Leningradista, Stalingradista ja Babi Jarista. Rouva AK tietää nimen perusteella heti, että tämä on tietenkin vegaaniversio Googlesta ja Accidentin toimitus hyväksyy selityksen. Ei nyt oikein kuitenkaan selviä, mihin nämä paikat liittyvät tai milloin niissä on tapahtunut jotain rikollista. Babi Jar on tuttu natsien toisen maailmansodan aikaan tekemistä joukkomurhista Ukrainassa - Leningrad ja Stalingrad taas on tunnettu jo vuosikymmeniä toisilla nimillä.

Vares päättää kysellä lisätietoa Millalta ja koska tämä on lesbolainen, Vareksella ei ole minkäänlaista vaikeutta kaataa tätä sänkyynsä. Jälleen kerran todiste, että homous on ihmisen oma päätös ja Nokia Missio on 100% oikeassa kaikesta.

Pakollisessa panemiskohtauksessa saadaan toisinto kahden ekan Vareksen juhaveijosmaisesta hikivirrasta. Sääliksi käy näyttelijöitä, jotka joutuvat makaamaan märissä lakanoissa. Paitsi ei Vareksen näyttelijää käy kyllä yhtään sääli. Paljastuu, että Milla on Vareksen vanha pano yliopistoajoilta, joka selittää kaiken. Siis tietenkin se on lesbo, kun Vareksen jälkeen kukaan mies ei tunnu enää miltään! Tämä on ilmiselvää. Vares on syy ja ratkaisu kaikkiin elämän lesboihin.

Vareksen tutkimusmetodi on Sierran seikkailupeleistä hyväksi havaittu tapa kiertää ympyrää paikasta toiseen, joten seuraava etappi on taas käsitetaiteilijan residenssi, jossa tämä makaa knalli päässään arkussa, vähän niinku esimakua tulevasta siis. Vares puhuu taiteilijan kanssa elokuvan nimihahmosta Sheriffistä, joka on kai todellinen pomo Raadin takana. Kun Vares tutkii kaksoismurhan ruumiista löytyneitä jälkiä, niistä muodostuu pentagram... SHERIFFIN TÄHTI! Siis daa, tietenkin. Accident-raati ei ymmärrä, miten tähän johtopäätökseen päädyttiin, mutta ihan sama, kunhan leffa loppuu joskus.

Vares ja Kyy kinaavat roistojen juottolan pihalla siitä, että Vares vaarantaa henkeään yhä enemmän tunkemalla nokkansa roistojen bisneksiin. Vares osoittelee sormella Kyytä ja kouluttaa tätä, että asiat pitää hoitaa loppuun asti. Se onkin ainoa syy, miksi me vielä yhdeksännen elokuvan kohdalla jaksamme kirjoittaa näitä muistiinpanoja. Tai ylipäänsä katsoa koko saatanan elokuvaa. Vares on tie, joka vie lopulta helvettiin - Turkuun.

Vares menee miettimään olohuoneeseensa, eli lähiöbaariin, jossa Tico-Ticolla on uusi kamala peruukki ja juopolla papilla tukka kiinni, joka antaa tälle vähän selvemmän olemuksen kuin aiemmissa elokuvissa. Tico-Tico Luusalmi pitää kamalia maljapuheita etyylialkoholin Shangri-Lasta, joten peruukkia lukuunottamatta mitään oleellista ei ole muuttunut sitten viime näkemän. Vares lainaa autoaan Millalle, jotta tämä voi viedä laatikollisen kiintolevyjä jonnekin. Ilmeisesti tätä on vaikea tehdä motskarilla. Samaten olisi vaikeaa erehtyä luulemaan farmarivolvoa kuljettavaa naista Varekseksi, jos tämä olisi liikkeellä

moottoripyörällä, mutta koska näin ei ole, se on kovin helppoa. Auto menee takaa-ajon päätteeksi katon kautta ympäri ja roisto tyhjentää Kalashnikovin lippaan kuskinpaikalle. Elokuvan ensimmäinen yllätys saadaan, kun roisto kääntyy työnsä tehtyään ympäri ja saa itse napin otsaansa. Sheriffi ei jätä todistajia.

Ylikomisario Laitatähänjokuhautavitsi vie Vareksen patologian laitokselle ja paljastaa, että autoon kuollut häkkeri olikin undercover-poliisi. Vares potee huonoa omatuntoa siitä, että hän lainasi autoaan Millalle, mutta Hautavainio lohduttelee, että kyllä näitä akkoja riittää näissä elokuvissa. Kuka enää esim. muistaa edellisessä leffassa Varekseen rakastuneen Lola Wallinkosken? Et sinä ainakaan.

Roistojen väliset suhteet tulehtuvat ihan kunnolla, kun Raadin yksi jäsen saa kuvia, joissa toinen jäsen panttaa jo kuolleen kolmannen jäsenen kultakelloa. Seuraa Turun Reservoir Dogs -henkistä väkivaltakuvastoa. Samaan aikaan toisaalla Raadin neljäs ja viimeinen jäsen Jukka-Pekka Palo haistaa kaasua ja juoksee juuri viime hetkellä pariovista ulos lentääkseen Renny Harlin -räjähdyksen voimasta pihan poikki. Sylvi on paikalla pukuun ja solmukkeeseen pukeutuneena, jota kukaan ei pidä outona ja hän auttaa Jukka-Pekka Palon Raadin kahden muun jäsenen luo. Harmi vain, että nämä ovat tällä välin tappaneet toisensa. Hienosti toinen jaksoi kuristaa toisen hengiltä otettuaan neljä revolverin luotia mahaansa.

Rakastatteko te lähimmäistä niin kuin te rakastatte Vanajaa?

Tässä kohtaa Vares kertoo kaikille tulleensa tutkimuksissaan siihen tulokseen, että Sylvi on Keyser Söze. Yleisön roolina on henkäistä hämmästyksestä, kun Sylvi vetää ruotonsa suoraksi ja muuttaa puhetyyliään sivistyneemmäksi. Accident-toimituksen leffaraatia tämä ei kuitenkaan kiinnosta millään lailla ja odotamme vain lopputekstejä, jotta tämä saatanan surumarssi lopulta päättyy. Tunnelin päässä alkaa näkymään valoa, mutta onko se vastaantulevan junan etuvalo vai auringon kajastus aavikon (turkulainen soramonttu) yllä?

Sylvi pitää monta minuuttia rasittavaa pahismonologia, jonka aikana Jukka-Pekka Palo noukkii maasta siihen jätetyn revolverin. Sylvi pilkkaa Paloa, että tyhjän pyssyn noukit, paskaasi kätesi tungit, heh heh. Palo laukoo takaisin varsinaissuomalaisen Dirty Harry -sutkautuksen, että neljä luotia viiden pesässä jättää vielä yhden jäljelle. Sylvin hymy hyytyy, Vares ja Kyy poistuvat takavasemmalle ja ääniraidalla kuuluu yksinäinen laukaus. Meitä ei kiinnostaaaaaarrrggghhhhh. Lopu jo! Elokuva saadaan lopulta päätökseen sillä, että Luusalmi pitää jotain paskaa sönkötystä ja juoppo pappi komppaa.

Jukka-Pekka Palo käy puhumassa Varekselle sikojen käytöstä ruumiiden hävittämisessä, jonka Reijo Mäki on copypastennut sellaisenaan Guy Ritchien Snatch-elokuvasta. Hän tarjoaa Varekselle maksua tämän palveluksista, mutta Vares kieltäytyy. The end. Vares ja kauhukaksikko päättää vetää kunnon tumut, mikä tulee Vares-elokuvien ystäville varmaan yllätyksenä. Koska tämäkin leffa katsottiin blu-raylta ja toimituksen ATK pätkii niiden osalta, JK joutui lataamaan Vares-elokuvasta venäjäksi dubatun version (eli ns. Warez-version), jotta saisi kuvitukseksi ruudunkaappauksia. (raati: Pensaiden kaikki laulavat linnut ummagumma & Beat Takeshi Happening)

Arvosanat: Jälleen kerran huonoin kaikista Vareksista, mutta jännittävällä uudella ja dynaamisella tavalla huonoin. Smackthejack.net antoi pakolliset 5 tähteä. Ehkä pitäisi joskus selvittää,

onko tällainen nettisivu olemassa oikeasti. Elokuvan nokkelin repliikki: Poliisi sanoo Varekselle poliisilaitoksella "Painu helvettiin täältä tai mä soitan poliisit."

Reijo Mäen Vares-kirjoihin perustuva maailma on täynnä vastenmielisiä paskoja, jollaisia voi kirjoihinsa kirjoittaa vain vastenmielinen paska. Älkää katsoko näitä elokuvia tai lukeko näitä kirjoja, se ei ole sen arvoista. Näistä on tosi vaikea valita, mikä oli paskoin, koska kaikki yhdeksän ovat omalla ainutlaatuisella tavallaan paskimpia. Antti Reinin haastattelun mukaan tämä on tyylikäs ja dynaaminen lisä Vares-elokuvien maailmaan, joka on ihan helvetin pöyristyttävää valhettelua. Jonkun toisen, ehkä ohjaajan mukaan Varekset 1-8 ovat olleet realistisia ja nyt ollaan vähän tyylitellymmässä maailmassa. Haista Hannu Salonen paska. Hannu Salonen on Saksan Lauri Harjola, eli Suomen Renny Harlin.

Muuta erikoista ei siellä lisämateriaalien haastattelussa olekaan, paitsi mitä nyt tyhmä haastattelijan kertoma "pitääks noita varten olla aseenkantolupa?"-läppä bodarin rasvattuja käsivarsia kuvatessaan. Vähän ku ois Jyrkistä kattonu Molli-Ollin tekemää haastattelua. Jostain syystä kaikilla on jotain Mersu-lippistä ja -kaulakorua päällä, vaikka leffan sponsori oli Audi.

JK post scriptum (rectum): Mä oon vähän pettynyt, ettei missään näistä leffoista otettu perusjuonta Mäen Black Jack -kirjasta (2003), jossa pahiksena on teini-ikäisiä kettutyttöjä koijaava komea miljonääripitkätukkanarsisti. Siihen rooliin ois voinu pyytää jonkun uuden näyttelijän sarjan elinvoiman lisäämiseksi, vaikka Jasper Pääkkösen. JK lupaa täten mennä ensi-iltaan katsomaan elokuvan, jos tästä tehdään joskus filmatisointi.

AK post scriptum (rectum): Jotenkin aina seuraavaa Varesta kattoessa se edellinen on tuntunut ihan vitusti paremmalta. Vareksen perusjuoni on: viina, sekakäyttö ja pikkurikolliset leikkimässä mafiaa, jossa alunperin kertojana on ollut turkulainen kurajuoppo, jonka tarinan Markus Selinin tuotantoyhtiö on kaapannut ja juopon glorifioinut. Paikoin ihan vitun säälittävää homo öhöhöhöö -junttiutta, jonka luultiin 2000-luvulla kuolleen sukupuuttoon. Kahdessa ekassa Vares-elokuvassa pääsisältö on pimppivitsejä, jotka tekivät myöhemmissä taas paluun. Kolmas oli nordic noir -viritelmä ja loput raivostuttavaa exploitaatiota. Vareksista se vitunkestävä on rasvaisempi kuin kaksi ekaa, joiden rasvaisuus hipoi sataa prosenttia jo pelkällä Juha Veijosen läsnäololla. Oliks näitä oikeasti yhdeksän?

VARES-ARVONNAN VOITTAJA

Make It Look Like an Accidentin suuren Vares-arvonnan voittaja on arvottu! Arpaonni suosi tällä kertaa nimimerkkiä "Tero L." Päijät-Hämeestä.

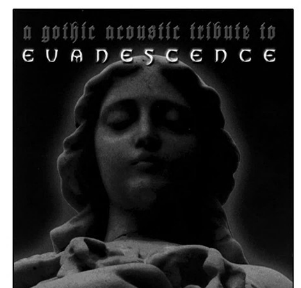
Voittajalle on postitettu Accident-toimituksen valitsema 9 satunnaisen elokuvan paketti toimituksen omista kokoelmista. Paljon onnea voittajalle.

Angst Viil Viil Records esittää:
Gothic Acoustic Tribute to your favorite ysäri pomppuhevi 6CD collection

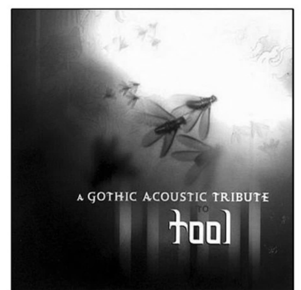
Disturbed

Evanescence

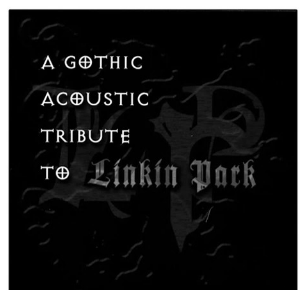
Godsmack

Tool

Nine Inch Nails

Linkin Park

RAHANARVOINEN VIHJE...

NYT MINULLA ON VIHDOIN KOOSSA LÄHES 3000 MARKKAA OMAA TIETOKONETTA VARTEN. AJATTELE — 128 KILON MUISTI, LEVYASEMA JA PALJON PELIOHJELMIA !

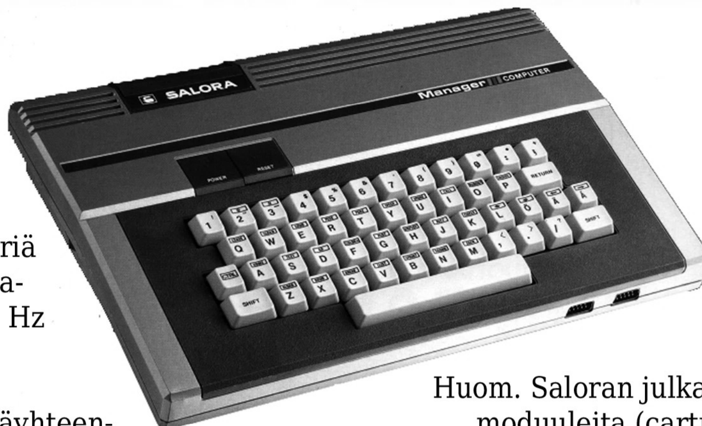
MIETI VIELÄ VÄHÄN. SAMALLA RAHALLA SAAT AMMATTILAIS-KONEEN JA YLI VIISI KERTAA ENEMMÄN MUISTITILAA. SE RIITTÄISI SINULLE PITKÄÄN.

SILLÄ VOISIT TEHDÄ OHJELMIA, GRAFIIKKAA, KÄYTTÄÄ AVUKSESI KOULUTYÖSSÄ, PELATA, OLLA YHTEYDESSÄ MUIHIN HACKEREIHIN...

... JA SIITÄHÄN OLISI HYÖTYÄ MINULLEKIN MUSIIKINTEOSSA, SANOITUKSISSA, KIRJANPIDOSSA, PANKKIASIOISSA JA MUISSAKIN HOMMISSA.

JA SELLAINEN ON MUKA OLEMASSA ?

KYLLÄ VAIN, ~~ATARI 520 STM~~ SALORA— SEN YLIVOIMAISUUS ALKAA JO HINNASTA !

CPU: 6502A @ 2 MHz
RAM: 32 kb (max 64 kb)
VRAM: 16 kb
ROM: 16 kb
Tekstitila: 36 x 24 merkkiä
Grafiikkamoodi:
256 x 192 pikseliä @ 16 väriä
Ääni: 4-ääninen (3 äänikanavaa + 1 noise) 245-12500 Hz
I/O-portit mm:

- TV/Audio: RCA
- 2 DB9-joystick-liitintä (epäyhteensopiva muiden aikakauden joystickien kanssa)
- lerppuasemaliitin
- kasettiasemaliitin
- tulostinportti: Centronics (sama kuin IBM PC:ssä)
- pelimoduuliliitin (cartridge slot)
- laajennusportti

sisäinen ohjelmointikieli:
Microsoft Basic 1.0
näppäimistö: 49-näppäimen pohjoismainen QWERTY

Oheislaitteet: pelimoduuliliittimeen kytkettävä 16 kb RAM -muistilaajennus, 5.25" lerppuasema

Huom. Saloran julkaisemat pelit olivat kaikki pelimoduuleita (cartridge). Lerppujulkaisut Salora Managerille olivat pääosin tylsiä hyötyohjelmia.

Kasetteina pelejä julkaistiin lähinnä Australiassa Dick Smith Wizzardille. "Käytössä" (ts. kytkettynä, mutta täysin joutilas) ollut kasettiasemani oli geneerinen 80-luvun kannettava kasettisoitin, jossa oli Commodore 16 -tyylinen data-liitin.

SALORA Manager

Salora Manager -kotitietokone (1983)

Koska Accident-zinessä keskitytään ainoastaan niihin asioihin, jotka kiinnostavat vain minua tai AK:tä (tai ei edes meitä), niin tällä kertaa esimerkkinä tällaisesta on Salora Manager -kotitietokone vuodelta 1983. Tässä artikkelissa JK elää keski-iän kriisissään uudelleen nuoruttaan tämän varhaisen kotitietokoneen kanssa ja esittelee lyhyesti tämän pelien emulointia modernillä Windows 10 -tietokoneella.

Sain oman Salora Managerini vuonna 1987 joululahjaksi vanhemmiltani. Tietokoneen "virallinen" tarkoitus meidän perheessä oli tietenkin isälle maatilan kirjanpitoa varten, mutta tietokoneesta tuli 6-vuotiaan JK:n pelikone vuodenvaihteeseen mennessä. Tarkkaavaisimmat lehden lukijat huomannevat, että tähän aikaan ulkona oli jo Amiga 500 ja jos JK:n faija olisi tiennyt tietokoneista jotain, tämä olisi varmaan ennemmin hankkinut sellaisen. Tai edes Commodore 64:n, jolle saattoi kuvitella saavansa pelejäkin. Keväällä 1990 meille tuli käytettynä IBM PS/1 286-PC ja joko samana vuonna tai seuraavana samaten käytettynä hankittu 8-bittinen Nintendo, joiden pelit takasivat että edes jotain hyviä muistikuvia on jäänyt lapsuudesta. Salora Manager asui laatikossaan JK:n sängyn alla vuosikausia, jona aikana mm. perheen lemmikkikaniini söi virtajohdon poikki ja jonkun onnettomuuden myötä yksi näppäimistön napeista lähti irti.

Lopulta siviilipalveluksensa päätyttyä vuonna 2003, JK teki muuttoa Tampereelle opiskelemaan ja kantoi kaiken Saloraan liittyvän tilpehöörin (itse pelikoneen oheislaitteineen ja ohjekirjoineen, pari pelimoduulia, laatikollisen tyhjiä lerppuja, täysin vaille käyttöä jääneiden lerppuja kasettiaseman yms) mm. Blubberheadsista tutulle nimimerkille TR, joka saattaa ymmärtääkin jotain näistä vanhoista BASIC-vehkeistä. En ole kysynyt, onko Salora uudessa kodissa vielä tallessa, koska en minä sillä mitään oikeasti tekisi enää itse, enkä pane myöskään pahakseni jos se on päässyt parempaan talteen jollekin Salora-harrastajalle.

Joku tämmöne se kasettiasema oli.
Kuva: varastin netistä.

TAUSTAA

Salora Manager on suomalaisen Salora Oy:n julkaisema versio hongkongilaisen Vtechin valmistamasta Laser 2001 -tietokoneesta. Laser 2001 perustui Vtechin CreatiVision-pelikonsoliin (1981), jonka hardware oli pitkälti samaa, mutta jossa ei ollut kunnon näppäimistöä lainkaan. CreatiVision-pelikoneessa oli kaksi Atari 5200 -tyylistä peliohjainta kuminäppäimistöllä, liitäntä pelimoduuleille (eli pelikaseteille) ja sillä selvä. Laser 2001 vaihtoi kiinteiden peliohjainten tilalle joystick-liittimet, lisäsi laitteeseen aidon QWERTY-näppäimistön ja käynnistyksessä automaattisesti latautuvan Microsoftin BASIC-käyttöjärjestelmän/ohjelmointikielen.

Euroopassa Laser 2001 -tietokone julkaistiin suomalaisen Salora Managerin lisäksi alkuperäisellä nimellään myös Saksassa. CreatiVision-pelikonsolista julkaisiin maailmalla lokalisoitu versio mm. Australiassa (Dick Smith Wizzard) ja lukuisia saksalaisia versioita alkuperäisellä nimellä eri jakelijoiden toimesta. Salora julkaisi yhdessä Managerin kanssa myös heikkotehoisemman Salora Fellow -tietokoneen, jollaista en ole koskaan livenä nähnyt, eikä se suoraan sanottuna kiinnosta minua millään lailla. Salora Fellow on klooni Vtech Laser 200 -mallista.

Erikoisuutena mainittakoon Laser 2001 ja Salora Manager -tietokoneille tehty adapteri, jonka avulla laitteilla oli mahdollista pelata kilpailevan Colecovisionin pelejä. Tällaista en myöskään ole nähnyt livenä ikinä missään, mutta yksi kappale on ymmärtääkseni ollut esillä Pelikonepeijoonien suomalaista pelihistoriaa esittelevällä luennolla Rupriikki-museossa Tampereella 2014. Salora Managerin myyntipakkauksessa puhutaan myös adapterista, jolla voisi pelata Atari 2600 -pelejä, mutta siitä ei ole edes tämän vertaa havaintoja. En osaa sanoa, julkaistiinko tätä adapteria kos-

kaan.

Jos Salora Manager ja Fellow olisivat myyneet hyvin, Salora olisi ilmeisesti jatkanut pelikonemarkkinoilla MSX-kloonin julkaisemisella, mutta näin ei koskaan käynyt. Vuonna 1988 Salora Oy yhdistyi isompaan teknologiafirma Nokiaan ja tämän MikroMikko-PC:t 90-luvulla ja N-Cage -matkapuhelin-pelikonsolihybridi 2000-luvun alussa olivat firman viimeiset askeleet suomalaisia pelikoneita kohti.

EMULOINTI

Salora Managerin (ja muiden CreatiVision-yhteensopivien laitteiden) pelejä voi pelata mielikuvituksellisesti nimetyllä CreatiVision emulator -sovelluksella, joka on saatavilla ilmaiseksi Windows-käyttöjärjestelmälle. Myös muita sovelluksia löytyy eri tasoisella yhteensopivuudella, mutta testasin artikkelia varten vain tätä sovellusta. Jutun lopusta löytyy lista hyödyllisiä linkkejä, joista voi lukea halutessaan lisätietoja.

Pikaohje emulointiin, testattu Creativision emulatorin Windows-versiot **2015.01.20** (64-bit) ja **2016.04.24** (32-bit):

1) Lataa CreatiVision emulator joko Sourceforgesta tai GitHubista, linkit artikkelin lopussa.
2) Pura .7z-paketti 7-zipillä johonkin*
3) Lataa haluamasi peli-image(t) CreatiVEmu-sivulta .zip-muodossa ja pura se/ne Creativision Emulatorin roms-alihakemistoon (lopputuloksen pitäisi olla yksi tai useampi <jotain>.BIN-nimisiä tiedostoja)
3b) Jos et halua tumpuloida Windowsin komentotulkissa joka kerta: nimeä tai kopioi pelitiedosto, jota haluat pelata CART.BIN-nimiseksi
4) Käynnistä creatiVision.exe emulaattorihakemiston juuresta
5) Nauti 80-luvun alun keskinkertaisista retropeleistä

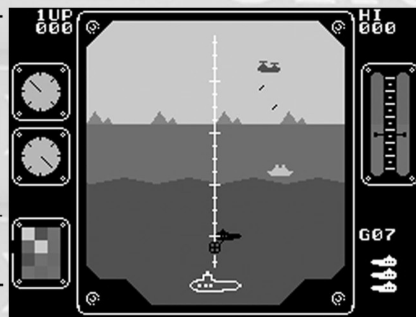
**2016-version paketissa Sourceforgesta on pieni fiba: kun paketin on purkanut, emulaattorin .exe ja .dll -tiedostot pitää siirtää windows-alihakemistosta emulaattorihakemiston juureen.*

Emulaattorin perustoiminnallisuus:
F2: Pause
F3: Reset
F5: Ota kuvankaappaus
F7: Tallenna muisti snapshotiksi
F8: Lataa snapshot
Z: Select
Ctrl, Shift: 1. pelaajan liipasimet
nuolinäppäimet: 1. pelaajan joystick
Insert, Page Up: 2. pelaajan liipasimet
Home, Delete, End, Page Down: 2. pelaajan joystick
Esc: Poistu

Jos roms-alikansiossa on CART.BIN-niminen tiedosto, emulaattori lataa sen käynnistyksessä ja peliin pääsee painamalla ensin F3 (Reset) ja sitten pelistä riippuen joko pelkkä Z-nappia tai Z ja 1. pelaajan liipasin. Joissain peleistä pystyy aloitusruudusta valitsemaan pelimoodin, jolloin tämä tehdään painamalla F3, painelemalla liipasinta kunnes valittu pelimoodi on aktiivinen ja sitten Z-nappi jolloin peli alkaa.

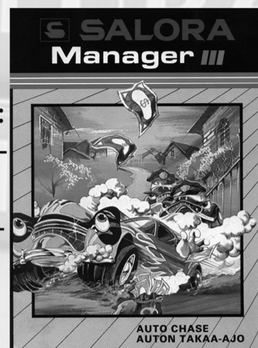
Jos roms-alihakemistossa ei ole CART.BIN-tiedostoa, peli valitaan komentokehoitteesta, esim. "*creatiVision.exe -r SONICINV.BIN*" (Sonic Invader).

EMULAATTORILLA TESTATUT PELIT (jos nimi myös suomeksi, julkaisu Saloran toimesta Suomessa)

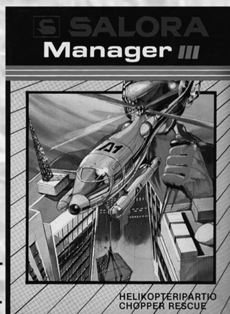
Air/Sea Attack: Sukellusvene väistelee syvyyspommeja ja ampuu ohjuksia ylöspäin ilmassa lentäviä lentokoneita ja helikoptereita sekä vedessä olevia laivoja ja vihollisten sukellusveneitä kohti. Erittäin arcade-tyylinen peli.

Astro Pinball: Flipperi, nuff said.

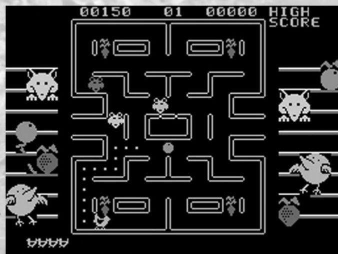
Auto Chase/Auton takaa-ajo: Ylhäältä kuvattu peli, jossa karhukoplan auto yrittää väistää perässä ajavia poliisiautoja. Peli päättyy, jos poliisit ajavat päin. Kopio Namcon New Rally X -arcade-pelistä.

Blocks: Homebrew-Tetris samoilla musiikeilla.

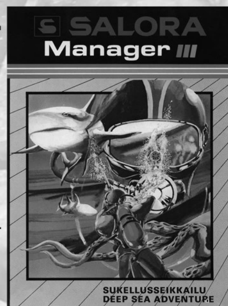

Chopper Rescue/Helikopteripartio: Isometrinen helikopteripeli, jossa yritetään olla osumatta pilvenpiirtäjiin tai muihin esteisiin.

Crazy Chicky/Ihmekana: Käänteinen Pac-Man: Kana munii/kakkii ruutu täyteen ja ketut yrittävät syödä kanan. Tämän pelin ostin Huuto.netistä monella kymmenellä eurolla sivarissa ollessani ja pelasin ehkä kerran ennen kuin päätin että eiköhän tämä Salora-harrastus ollut tässä.

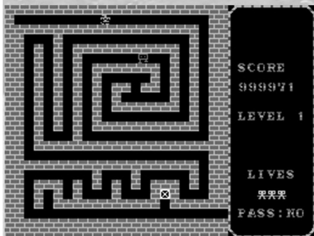

Crazy Pucker: Käänteinen Ihmekana, eli suora Pac-Man-ripoff. Vedetty markkinoilta oikeusjutun uhan takia ja julkaistu uudelleen muokattuna versiona Crazy Chicky -muodossa.

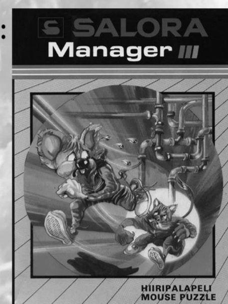

Deep Sea Adventure/Sukellusseikkailu: Sukeltaja ui ees taas merenpohjassa ja ampuu rapuja/meduusoja laserpyssyllä. ROM-imageista saatavilla sekä 6 kilotavun että 8 kilotavun versiot. En huomannut näiden välillä mitään eroa.

Escape 1.0: Homebrew-peli. Ukko on ylhäältä kuvatussa labyrintissa ja haamu yrittää ottaa kiinni. Strategiaelementti syntyy siitä, miten lähelle haamun päästää ennen kuin juoksee eri suuntaan.

Locomotive: Donkey Kong Jr. -klooni. Julkaistu samalla nimellä Saloran toimesta.

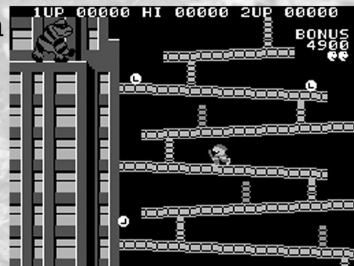

Mouse Puzzle/Hiiripalapeli: Hiiri kulkee viemäriputkessa ja sitä yritetään ohjata viemäriputkia siirtämällä turvallista reittiä eteenpäin, ettei perässä vaaniva kissa saa kiinni. Tuo mieleen Lucasartsin Windows 3.1:lle julkaiseman Pipe Dream -pelin, joka tosin on myöhempi.

Music Maker: Näppäimistöltä ohjattava "peli", jossa laitetaan nuotteja viivastolle. Vähiten arcade ja vähiten peli CreatiVisionin pelikirjastossa. Jos ymmärtää musiikista jotain, saattaa olla mielenkiintoinen. Tästä kannattaa lukaista ohjekirjaa ennen pelaamista*.

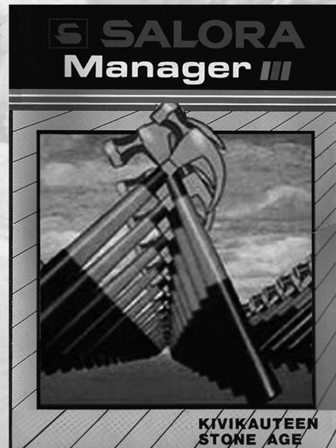
Planet Defender: Sama peli kuin Deep Sea Adventure, mutta avaruudessa. Defender-klooni. Julkaistu samalla nimellä Saloran toimesta.

Police Jump/Hyppäävä poliisi: Donkey Kong.

Soccer: Futispeli.

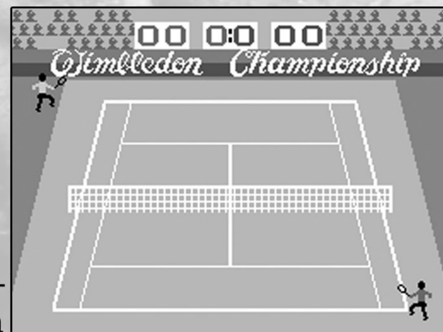
Sonic Invader: Space Invaders -klooni, päättymätön sarja avaruusaluksia. Yksin- tai kaksinpelit. Ainoa peli, joka minulla oli lapsena Saloralla.

Stone Age/Kivikauteen: Luolamies yrittää rikkoa dinosauruksen munat vasaralla ennen kuin dino syö miehen. Pelin kansikuva: JK.

Tank Attack/Tankkihyökkäys: Atarin Combat-tankkipeli, mutta värikkäämpi.

Tennis: No mitä luulet? Julkaistu samalla nimellä Saloran toimesta. Ladattavissa muutama eri versio, joissa erona taustan sponsorilogot.

**Kaikkiin peleihin löytyy ohjekirjaskannaukset CreatiVEmu-sivustolta.*

Kuten listasta huomaatte, suurin osa peleistä on aika simppeleitä arcade-väännöksiä. Kiinnostavimmat on ihan pelihistoriallisesta näkökantista Defender, Pac-Man ja Space Invaders -kloonit.

Tetris-kloonia ei koskaan julkaistu virallisesti, se (ja Escape 1.0) on CreatiVision-harrastaja Michael Obsiegerin huvikseen tekemiä kotitekoisia pelejä 2010-luvulta.

HYODYLLISET LINKIT

CreatiVEmu: CreatiVision Emulation Central
www.madrigaldesign.it/creativemu/news.php
- kaikki mahdollinen tieto CreatiVision/Vtech Laser 2001 -laitteista ja sovelluksista, myös Saloran julkaisemista
- pelien ROM-imaget
- keskustelupalsta

Creativision emulator
sourceforge.net/projects/creativisionemulator/
- emulaattori ROM-imageille
- virallinen lataussivusto, 32-bittinen versio Windowsille tai lähdekoodi

emuDownloadCenter: Creativision emulator
github.com/PhoenixInteractiveNL/emuDownloadCenter/wiki/Emulator-creativision
- 64-bittinen versio Windowsille
- 32- ja 64-bittiset Linux-versiot

Raimo Jokisen Salora-sivut
www.salora.name/
- taustatietoa Salorasta

Pelikonepeijoonit
(Archive.orgin välimuistitallenne)
web.archive.org/web/20140307004455/http://www.pelikonepeijoonit.net/
- tietoa ja kuvia vanhoista pelikoneista

7-Zip open source file archiver
www.7-zip.org/download.html
- .7z- (ja .zip)-pakettien purku, älä koskaan käytä mitään WinRARia tms. shareware-paskaa mihinkään ellei ole aivan pakko

Teksti: JK

"Manu Pärssinen of Pelikonepeijoonit keeping a presentation of Finnish gaming history at an ediathon at the Media Museum Rupriikki 6.9.2014. The ediathon was co-organised by Media Museum Rupriikki and Wikimedia Finland."

https://www.flickr.com/photos/127568736@N02/15473987636/

Kuvat: CreatiVEmu: CreatiVision Emulation Central, ellei toisin mainita

erikoislähetys

Pensioner, 69, 'shoots childhood bully dead during school reunion'

"Vain Väyrynen ja Soini voivat pelastaa keskustan"

Pennywise Is Surprisingly Anti-Queer in *It Chapter Two*

Pääministeri Kekkosen suolisolmun tausta

A doctor performed an abortion on the wrong woman

11-year-old SC boy drove 3 hours alone to try and live with man he met on Snapchat, police say

Officer fired for KKK and Confederate items says he's just a fan of history, 'Dukes of Hazard'

South Korea's young men are fighting against feminism

A lost continent has been found under Europe

'They said my penis would die'

Attacks on Greta Thunberg Come from a Coordinated Network of Climate Change Deniers

kalmanhajuinen väittely

LYÖ LASTASI OIKEIN!

Fox News Guest Calls Greta Thunberg 'Mentally Ill Swedish Child' as Right Wing Unleashes on Climate Activist

Trump isn't telling the truth

Army warns soldiers to be ready for potential violence by incels at 'Joker' screenings: reports

Brexit 'propaganda broadcast in 3,000 primary schools'

California man who set sleeping homeless man on fire and took pictures held for $1 million bail

prinsessa kihlautui miljonäärin kanssa

Man gets 99 years in jail for kicking police officer

Boris Johnson tells friends of murdered MP Jo Cox to back Brexit if they want to stop getting death threats

TikTok censors references to Tiananmen and Tibet

Kouvola on Suomen turhin kaupunki

Silicon Valley billionaires are prepping for the apocalypse

Facebook states politicians are officially exempt from both hate speech rules and fact checking

Russian navy boat sinks in Arctic Sea after walrus attack

Man who went swimming naked with sharks says he likes doing 'exotic stuff'

Couple receive nearly 25,000 ecstasy pills in the mail by mistake

One in 7 adults in New Orleans has a warrant out for arrest, new data shows

"Kyllä baarissa oleminen aina yksinolon voittaa"

”Nyt sitten kävi näin meilläkin”

Bridesmaid wears T-rex costume to sister's wedding

Facebook saattaa tietää milloin harrastat seksiä

kokoomus ja vihreät eri mieltä

Kid Streams Fortnite 10 Hours Per Day to Pay for Dad's Cancer Treatment

Throwing Cheese at Babies Is the Newest Viral Internet Challenge

YouTuber Logan Paul Wants To Trek Across Antarctica To Prove Earth Is Flat

Loud sex mistaken for fight leads to gunshots

Forwarding email is a crime

Kenyan MP demands law to combat FARTING on planes

Russians Are Getting Domino's Tattoos for Free Pizza

Trump provoked ‘stunned silence’ by shouting ‘where's my favorite dictator’ at meeting with Egyptian officials

Legolasin spermakäyttöinen zombiemyyräsiika

A.W. Yrjänä lainasi kirjastosta kirjan

Republican state representative posts death threat

DUTCH YOUTUBE DUO ARRESTED AT AREA 51

Greenpeace activists detained

Kiveksien lämpötila, vompatin kakka

nuijitaan läpi myöhemmin

God Doesn't Approve of Christian Leaders Who Criticize Trump

Homeless? This startup has an app for that

Tamperelaishotelli tarjosi ala-arvoista siikaa

Win Insulin for a Month

Russian rapper deletes pro-Moscow video with 1.5 million dislikes

No nyt! Mikko Alatalo yhtyeineen vetäisi tulisen luennan Black Sabbath -klassikosta

Seeking relief from nicotine addiction, some e-cigarette users turn to smoking

"Välillä se oli aika kusessa"

”Tietoista Tampereen karttamista ei ole”

työpaikkaa ei ole ja videotkin kopioitu netistä

Does climate change exist? Genderqueer teenagers seem to think so

Kuvan koira ei liity juttuun.

Scientists advised against consuming hypersexual zombie cicadas infected with psychoactive fungus.

Suomalaiskodit ovat liian kuivia

Kouvola, Imatra, Savonlinna...

"Kaikki pyörii peniksen ympärillä"

Spotifyn ja Ancestry.com-palvelun erikoinen yhteistyö: Soittolista käyttäjän oman DNA:n perusteella

"Tämä on meille normaali tilanne"

– Nämä seitsemän ihmettä matkan varrelta tekevät lähtemättömän vaikutuksen

näin paketti otettiin vastaan Tampereella: "Kuulostaa sairaan hyvältä!"

Trump smirks as Brazil's far right president says they are united against LGBTQ people

YouTube's 'alternative influence network' breeds rightwing radicalisation, report finds

Vuosikymmenien miesvalta on pian ohi –

Scientist suggests eating human flesh to fight climate change

poliisi vaitonainen

English is just a Mandarin dialect, Chinese scholars claim

Mitä vittua? Kuinka helvetisti hotelleja Tampereelle tarvitaan?

Miksi te olette tuollaisia?

FORMER RUSSIAN SPY CLAIMS HE KILLED "THE REAL DONALD TRUMP" IN 2006

Nämä miehet ovat seitanin palvojia Tampereelta

▶ Toimitusjohtaja hyppäsi Tampereelta Aurajokeen. ■
Otsikko Turun Sanomissa 23.4.2018.

Jos jokin on "helvetin iso","saatanan iso" tai "perkeleen iso", mikä niistä on isoin?

German tourists 'raise Nazi flag on D-Day beach where Allied troops were killed'

Kaupunginhallitus hyväksyi: DJÖFJ ÖAJDSKSJDF ASDKJFKSJDF ASDDJF ÖASDJF ÖASKDJF SDJF DSKF ÖJDFJA SS DF FDSF

'Tone deaf' ads use slave ship images to promote UK sea-going sector

'Me Too' beats 'big dick energy' as Macquarie Dictionary's 2018 word of the year

Mysterious 'sonic attacks' on US diplomats in Cuba may just have been loud Caribbean crickets

"Ainoa syntymäpäivätoiveeni on, että sinä kuolet"

British sarcasm 'lost on Americans'

FREE STENCIL!

MAK

LOOK

AN ACC

EIT
LIKE
IDENT

FREE STENCIL!

Haastateltavamme on tänään nuori tamperelaismies, joka äänesti vuoden 2021 kuntavaaleissa Kristillisdemokraattien sitoutumatonta ehdokasta Marius De Pfeffeliä, joka on tunnettu mm. Paska Ensin -kansalaisliikkeestään, joka riitautui Meidän Paska Ensin -kansalaisliikkeen ja Kansan Paska Ensin -yhdistyksen kanssa kirjanpidollisista epäselvyyksistä. De Pfeffel sai kuntavaaleissa 202 ääntä, joka KD:n listalla riitti valintaan. Julkaisemme poikkeuksellisesti tämän haastattelun anonyymina johtuen asian arkaluontoisuudesta.

Accident: Niin, äänestit siis De Pfeffeliä viime vaaleissa ja nytkö koet huonoa omatuntoa tästä?
Haastateltava: No siis kun mä äänestin sitä Mariusta siis silleen läpällä vaan kato, ni en mä osannu odottaa että se oikeasti valitaan. Et silleen et ihmiset niinku oikeesti siis äänesti sitä.

A: Niin, myös sinä äänestit tätä ehdokasta.
H: Mut en mä siis kato äänestäny silleen tosissaan kato. Mä äänestin... mä siis äänestin sitä läpällä vaan, ei sitä ois mun mielestä pitäny laskea sillon.

A: Kerro nyt vähän taustojasi. Miten sinä päädyit elämässäsi tähän tilanteeseen?
H: No siis ihan aluksihan mä siis kuulin tästä koko tyypistä Piffiltä (*Punk in Finlandin internetkeskustelupalsta, sisältö pääasiassa meemejä. toim.huom.*) ja aluksi mä vaan nauroin niille sen videoille mitä Rodeen postattiin. Sit mä aloin seuraamaan niitä videoita Youtubesta töissä silleen sivusilmällä.

A: Mitä sitten tapahtui?
H: No sit mä aloin tilaamaan Youtubessa sitä De Pfeffelin tiliä, että mulle tulis kännykkään ilmoitukset kun niitä uusia videoita ja skriimejä tulee.

A: Skriimejä?
H: Niin niitä livejuttuja, kun se heiluu siellä koulujen pihoilla ja yrittää tunkeutua ihmisten asuntoihin jonkun tekosyyn turvin.

A: Tarkoitatko siis streamejä?
H: Niin, niitä just. Skriimejä.

A: Ole hyvä ja jatka. Kerro miten tämä addiktiosi kehittyi niistä Youtube-videoista eteenpäin.
H: No ei se sillon ollu vielä mikään addiktio, mä en vaan pystyny lopettamaan niiden videoiden kattomista.
H: Sit kun mä olin pari kuukautta joka päivä kattonu niitä livejä, silleen läpällä vaan, ni mä sit aattelin että mä lahjoitan sille Mariuksen yhdistykselle pari kymppiä rahaa. Läpällä kato.

A: Niin, läpällä. Ole hyvä ja jatka.
H: Sit mä aloin osallistumaan niihin skriimien chatteihin kans. Se oli aika hieno tunne, kun se kerran luki mun kommentin sieltä tietokoneelta livenä. Mun kaikki kaverit tuli taputtelemaan mua selkään sen jälkeen monta viikkoa.

A: Livelähetystenkö kautta sait tietää, että Marius De Pfeffel on ehdokkaana kuntavaaleissa?
H: Joo. Siis mä en siis normaalisti äänestä ees, mut mä aattelin että mä silleen läpällä äänestän nyt tota, et silleen protestina niinku. Ku ne päättäjät on niitä natsisymppaajia kaikki.

A: Jollainen De Pfeffel on myös, eikö niin?
H: Joo mut mä kato aattelin että kun mä läpällä äänestän sitä ni se on joltain Kokoomuslaiselta pois sit. Eiks tää silleen toimi just?

A: En osaa sanoa. Jatka vaan, ole hyvä.
H: No sit mä kävin siellä vaalikopilla kans ja läpällä sanoin että mä aion äänestää sitä ja se otti mut heti mukaan skriimiin ja anto mulle kaikkia sen tarroja ja flaboja ja silleen. Sit mä läpällä annoin niitä kaikille mun kavereille ja pyysin et ne kans äänestää läpällä sitä.

A: Ja kun sitten näitte vaalien tuloksista, että De Pfeffel äänestettiin valtuustoon vaalien pienimmällä läpipäässeellä äänimäärällä, miltä silloin tuntui?
H: No totta kai se vituttaa, jos tollanen natsi pääsee kunnallisvaaleissa läpi. Sitä mä en tajuu, kuka sitä ois tosissaan äänestäny.

A: Mutta eihän ehdokas tai vaalivaltuusto voi mitenkään tietää, onko ääni annettu "läpällä" tai tosissaan?
H: No ei varmaan voikaan, mut ku emmä aatellu että kun mä sitä äänestän ni et se ääni menee sille. Ku se oli ihan läpällä vaan, silleen leikillä.

Tässä kohtaa haastateltava alkoi hokemaan itselleen hiljaa "Läpällä mä vaan, emmä tosissaan.

Läpällä." ja vaikutti siltä, että hän hieman keinuttaa itseään samalla. Koimme parhaaksi lopettaa haastattelun tähän.

Nyt kun Marius De Pfeffel on kaksi kuukautta osallistunut kunnanvaltuuston toimintaan, hän on päässyt useammin Pirkanmaan lehtien otsikoihin. De Pfeffelin käytöksestä kokouksissa ja julkisissa tilaisuuksissa on kirjoitettu paljon ja valtuusto kokee olevansa voimaton puuttumaan tämän videolähetyksiin kunnanvaltuuston kokouksista. Vaikka niissä onkin periaatteessa täysin sallittua kuvata, on poikkeuksellista että valtuuston jäsen De Pfeffelin tavoin huutaa ja räyhää taukoamatta "vääränvärisistä" videokameralle, riippumatta siitä, onko hänellä puheenvuoro tai ei. Muut kunnallispoliitikot ovat kokeneet työskentely-ympäristönsä häiriintyneen De Pfeffelin arvaamattoman käytöksen vuoksi.

Tampereen kaupungintalon vahtimestari kertoi viime viikolla seitsemän uutisissa De Pfeffelin tavasta odottaa viime hetkeen ennen kokouksen alkua käytävässä ja rynnätä saliin vasta vahtimestarin sulkiessa ovia. Ilmeisesti tarkoituksena on lavastaa De Pfeffelin internet-videoiden yleisöä varten tilanteita, jotka pyritään saamaan näyttämään siltä, että De Pfeffeliä yritettäisiin estää työskentelemästä valtuustossa, johon hänet on valittu. Viime torstain kokouksessa näimmekin absurdin hetken, kun vahtimestari huomasi jo kaukaa De Pfeffelin juoksevan paikalle ja piti tälle ovea isosti auki. De Pfeffel pysähtyi käytävälle, eikä osannut päättää haluaako hän istuntosaliin sisälle vai ei. Lopulta vahtimestari tajusi sulkea ovea hieman, että De Pfeffel voisi "viime hetkellä" livahtaa raosta sisään.

TAYS:n vanhustenhoidollisen siiven ylilääkärin Suppo Taalasmaan mukaan De Pfeffelin käytöstä voi selittää varhainen Alzheimerin tauti, huomaamatta jäänyt lievä aivoinfarkti tai vain se, että hän sai lapsena vitsaa paljaalle pyllylle. Tohtori Taalasmaa on huolissaan De Pfeffelin lapsista, koska ilmeisesti tämän muukin perhe on samanlaista vaahtosuista sössöttäjää ja siinä on vaarana, että lapsi masentuu ja vieraantuu yhteiskunnasta. Tätä esiintyy tyypillisesti uskonlahkojen, Timo T.A. Mikkosen ja päihdeongelmaisten lapsilla, jotka joutuvat olemaan jatkuvan stressin alaisina.
(Aimo Allan Koivunen)

Hartwall Ässä Mix -limonadi 0,5 l

Muistatteko sen vuoden 1993 Muumi-lakritsilimsan?
Ei ette? No se oli ihan hirveää.

Muistatteko sen vuoden 2006 Olvin salmiakkikolan?
Ai ette? No se oli ihan hirveää.

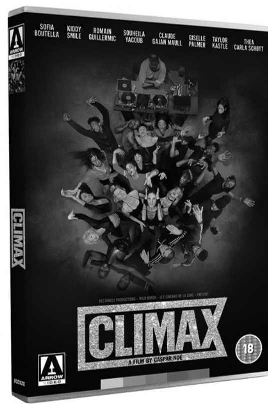
Muistatteko sen vuoden 2016 Hartwallin salmiakkivichyn?
Ai ette? No se oli ihan hirveää.

Nyt vuonna 2019 on kauppoihin tullut Hartwallin Ässä Mix -salmiakkilimsa, joka vastoin odotuksia on oikeastaan ihan juotavaa. Salmiakin maku tulee ennalta-arvattavasti aromista, jota on myös hedelmävarianttina tarjolla, koska ilmeisesti Ässä Mix on joku hedelmäkarkkien ja salmiakin yhdistelmä.

Ostin tätä yhden pullon uteliaisuudesta ja saatan ostaa vielä toisen pullon sitten, kun tätä saa loppuunmyynnistä tuotteen poistuessa markettien valikoimista ensi vuonna.
(Ola pallonivel)

Climax (Ranska/Belgia 2018) 96 min
Ohjaus: Gaspar Noé
Pääosat: Sofia Boutella, Kiddy Smile, Romain Guillermic, Souheila Yacoub

Kieli: ranska/englanti
Britti-DVD: Arrow 2018 (enkkutekstit ranskankielisissä osissa)

"*Don't wanna end up like Christiane F.*"

Climax on pahennusta herättäneen Gaspar Noén viimeisin pitkä elokuva. Muita tuotoksia ohjaajalta on mm. Irreversible, Enter The Void ja Love, joista viimeinen oli aika esimerkillisen tylsä draaman ja pornoleffan yhdistelmä. Irreversible etenkin on elokuvana kamalimmasta päästä ranskalaista New French Extremity -aaltoa, jota ei halua montaa kertaa vuodessa katsoa. Climax pääsee tähän samaan pötköön yleisen ahdistavan ilmapiirinsä ansiosta, vaikka lopputulos ei olekaan monen päivän morkkis niinkuin osassa näistä ranskisten leffoista. Tai Lars Von Trierin Melancholiasta. Kiteytettynä muutamaan sanaan Climax on puoliksi tanssileffa ja puoliksi pahasti pieleen menevä LSD-trippi, jossa osallistujilta ei kysytä, haluavatko he aineita kehoonsa vai ei.

Vaikka Gaspar Noé onkin ns. kulttiohjaaja ja sen leffat ovat ainakin yleensä ihan kiinnostavia kokemuksia, hankin tämän DVD:n ensisijaisesti yhtä pääosaa esittävän Sofia Boutellan (mm. Star Trek Beyond, Hotel Artemis) vuoksi. Boutella oli ennen näyttelijänuraansa tanssija ja näin sopii hyvin tanssiteemaisen kauhujännärin pääosaan. Souheila Yacoubia (Lou) lukuunottamatta myös kaikki muut näyttelijät ovat päätoimisia tanssijoita, joilla ei ole aiempaa kokemusta näyttelemisestä. Lopputulos on hämmästyttävän hyvin onnistunut kokonaisuus, vaikka leffa on kuvattu parissa viikossa lähes yksinomaan improvisoiden. Leffan ohjaaja ja käsikirjoittaja Noé on kunkin näyttelijän kohdalla kysellyt näiltä ideoita, miten he haluaisivat kuvata oman hahmonsa pieleen menevää huumetrippiä ja aika pimeää alitajunnan demonia on kyllä saatu ilmoille.

Climax alkaa ylhäältä päin kuvatulla lumihangella, jossa verinen nainen laahustaa itkien. Hän kaatuu lumeen ja yrittää jatkaa matkaansa konttaamalla, muttei enää jaksa ja jää makaamaan hankeen. Elokuvan täydelliset lopputekstit ilmestyvät ruudulle ja kertovat, että tässä on kyse "tositapahtumiin perustuvasta elokuvasta" (tuttu fraasi kaikkien manauskauhuleffojen alusta ja yhtä valhetta tässäkin). Kun elokuvan lopputekstien viimeisetkin logot on nähty, ruutu räpsähtää ja leffa siirtyy takaisin "alkuun", jossa pääsemme seuraamaan elokuvia/filosofiaa käsittelevien kirjojen sekä kauhuvuokravideoiden väliin läntätyltä kuvaputkitelkkarilta tulevia tanssijoiden haastatteluja, lukuunottamatta Selvaa (Sofia Boutella). Niiden annetaan ymmärtää olevan tanssiesityksen koreografin kuvaamia videoita tanssijoiden valintatilaisuudesta. Haastattelujen jälkeen ruudulle tulevat tyypillisesti ennen elokuvan varsinaista alkua näytettävät tuotantoyhtiöiden tylsät logot, joiden taustalla soi housejumputus.

Elokuva sijoittuu talveen 1996 ja miljöö on tanssiporukan onnistuneiden kenraaliharjoitusten after party. Trainspotting-henkisiä Adidaksen verkkatakkeja lukuunottamatta kukaan ei ole pukeutunut mitenkään ysäristi ja vaikka bileissä soiva musiikki on pääosin sellaista, jotka house/idm-DJ soittaisi vuonna 1996, kukaan ei edes yritä tanssia (nolosti) kuten tuolloin olisi tanssittu. Kaikki on siis kovin modernia ja ainoa, mikä oikeasti muistuttaa siitä, ettei olla nykyajassa on se, ettei kukaan leiki sekuntiakaan iPhonella missään kohtaa. Tanssi on modernia 2010-luvun tyyliä ja vaihtelee sohimiskrumpista Jaja Vankovan tyyliseen poppingiin.

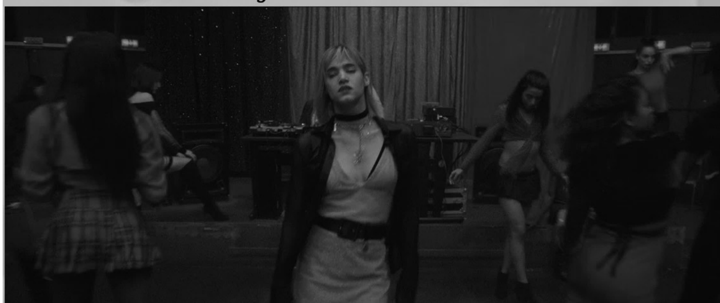

Climax alkaa tanssiesityksen kliimaksilla, jonka päätteeksi koreografi ylistää tanssijoita ja antaa kaikille luvan vetää oikein kunnon tumut sangrialla. Paikalla on pari tanssijaa, jotka eivät syystä

tai toisesta juo alkoholia ja koreografin ehkä 6-vuotias lapsi. Steadicam seuraa vuorollaan eri ihmisiä, kun nämä kävelevät miljöönä toimivan vanhan koulun juhlasalissa tai tanssivat DJ:n tiskin edessä. Oikeastaan koko leffa on kuvattu muutamaa suoraan ylhäältä kuvattua tanssikohtausta lukuunottamatta steadicam-kameralla, joka tekee kuvallisesta kerronnasta soljuvampaa ja dynaamista. Kun kamera seuraa tanssijoiden liikkeitä tanssilattialla, on lopputulos täysin erilainen kuin Hollywoodin tanssielokuvissa, jotka voisivat miljööstä riippumatta tapahtua esiintymislavalla staattisen kameran kuvatessa tapahtumia kuin nukahtamaisillaan olevan yksin istuvan yleisön jäsenen silmin.

Välillä kamera tirkistelee eri tanssijoiden keskinäisiä keskusteluja, jotka pyörivät lähinnä seksipuheiden ja juoruilun ympärillä. Pääosin miesten suuhun on kirjoitettu kaksinaismoralistisia lausuntoja naisista ja homoseksuaaleista tyyliin: on ok panna naista takaluukkuun, muttei miestä tai että minulta voi nainen ottaa suihin, mutta jos siskoni tekee niin jollekulle, niin voi pojat. Jos on ikinä eläissään ollut yhdessäkään suomalaisessa juottolassa istumassa yli 10 minuuttia, on kuullut tämän kaiken jo monta kertaa.

Leffan puoliväliin päästyämme seuraa pieni väliaika, kun elokuvan alkutekstit jatkuvat taas mm. soundtrack-artistien nimien välähdellessä ruudulla vähän Tarantinon Kill Billin mieleentuovien koko ruudun tekstien muodossa. Kun tämä etappi on ohitettu, osa sangriaa enemmän kitanneista ihmisistä alkaa huomaamaan että nyt taitaa olla suonissa jotain muutakin kuin vain alkoholia. Pian ihmiset alkavat tajuamaan, että boolissa on LSD:tä seassa. Syytökset kohdistuvat luonnollisesti raittiisiin ihmisiin, joista Omar paiskataan ovesta ulos hankeen ja toista, raskaana olevaa Louta potkitaan mahaan. Elokuvan ahdistavuus nousee tämän shokin myötä täyteen sataan prosenttiin, kun vatsaansa pitelevä Lou huutaa maassa ambulanssia apuun mustan skinheadmimmi Domin potkiessa tätä maihareilla mahaan ilman että kukaan puuttuu tilanteeseen tai auttaa Louta. Selvinpäin olevat ihmiset on aina epäilyttäviä tilanteesta riippumatta.

Tanssilattialla vähän nyrjähtäneen oloinen Psyché kusee keskelle lattiaa ja bakkanaalit lähtevät tästä vaan enemmän lapasesta. Joku tanssijoista panikoi ja yrittää löytää kokaiinia pitääkseen LSD:n vaikutukset poissa. Kun hän löytää Jenniferin vetämästä nokkaan marssipulveria, vaikka tämä vasta väitti ettei hänellä ole sitä yhtään enää, seuraa käsirysy jonka päätteeksi Jenniferin tukka syttyy tuleen. Ehehe hehehe, cool.

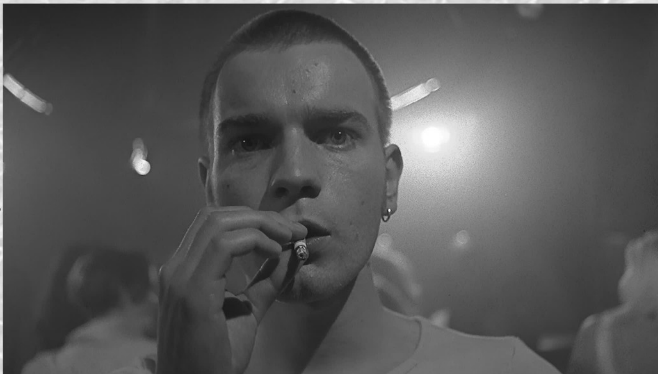

Boutellan esittämä Selva pyörii paikasta toiseen ja yrittää saada päätään selväksi. Kun 6-vuotias poika käy juomassa vähän "mehua" sangriakulhosta, täysi paniikki on pian kasassa. Pojan äiti lukitsee poitsun sähkökeskukseen ja huikkaa tälle oven suusta, ettei tämä koske sähkötauluun, se on hengenvaarallinen.

Ihmiset alkavat tässä kohtaa olla ihan kunnolla juovuksissa ja aineissa ja osan tanssiessa tyytyväisinä tietämättä mistään mitään, loput saavat täysiä paniikkikohtauksia ja vain huutavat kurkku suorana. Katsojan ahdistus pysyy hyvin punaisella edelleen. Kun Lou on päässyt takaisin pystyyn, hän etsii Domin käsiinsä ja huutaa tälle raivosta sekopäisenä, koska pelkää saavansa keskenmenon. Dom ei ota uskoakseen Louta ja tönii tätä pilkaten kauemmas. Kun Lou uhkailee Domia veitsellä, paikalle kokoontuu helvetin vastenmielinen sakki kusipääjuoppoja, jotka huutavat Loulle, että tämän pitäisi tappaa itsensä siihen paikkaan. Lou, jolla on jo muutenkin vaikeaa, sekoaa ja viiltelee itseään puukolla. Verta näkyy tulevan myös Loun haaravälistä. Ahdistus: 99-100%. Samaan aikaa lapsi huutaa sähkökeskuksen lukitun oven takaa, että siellä on torakoita, päästäkää pois. Ahdistus: not great, not terrible (vähemmän kuin Irreversibleä katsoessa toistaiseksi).

Boutella juoksee koulun käytävillä, säikkyy peilejä sekä koivumetsätapetteja ja yrittää hädissään pestä itseään jääkylmällä vedellä. Seuraa tanssiperformanssi, jossa Boutella kynsii tapetteja ja kietoutuu verhoihin jääden käsistään lopulta omien sukkahousujensa vangiksi. Tämä on ihan helvetin outo elokuva. Kun kamera palaa tanssilattialle, siellä on menossa täysi nyrkkitappelu valkoisen Davidin ja kaikkien tanssiryhmän mustien miesten välillä, jossa David yllättäen jää kakkoseksi. Nyrkillä tajutonta naamaan ja mieskasa päälle, jes. Jossain kuuluu poks ja paikasta pimenevät valot. Jäljelle jäävä valaistus on hämärää punaista hätävalaistusta, joka ei mitenkään vähennä elokuvan ahdistavuutta. Pienen pojan äiti yrittää päästä sisään sähkökeskukseen katsomaan poikaansa, joka ei enää vastaa, mutta on hävittänyt avaimen happopäissään.

Seuraa yhä enemmän huutoa, itkua, seksiä, insestiä, epilepsiakohtauksia ja tappeluita. Ihmiset raapivat itseään ja toisiaan verille ja kaiken taustalla soi koko ajan nykivä idm-nakutus. Ahdistus alkaa hälventyä, mahdollisesti siitä syystä että katsojan henki irtautuu ruumiista. Kaikki on ihan hiton punaista ihan koko ajan. Aamulla tanssilattialle tulvii valkoista valoa, kun poliisit murtavat ulko-oven ja talvinen aurinko pääsee paistamaan sisään. Ihmisiä makaa puolipukeissa ja verisenä siellä täällä, osan ollessa hengissä ja osan ei. Loppu hyvin, kaikki hyvin.

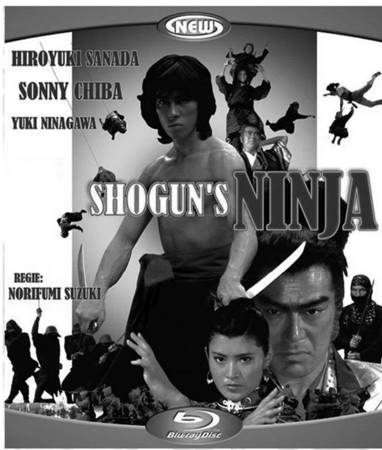
Climax on hyvä lisä tanssielokuvien perinteeseen ja Step Up 2:n jälkeen parhaasta päästä niitä. Pitänee seuraavaksi katsoa uusi versio Suspiriasta, siinä ymmärtääkseni on samaten tanssi tärkeässä osassa kauhua. DVD-versiossa näkyy aika paljon pikselöitymistä/pakkausartefakteja silloin kun ruudulla on sekä vaaleita että tummanpunaisia alueita tai kun kuva on hämärää. Toivottavasti sama ei toistu Blu-ray-versiossa. Vaikka Noé tykkää tehdä erikoisia ratkaisuja kuvan suhteen, tämä ei tunnu tarinan kerronnan tehokeinolta vaan tekniseltä virheeltä DVD:n masteroinnissa. Leffan dialogi on 99% ranskaa (enkutekstein) ja parissa kohtauksessa englantia, jolloin ruudulla ei näy tekstityksiä. Tämä hiukan häiritsi leffan katsomista, kun aivot eivät heti tajunneet että siirryttiin ranskasta englantiin ja olisi pitänyt kuunnella tarkemmin, mitä sanotaan. (Ihmisen ja jehovantodistajan risteytys)

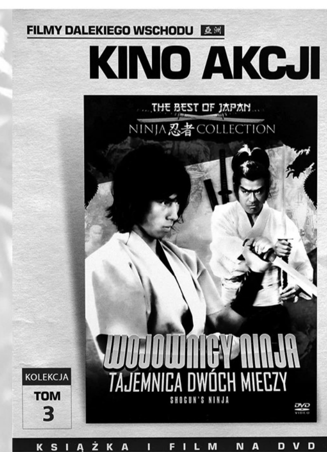
Ratto ja Lehtisäilö - s/t 7"
(Äänilevytuotanto Ursula, URSUS-1 2016)

Accident-päämajaan saapui tällainen äänilevy erään maanantaina ilman lähettäjän nimeä ja osoitetta paketissa. Meillä on toimituksen kesken teoria postittajasta, mutta jätetään se nyt sikseen. "Kirjekuori" oli tehty jostain mainoksista, postileima on lyöty Oitissa ja kätevästi osoitelappu oli päätoimittajan omalla käsialalla. Kun paketin repi keskeltä auki, sieltä paljastui Ratto ja Lehtisäilö -nimisen laulu- ja soitinyhtyeen yksipuoleinen seiskatuumainen, jonka takakannessa on esillä myyttinen metsäpornokätkö, jollaisen allekirjoittanutkin on joko löytänyt tai metsään jättänyt nuorempana. Seiskatuumainen on tosiaan kaiverrettu vain toiselta puolelta, joka on luonnollisesti singlen B-poski. Levyn ainoa kappale on nimeltään "Uhkaava maamuna, joka muuttuu hyväksi" ja pituudeksi on ilmoitettu karvan alle 4 minuuttia. Tässä taisikin olla tärkein anti, kertokaa jos jotain unohtui mainita. (Aggressiivinen kyttyrälohi)

Shogun's Ninja blu-ray (New Entertainment World GmbH, Saksa 2008)
Ninja bugeicho momochi sandayu, Japani 1980 (117 min)
Ohjaaja: Norifumi Suzuki
Pääosat: Sonny Chiba, Hiroyuki Sanada, Yuki Ninagawa, Etsuko Shihomi

Sillä välin, kun odottelee että uudet Killjoysin tai Beforeignersin jaksot vuotavat nettiin, joutuu Accident HQ:ssa joskus katsomaan myös vanhoja elokuvia ja tv-sarjoja omasta leffahyllystä. Shogun's Ninja on yksi **Sonny Chiban** samuraielokuvista ja kuten nimestä voi päätellä, mukana on myös shoguneita. Suomessa elokuva on aikanaan julkaistu videolla "Ninja - taistelija"-nimellä. Toisin kuin sen vhs-version kansitekstissä sanotaan, elokuva ei sijoitu 1600-luvulle, vaan 1500-luvun loppupuolelle. Toistensa kanssa sotivat japanilaiset shogun-maaherrat lähettävät armeijoitaan taistelemaan, mutta todelliset voitot saavutetaan ninjojen avulla, jotka varjoista hyökkäämällä tappavat vihollisensa pyörremyrskyn nopeudella.

Ja koska ollaan nyt Japanissa, ninjoilla on iltahämärän siniset vaatteet, eikä pikimustia potkupukuja, kuten populaarikulttuurin ninjoilla yleensä on. Ninjaklaanin murhaaman Momochi-shogunin vaimo lähettää lapsensa maanpakoon ja tämän äiti suorittaa seppukun suruissaan. Kun ninjat tulevat etsimään shogunin perhettä ja tämän lyhyttä tanto-veistä, jonka kahvaan on kaiverrettu salaisten kultakaivosten sijainti, he löytävät vain kuolleen naisen ja syntikkasoundtrackin.

Nuoren perillisen palvelija juoksee tämän kanssa metsän halki, jossa he kohtaavat joukon muitakin menehtyneen shogunin alamaisia, jotka ilahtuvat että perheen lapsi on sentään selvinnyt hengissä sodasta. Hetkeä myöhemmin heitä kaikkia heitetään kaulaan shurikeneilla eli ninjatähdillä ja ninjoja pakeneva joukko on hieman vähälukuisempi. Ninjojen johtaja käskee silpomaan kaikki vastaantulijat ja siitä innostuneena yksi ninjoista leikkaa vanhan naisen pään irti. Seuraa lisää takaa-ajoa ja todella kummallista jazz-saksofoniscorea. Shogunin lippujen palaessa kertojaääni selittää, miten sota jatkuu.

Armeija toisensa jälkeen kohtaa loppunsa ja maaseutu täyttyy haudoista. Ninjoja väijyy milloin missäkin metsäpurossa ja verenvuodatukselle ei meinaa tulla loppua. Vähän yllättäen tässä kohtaa elokuvaa n. 13 minuutin kohdalla alkavat alkutekstit, joissa kamera seuraa kalastajavenettä merellä ja easy listening -iskelmätunnari jatkaa oudon tunnelman luomista. Lihaksikas kalastaja ohjaa venettään aallokossa ja lyö veitsellä ihan oikean elävän kalan keskeltä kahtia. Että kiitti vaan.

On kulunut parikymmentä vuotta sodasta, jossa shogun sai surmansa ja tämän poika katosi merelle. Nyt kalastajan roolin omaksunut poika Takamaru (**Hiroyuki Sanada**) on kasvanut aikuiseksi ja palannut maanpaosta Kiinasta takaisin Japaniin. Hän pysähtyy kylään katsomaan kabukiesitystä ja kun lavalle hyökkää juoppoja samuraita kähmimään näyttelijättäriä, Takamaru vetää niitä kaksin käsin turpaan. Musiikki on taas pirteää jatsia, kun Takamaru vetää tusinan pahoja samuraita lakoon kadulle taistelutaidoillaan.

Takamaru määrätään pidätettäväksi, mutta hän pakenee kattojen kautta ja saa avukseen joukon katusoittajia, jotka paljastuvat Momochi-shogunin vanhoiksi alamaisiksi. He vievät perijän turvaan ja alkavat pohtimaan kostoa pahalle shogunille, Shinaruille (Sonny Chiba). Yksi apureista ei ota uskoakseen, että shogunin poika on palannut ja haastaa tämän kaksintaisteluun. Takamaru vetää tätäkin kaksin käsin turpaan. Kun Sanada taistelee ilman paitaa hiestä kimaltelevana, taustalla soi seksikäs saksofoni.

Pian metsän siimeksestä astuu esiin hyvien ninjojen joukko, jotka tunnistaa silkkisistä camohaalareista. He ovat kuulleet nuoren Momochin suvun perijän paluusta ja saapuvat paikalle osallistumaan sissisotaan pahaa vallankaappaajaa vastaan. Samaan aikaan toisaalla Shinaruin pomo,

Japanin keisarin uskottu ministeri, suunnittelee kartan avulla sekä Kiinan että Korean valloittamista, mutta valittelee että sotimiseen menee rahaa, eikä Momochin salaisia kultakaivoksia olla vielä löydetty.

Takamaru kertoo uusille ystävilleen elämästään mantereella maanpaossa. Eräänä päivänä hänen suojelijansa kuoltua, teini-ikäinen Takamaru varasti riisipullaa nälkäänsä ja joutui tästä hyvästä vihaisen ihmisjoukon pahoinpitelemäksi. Hänen avukseen tuli kokonaan vaaleanpunaisiin silkkivaatteisiin pukeutunut shaolin-mestarin tytär Airen (**Etsuko Shihomi**, Sister Streetfighter -sarjan tähti), joka vetää koko porukkaa turpaan niin että tuntuu.

Takamaru tutkii isänsä veistä ja löytää osan kultakaivosten kartasta. Ilmeisesti puukon kahvaan piilotettu kaiverrus on vain puolikas täydestä kartasta. Hänen puuhastelunsa keskeytyy, kun metsästä kuuluu viekoittelevaa huilunsoittoa ja Takamaru löytää nuoruuden ystävänsä Otsun (**Yuki Ninagawa**) yksin kiveltä soittamasta. Harmi vain, että Otsu on pistetty viettelemään Takamarun ja viemään tämän veitsen. Otsun on tälle asialle lähettänyt tämän kasvattiveli, Hattori Hanzo, kuuluisa samurai.

Samaan aikaan toisaalla yksi Takamarun apureista saa tietää vaimonsa pettäneen hänen luottamuksensa, sillä tämä on ilmiantanut palkkiota vastaan koko porukan viranomaisille. Mies yrittää mennä apuun, mutta vaimo suostuttelee hänet jäämään kotiin, sillä kuka muuten huolehtisi heidän syntymättömästä lapsestaan. Takamarun ystävä joutuu päättämään kumpi on tärkeämpää, hänen ystäviensä henki vai se, että hän säilyy hengissä nähdäkseen lapsensa syntymän.

Pahat siniset ninjat hiipivät puissa kohti Takamarun johtaman joukon asuinsijoja ja tappavat heidän hyvien camo-ninjojensa vartioporukat. Samaan aikaan maan kamaralla samurait hyökkäävät Takamarun taloon. Sieltä ei kuitenkaan löyty kuin tyhjiä makuualustoja. Etsiessään piiloutuneita ninjoja, samurait tuikkaavat keihään seinästä läpi, mutta saavat saaliiksi vain siivestään seinään jumiin jäävän kanan. Myös tämä näyttää aika pitkälle ihan aidolta eläimiin kohdistuvalta väkivallalta ja alkaa vähän tekemään mieli pistää leffan katselu poikki tässä kohtaa.

Hyvät ninjat väijyttävät samurait ja pakenevat paikalta savupommien turvin. Heitä vastassa on metsässä pahojen ninjojen ansa, joiden jousipyssy pysäyttävät pakoon pyrkivän porukan etenemisen. Seuraa älytönä ninjatappelua, jossa ihmiset lentävät horisontaalisesti puusta toiseen kuin tyhjää vain ja putoavat miekkataistojen päätteeksi teatraalisesti kuolleina maahan. Hyvien ninjojen selkiin sataa nuolia ja saksofoni soi kuin yökerhossa konsanaan. Jostain syystä samurait eivät tapa Takamarun apureita, vaan nämä pyritään vain vangitsemaan.

Shinarui-shogun yhyttää Takamarun metsästä ja ohjelmassa seuraa kaksintaistelu, jossa Takamaru käyttää oppimiaan kung fu -liikkeitä shogunin ja tämän apureiden teräaseita vastaan. Kun Takamaru jää alakynteen, hän heittää Otsulle veitsensä ja vaatii tätä pelastamaan itsensä. Hattori Hanzo loikkaa metsästä paikalle kuin Batman konsanaan ja vie sisarensa mennessään. Takamaru jää kidutettavaksi kunnes hän kertoo shogunille, miten kultakaivoksille löytää. Kun Takamaru ei vastaa kiduttajien kysymyksiin sen jälkeen, kun häntä on hakattu kepein, koittavat shogunin henkilökohtaiset ninjat toista keinoa - nännien vääntelyä. Takamaru huutaa tuskasta, kun hänen herkkiä nisiään pyöritellään kuin Grundigin matkaradion nuppeja. Shogun alkaa olla sitä mieltä, että nyt pitää ottaa kovat keinot käyttöön ja tarttuu Takamarua munista kiinni. Master of Teräs Käsi vääntää ja kääntää, mutta Takamaru ei murru.

Toisaalla Hattori Hanzo tutkii Takamarulta varastettua Takamarun isän perintömoraa, mutta pettyy tajutessaan ettei kahvaan piilotettu kartta ole kokonainen. Hän on vakuuttunut, että veitsiä täytyy olla toinenkin. Otsu potee huonoa omatuntoa, että petti Takamarun luottamuksen täysin turhaan ja hän puristaa Takamarun äidin vanhaa huilua käsissään. Missähän se toinen kartan puolikas voi olla? Hmmmmmmmm....

Takamaru pakenee tyrmästä ja törmää shogunin pomoon, keisarin ministeriin. Hän esittäytyy ja on aikeissa vetää pahaa ministerismiestä turpaan, kunnes tämän kaksikymmenpäinen palvelijattarien joukko osoittautuu kamppailulajien ammatilaisiksi. Takamaru katsoo parhaaksi poistua huoneesta paperiseinän läpi. Kaiken taustalla soi taas täysin tapahtumista autuaan tietämätön soft jazz. On outoa katsoa ninjaelokuvaa, jonka musiikit on Lemmenlaivasta peräisin.

Takamaru loikkaa linnan katolta jokeen ja häviää pinnan alle. Seuraavana päivänä shogun vie Takamarun apurit torille tapettaviksi ja yleisössä oleva pidätyksiltä vaimonsa ilmiannon takia säästynyt mies ryntää estämään teloitusta. Hän saa siitä palkkioksi kylvyn kuumaan öljyyn ja kun tämän raskaana oleva vaimo ryntä auttamaan miestään, hänet suolistetaan oikein kunnolla yhdellä katanan iskulla. Ei kannattais puhua kytille, siitä ei seuraa mitään hyvää.

Takamaru ui paikalle puukko hampaidensa välissä kuin parhaaseen Rambo 2 -henkeen ja jää kaislikkoon tarkkailemaan tilannetta.. Shogun määrää teloituksia katsomaan tulleet ihmiset pysymään paikallaan ja etsii katseellaan yleisöstä Takamarun apureita. Takamaru juoksee paikalle

vapauttamaan ystäviään, mutta sehän on tietenkin ansa. Aidan takaa paikalle tulee niin musketein kuin jousipyssyin aseistautuneita sotilaita, jotka ottavat kapinalliset tähtäimeensä. Muskettien kuulat halkovat ilmaa, mutteivät osu keneenkään, of course. Vaikka ei sillä nyt ole väliä, koska seuraavaksi rannan kivikosta loikkaa esiin ninjoja, jotka tekevät selvää jälkeä muskettisotureista. Ja käy siinä toisinkin päin. Lempikohtaukseni tähän astisesta elokuvasta on (Etsuko Shihomin cameo-roolin lisäksi) kohtaus, jossa hyvä camoninja on kolmen muskettisoturin välissä ja yrittää loikata pois luotien tieltä. Hän saa hypättyä ilmaan parikymmentä senttiä ja kun hän kaatuu maahan kuolleena, rintakehä on täynnä hauleja. Ei nyt olla missään piirretyissä, tajuuttekste.

Kun yksi yleisössä seisovista naisista saa luodin rintaansa, suurten massojen viha kääntyy välittömästi samuraita kohti ja heitä heitellään kivenmurikoilla kuin uusnatsien itsenäisyyspäivän marssia konsanaan. Shogunin mitta on täynnä ja hän käskee sotilaidensa ampua loputkin ihmiset yleisöstä. Eli tää on tällainen kätevä Kiinan kommunistisen puolueen toimintamalli demokratia-aktivistien narinan lopettamiseksi. Sotilaita ei ollenkaan haittaa ampua omia naapureitaan hengiltä.

Otsu ja Hattori Hanzo ratsastavat paikalle vapauttamaan Takamarua ja tämän apureita ja he pääsevätkin pakoon kaikessa hässäkässä. Kapinalliset pakenevat lopulta paikalta uiden ja shogun laittaa Takamarun miesten irtileikatut päät aidalle koristeeksi. Takamaru ja tämän henkiinjääneet kaksi toveria treenaavat yöllä nuotion valossa kamppailulajeja ja kun pakollinen saksofoni alkaa taas tuuttamaan kuin viimeistä päivää, Takamaru vaihtaa kung fu -liikkeistä tanssiin. Hän pyörii ja loikkii kuin tanssikilpailun semifinaalissa ja katsojan tekee taas mieli lopettaa tämä iltapuhde tähän paikkaan. Pehmeä jazzrock soi urkujen vetämänä, saksofoni pauhaa ja Takamaru eläytyy tanssien tuskaansa kuin Bollywood-elokuvassa konsanaan. Tämä on ihan helvetin kummallinen leffa.

Muistutus tästä kummallisuudesta saadaan seuraavana aamuna, kun about kirjaimellisesti taivaasta putoaa valkopartainen kamppailulajien mestari, kuin Dogma-elokuvassa konsanaan. Paitsi siinä taivaasta putosi **Chris Rock**. Sensei laittaa pojat kovaan kouluun, johon kuuluu mm. punnerruksia metsässä ja kuusen oksaan viritetyssä keinussa keinuminen. En tiedä, missä

välissä joku vaihtoi soittimeen Circus de Soleil -dvd:n, mutta haluaisin takaisin sen ninjaleffan, kiitos. Takamarun temppuillessa trapetsillä tämän ystävä Kawajiro yrittää ottaa hänen käsistään kiinni, mutta epäonnistuu ja putoaa puusta päistikkään vuorenrinnettä alas. Sensei ei pidä kiirettä itsensä teloneen miehen perään ryntäämisessä ja käskee kahta muuta unohtamaan tämän olemassaolon. Vuodenajat seuraavat toisiaan ja Takamaru jatkaa kung fun treenaamista.

Eräänä päivänä metsästä astelee Kawajiro, joka ei ole millään vaikka lensi Matterhornin länsirinteen alas pyjamassaan. Kerrankos sitä ihminen katkoo kaikki raajansa ja selviää hengissä ilman apua. Elokuvan hienoinen vihjailu toisen kartan puolikkaan olosta Otsun huilussa osoittautuu virheelliseksi, kun Takamarun mestari vetää esiin puisen laatikon, jossa on toinen identtinen veitsi Takamarun perintökaluun verrattuna. Otsu kokee tilaisuutensa tulleen ja vie seuraavana yönä molemmat veitset. Takamaru ryntää tämän perään ja he taistelevat metsän pimeydessä. Takamaru vaatii selitystä ja Otsu tunnustaa olevansa uskollinen kasvattiveljelleen. Takamaru ei suostu rankaisemaan Otsua ja päätyy suojelemaan tätä, kun taistelulajien mestari saapuu paikalle ja ilmoittaa seivästävänsä kieron eukon tyvestä kalloon.

Takamaru tuikkaa molemmat puukot opettajansa kyljistä sisään ja tämä pitää palopuheen, jossa ilmoittaa ettei voi opettaa tälle enää mitään. No et varmaan, jos olet kuollut. Katsoja alkaa vähitellen vihaamaan tätä elokuvaa. Otsun palattua Hanzon kotiin tyhjin käsin, tämä vetää Otsua kaksin käsin turpaan. Otsu yrittää anella, että Hanzo liittyisi Takamarun avuksi, mutta tätä kiinnostaa vain kaivosten kulta.

Airen saapuu Takamarun avuksi ja kun tämä kysyy Airenilta, miksei hän palannut kotimaahansa Kiinaan, Airen vastaa ettei naisella ole maata, jota omistaa. Airenin mukaan naisen koti on siellä, missä tämän rakas asuu. Takamaru ei saa sanaa suustaan, mutta nyökkää lopulta suostuvansa siihen, että Airen tulee mukaan kapinaan. Uutta verta ja intoa saanut Takamaru suunnittelee ansan shogunille, jonka tietää kulkevan kapean solan läpi lähipäivinä. Shogunin satapäinen ratsastajajoukko jää ihan kunnolla Raatteen tielle mottiin ja roistoilta lähtee henki. Juuri kun katsoja luulee, että nyt ollaan päästy taas siihen varsinaiseen juoneen ja toimintaan, Takamaru astuu esiin patsastelemaan ja kun shogunin jousimiehet ottavat tämän tähtäimeensä, Takamaru tekee Gymkata-elokuvan mieleentuovia voimisteluliikkeitä puiden väliin pingoitetulla köydellä ja katsojan sahalaitamigreeni alkaa haitata jo näköä. Miten helvetissä tämä elokuva voi olla näin hyvin tehty ja samaan aikaan näin helvetin huonosti tehty? Kenen idea oli laittaa soundtrackille pelkkää bingohallijatsia? Kuka päätti, että moderni tanssi on juuri se tehokeino, jolla ninjaleffaan tuodaan uutta puhtia? Mitä helvettiä täällä tapahtuu?

Shogun komentaa armeijansa kapinallisten perään, jotka piileskelevät puiden siimenessä ja yksi kerrallaan puhkovat samuraiden keuhkot miekoillaan. Shurikenit lentävät ilman halki otsasta toiseen ja kun samurai astuu metsän halki kulkevalle polulle, puhkoo hän jalkansa piikkiansaan. Ja koko ajan taustalla soittaa Puppe (**Olli Ahvenlahti**) pianolla jazzia. Pahat siniset ninjat eivät voi mitään sister streetfighterin kung fu -taidoille ja heidän tiensä päättyy joenpohjalle. Seuraa lisää sirkusakrobatiaa, kun Kawajiro lentää trapetsilla havumetsän halki. Onneksi shogun on yhtä tympääntynyt tähän pelleilyyn kuin mekin ja hän pistää ilmat pihalle sirkustaiturista ensi tilaisuuden tullen. Elokuvan viimeisen 15 minuutin aikana ruudulle tulee legendaarinen samuraimestari Hattori Hanzo... ninjana. Ja hänellä on mukanaan Cannonin ninjaleffoista lainattu joukko mustiinpukeutuneita Hollywood-ninjoja, jotka pieksevät loputkin samurait hengiltä.

Samaan aikaan muualla metsässä Takamaruun palavasti rakastunut Airen uhraa itsensä luodin eteen ja viimeisillä voimillaan kysyy Takamarulta että olihan hänestä, mitättömästä naisesta, edes jotain iloa. Katsojaa vituttaa ihan silmittömästi tämä saatanan pelleily ja sitä ei yhtään loivenna soundtrackin tunteikas jazz. Hanzo käy kaksintaisteluun shogunin kanssa, jonka harteilla seisoo tämän kaksi henkilökohtaista ninjahenkivartijaa. Tämä on niin saatanan typerää paskaa, etten enää välitä mistään mitään. Seuraa jotain sählinkiä ja takaa-ajoa. Koska Takamaru on tämän elokuvan sankari, lopulta hiekkakuopalla viimeiseen asti taistelee vain hän ja shogun. Sekä shogunin apurininjat. Koska Takamarulla

on kaksi veistä, hän leikkaa käden irtipoikki kummaltakin ninjalta ja siirtyy lopulliselle taisteluareena (Toshindenille) shogunin kanssa. Miekkaa ja puukkoa menee läpi yhdestä jos toisesta ruumiinosasta, mutta lopussa kiitos seisoo. Ja niin seisoo Takamarun veitsi shogunin takaraivossakin. Puuh. Jazz-piano kilkuttaa easy listeningiä ja kertojaääni kertoo, miten historian siivet toivat uuden shogunin kansaa vahtimaan tämän paskan kuoltua. Takamaru heittää puukot mereen ja ratsastaa rakkaansa Otsun (huom. ei Airenin) kanssa rantahiekkaa pitkin kohti auringonlaskua. Katsojalla on tonnin seteli -ilme ja jännityspäänsärkyä.

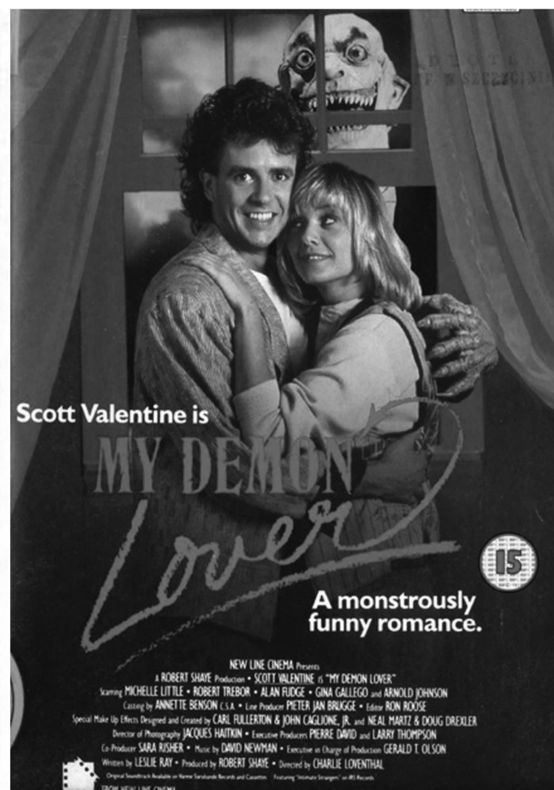
Luulin ennen tämän elokuvan katsomista, että kyseessä on Suomessa Shogunin ninja -nimellä julkaistu toinen Sonny Chiban elokuva, mutta tämä ei tietenkään voinut olla näin ilmiselvää. Tämä saksalainen blu-ray on ultahalvasta kannestaan huolimatta varustettu todella hyvälaatuisella kuvalla ja elokuvan pystyy katsomaan japaninkielisellä ääniraidalla ja englanninkielisillä teksteillä. Minulla on jostain syystä ollut tästä myös puolalainen DVD, jossa on huonompi kuvanlaatu ja surumielinen puolankielinen kertojaääni. Elokuvana Shogunin Ninja on liian vakava ninjaroskan ystäville ja liian viihteellinen pitkäveteisten samuraielokuvien faneille. (Destroy and seek)

My Demon Lover - Paholaisrakastaja (USA, 1987) 87 min

Ohjaus: Charlie Loventhal
Pääosat: Scott Valentine, Michele Little, Robert Trebor, Alan Fudge, Gina Gallego

Paholaisrakastaja on poikkeuksellisen kasari romanttinen kauhukomedia naisesta (Michele Littlen esittämä Denny), jolla on ollut toinen toistaan paskempia parisuhteita, kunnes hän tapaa Kazin (Valentine), joka vaikuttaa ihan kivalta, vaikka onkin koditon katusoittaja. New York's all right if you like saxophones, kuten

vanha asfalttiviidakon sananlasku kuuluu. Dennyn viimeisin exä varastaa tämän asunnosta kaiken irtaimen omaisuuden ja Denny alkaa olla pikku hiljaa sitä mieltä, että kolmatta mahdollisuutta kundi ei enää saa. Tai saattaa saadakin, jos tuo television edes takaisin.

Kaz soittaa saksofonia metrossa ja koittaa sillä tienata, mutta tätä vähän vaikeuttaa se, että Kaz muuttuu demoniksi aina kiihottuessaan, kuten esim. nähdessään metrossa Clive Barkeria lukevan nuoren hienostorouvan, jolla on syvään uurrettu kaula-aukko kashmirneuleessa. Samaan aikaan Nykissä riehuu naisia silpova sarjamurhaaja, jonka teot näyttävät aivan kuin jonkin pedon kynsin tehdyiltä. Koska Kaz menettää muistinsa joka kerta muuttuessaan häntäheikiksi, hänellä on oikein erinomaisen kamala krapulamorkkis aina seuraavana aamuna ja suuri huoli siitä, että mitä jos hän onkin tappaja.

Dennyn ystävä Sonia (Gallego) yrittää pitää Dennylle palopuhetta, että kundit voivat painua vittuun, me ei niitä tarvita mihinkään. Mutta läheisriippuvainen Denny ihastuu silti Kaziin, koska tämä on ihan kivan näköinen, kai, ja ihan mukavakin omalla tavallaan, kai.

Muistakaa joulukuussa Hellraiser-joulukalenteri!

Kaz on ihan tyytyväinen saadessaan katon päänsä päälle hetkeksi yöpyessään Dennyn sohvalla, mutta pelkää Dennyn turvallisuuden puolesta. Lopulta Kaz joutuu selittämään Dennylle, miksi hän välttelee intiimejä hetkiä Dennyn kanssa. Denny ei luonnollisestikaan usko Kazin selityksistä sanaakaan ja "testiksi" vaatii että he suutelevat. Kaz muuttuu paholaiseksi sarvineen päivineen ja ryntää ikkunasta pakoon. Seuraavana aamuna Kaz palaa Dennyn asunnolle ja on huojentunut siitä, että Denny on kunnossa.

Vaikka Denny nyt uskookin Kazia, hän ei silti pidä tätä herttaista saatanaa sarjamurhaajana. Denny ja Kaz yrittävät selvittää Kazin kirouksen syytä ja se syy on tietenkin mustalaiskirous - tietenkin. Sonia auttaa tuttua poliisia raatelijan jahdissa, koska hän on meedio (tietenkin) ja hän suhtautuu Kaziin melko lailla epäilevämmin. Sillä välin kun Kaz ja Denny etsivät keinoa kukistaa kirous, Sonia etsii keinoa tappaa hirviö. Kuinka Kazin käy?

My Demon Lover on kauhukomediaksi naamioitu romanttinen komedia, joka on melko tuntemattomista näyttelijöistään huolimatta sympaattinen. Vaikka Denny on selvästi moniongelmainen ja kroonisesti läheisriippuvainen, on Michele Little roolisuorituksessaan niin pirtsakka ja suloinen, että sen antaa anteeksi. Vähän kuin Anna Faris What's Your Numberissa. If you wear rose colored glasses, you can't see the red flags.

DVD:llä leffa on saatavissa vain R1-levynä monoäänellä. Jos tän lataa netistä, niin VHS rip on 4:3 open matte, mutta DVD:ltä ripattu versio on widescreen. My Demon Lover oli yksi lempielokuviani nuorena, joka saattaa selittää montakin asiaa, nyt kun tarkemmin miettii. (God-Emperor Leto Atreides II)

Jaz Coleman - the gothic Adolf Ehrnrooth

Dirty 30 (USA 2016) 87 min
Ohjaus: Andrew Bush
Pääosat: Mamrie Hart, Grace Helbig, Hannah Hart, Matt Dellapina

Suurin osa amerikkalaisten Youtube-”julkkisten” pitkistä elokuvista on ollut ihan kamalaa itseään selkääntaputtelevaa paskaa, mutta Lazer Team ja Dirty 30 tekevät tähän ilahduttavan poikkeuksen. Ja toisin kuin valtaosa näistä vloggaajista, Hartit (ei sukua) ja Helbig ovat tehneet yhdessä myös muita elokuvia tai tv-sarjoja. Niistä olen nähnyt myös pari vuotta Dirty 30:ä ennen tehdyn Camp Takotan, joka on pastissi 80-luvun

kesäleirielokuvista. Jos mielessäsi on nyt joku todella geneerinen juoni tällaiselle elokuvalle, on se luultavasti juuri Camp Takotan juoni. Leffa on ihan mukiinmenevä ok ihankiva seiskamiikka. Dirty 30 sen sijaan on vähintään 8+, joka on kertakäyttö-Youtube-tähtien maailmassa 10½.

Kate (Mamrie Hart, “You Deserve a Drink”) on leffan alussa sokkotreffeillä keski-ikäisen duden kanssa, joka kertoo goottailevansa viikonloppuisin ja lorvii arkisin töissä VHS-nauhoihin erikoistuneessa videovuokraamossa. Treffit menevät erinomaisesti (päin seiniä) ja kuultuaan Katen olevan hammashygienisti, kundi alkaa heti näyttämään hampaitaan ilmaisen hoidon toivossa. Kate vastaavasti näyttää siltä, että toivoisi mannerlaattojen halkeavan juuri siitä kohtaa, että hän voisi pudota tyhmän treffikumppaninsa kera maan sulaan magmaytimeen.

Seuraavana päivänä Katen kaverit Evie (Grace Helbig, “DailyGrace”) ja Charlie (Hannah Hart, “My Drunk Kitchen”) tulevat piristämään morkkiksesta kärsivää Katea roseviinin ja tacojen voimalla. Kun Kate lipsauttaa täyttävänsä tulevana viikonloppuna kolkytä vuotta, kaverit päättävät järjestää hänelle parhaat bileet niinku ikinä. Kate on vahvasti ideaa vastaan ja tuntuu muutenkin potevan aika pahaa kolmenkympin kriisiä.

Lopulta Kate suostuu bileideaan ja kutsuu vielä söpön potilaansa, Danin (Dellapina). Katen kaverit järkkäävät kunnon bakkanaalit ja illan aikana yksi jos toinenkin bilehile pääsee tuulettamaan traumojaan. Katella ja Danilla sujuu hyvin bileissä juttelu ynnä flirttailu ja Kate alkaakin vähän ihastumaan Daniin, mutta romanttisen komedian pakollinen väärinymmärrys leffan puolivälissä tapahtuu leffan puolivälissä, kun Kate ymmärtää väärin tilanteen, jossa Dan estää humalaista Ashleyta (Anna Akana, “Anna Akana”) lähtemästä auton rattiin ja lupautuu ajamaan tämän kotiin parin kilsan päähän.

Kate näkee Danin ja ex-koulukiusaaja Ashleyn poistuvan käsikynkkää bileistä ja suivaantuu tästä siihen malliin, että menee suorinta tietä Ashleyn kotipihalle kusemaan tämän nurmikolle. Seuraa sitä sun tätä tapahtumaa yön aikana ja aamulla monet ihmiset ovat monta kokemusta rikkaampia.

Pääosanesittäjä Mamrie Hartin kirjoittama Dirty 30 on täynnä 2010-luvun alun Youtube-julkimoita rapakon takaa sekä pääosissa että cameo-rooleissa. Jos ei millään lailla kiinnosta internetvideoiden minijulkkikset, niin jäljelle jäävä leffa on silti ihan pätevää popcorn-viihdettä. Keski-ikäisenä itsensä aivan liian vakavasti ottavana goottina huvittaa keski-ikäisen itsensä aivan liian vakavasti ottavan gootin pöljä karikatyyri. Leffan voi vuokrata digitaalisesti täältä: dirty30.vhx.tv. (Kuolevi Uolevi)

TULIKO RIITAA?
ONNEKSI EI TARVITSE RIIDELLÄ YKSIN.

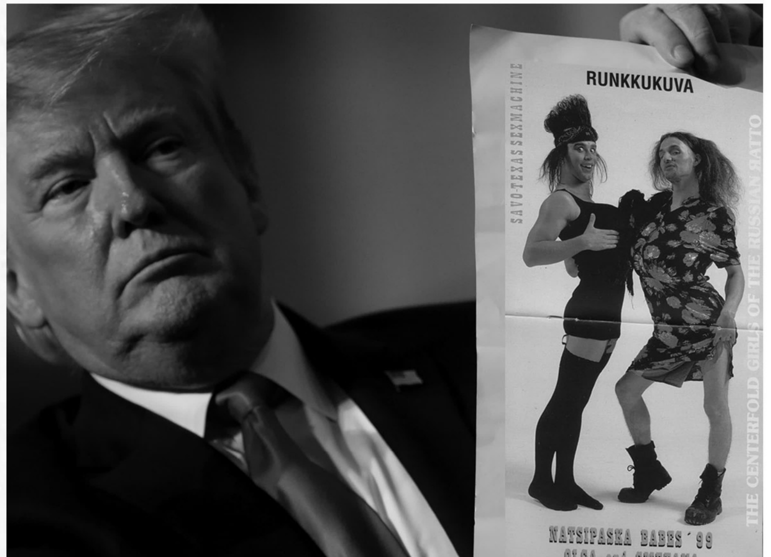
Ja viimeistään silloin, kun opitaan auringon energian käyttö avaruusalusten voiman lähteenä ja aika-avaruusulottuvuuksien suomat mahdollisuudet, tajutaan miten alkeellista ja itsekästä oli se alkuaikojen kilpailu maapallon "pihamaan"valloituksesta. Vielä nykyään saattaa kuun pinnalle pystytetty lippu symbolisoida eräänlaista siirtomaatavoittelua, mutta avaruusmatkailun siirtyessä universaaliselle tasolle, avautuvat myös portit tieteelle, joka on yhtä valon maailmassa vallitsevan lain kanssa.

ERÄS NÄKÖKANTA

"Kenties Apollo-ohjelman rohkaisevimmat muistosanat olisivat: tämä oli teknologiasta humaltuneen, mainetta ja kuuluisuutta tavoittelevan yhteiskunnan viimeinen henkäys, teollissotilaallisen yhteenliittymän viimeinen harharetki kohti ulkoavaruuden valloituksia, samalla kun se laiminlöi pakottavat tarpeet maan päällä."

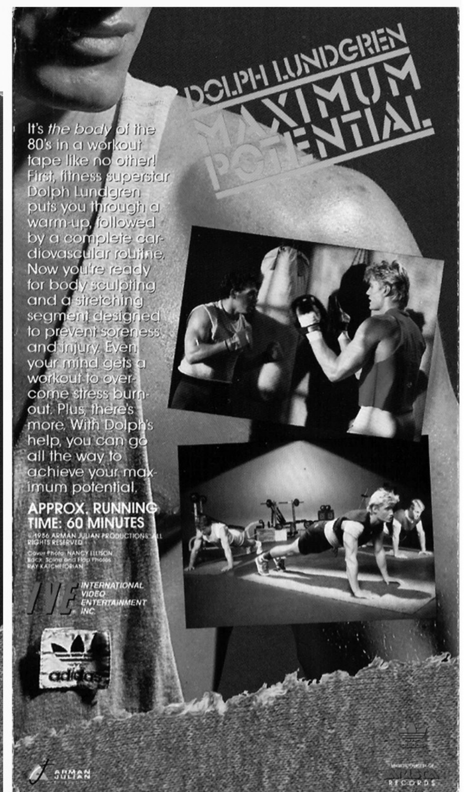
(Amitai Etzioni)

Accident Double Feature: Melu- ja möly-monisuorittajien henkilökuvat Youtubessa

Mikä on sun taivas? - Otra Romppasen elämä
Ohjaus: Jarkko Martikainen
Oulun käsi- ja taideteollisuusoppilaitos OKTO, 1997 (26 min)
https://youtu.be/A44URJ2i_9A

Jarkko Martikaisen opinnäytetyönään ohjaama dokumenttilyhäri **Otra Romppasesta** on aikanaan näytetty pari kolme kertaa Ylen kanavilla, mutta pariin viime vuosikymmeneen siitä ei ole tainnut olla valtakunnan visuaalisissa medioissa havaintoja. Onneksi Youtubeen on ihmiset voineet ladata kaikenlaista, johon Disneyn copyright-botit eivät ole vielä ehtineet takertua.

Dokumenttielokuvassa esitellään Otran eloa ja oloa Mana Manan ja Psychoplasman kitaristina. Haastatteluissa muistellaan Otran nuoruutta ja Mana Manan edesmennyttä laulajaa Jouni Mömmöä niin Otran itsensä kuin tämän bändeissä soittaneiden **Ema Hurskaisen** ja **Toppo Koposen** toimesta. Levyjen julkaisusta Gaga Goodies -levymerkillään vastannut **Tarkastaja Miettinen** on dokumentissa äänessä, mutta kuvassa miestä ei näy.

Kiinnostavinta antia dokumentissa on nimenomaan Otran itsensä ja bändien jäsenten muistelut Otran ja Jounin tapaamisesta, Psychoplasman onnistuneista/epäonnistuneista keikoista ja siitä, miten "nuorena miehenä Joensuussa on ollut pöljää". Otra on aikanaan saanut kuulla tekevänsä sellaista musiikkia, josta kolme ihmistä koko maassa pitää, mutta se ei onneksi ole menoa hidastanut. Mana Mana oli allekirjoittaneellekin nuorempana helvetin kova juttu, mutta nyt kun alkaa itse olemaan siinä iässä, missä Otra tässä dokumenttileffassa on, tajuaa että kyllä se Psychoplasma vaan on objektiivisesti katsottuna se parempi bändi näistä kahdesta.

Mana Manaa käsittelevissä muisteluissa hieman painaa se, että tietää tarinan päättyvän huonosti. Eräässä haastattelupätkässä Otra muistelee, miten Mana Mana oli lähellä olla "ihan oikea toimiva yhtye", mutta tämä tie käytiin pian loppuun, kun bändin laulaja ja sanoittaja Jouni Mömmö kuoli vuonna 1991.

Haastattelujen lisäksi nähdään vaihtelevanlaatuista livemateriaalia molemmilta bändeiltä sekä dokumentin tekoaikaan vaikuttaneelta Otran Enter-yhtyeeltä. Suosikkikohtaukseni onkin Ilosaarirockin Töminä-klubilta vuodelta 1997 kuvattu pätkä, jossa Valse Tristen Wasky (Juha Miedoksi pukeutuneena) kuuluttaa lavalta "Tulkaa kaikki tänne kahtomaan kun täällä soittaa sellainen orkesteri ku Entteri".

Siellä täällä taustalla soi Otran eri yhtyeiden levyttämiä kappaleita, joista kahden pääpainon lisäksi kuullaan myös Terveyskeskusta, Enteriä ja Kostajia. Vaikka teoksen valmistumisesta on aikaa kulunut jo hyvä tovi, tuntuu dokumentti edelleen kiinnostavalta.

Raiskattu sydän - Våldtagna hjärtan (26 min)
Ohjaus: Peter Wallenius
Yle Seportaasi/Seportaget, 2005
https://youtu.be/mK24X8afoAs

Raiskattu sydän on suomen- ja ruotsinkielinen dokumenttilyhäri karjaalaisesta **Greger Grönholmista**, joka on varmaan monille tuttu mies sekä hänen lukuisten bändiensä (Våld, Loinen, Tuska, Sven Tuba & Fiskmåsarna, jne) että Karjaalla parina peräkkäisenä vuonna 2000-luvun puolivälissä järjestetystä Loud'n'Wrong punkfestarista. Ruotsinkielisissä osioissa on suomitekstit ja tasan toisinpäin.

Dokkarissa käydään Gregerin Tuska- ja Loinen-bändien kanssa keikkareissuilla mm. Turun TVO:lla ja seurataan GG:n arkielämää Karjaalla. Greger puhuu suomenkielisen punkin ja hardcoren vaikutuksesta ruotsinkielisellä seudulla asuneeseen nuoreen mieheen ja kuvataiteestaan. Välillä katsotaan telsusta puolison kanssa Cocco Billiä. Keikkareissut ovat ihan hauskoja, joskin niissä osioissa on ihan inasen liikaa hevareiden kaljoittelua. Jos ei ole koskaan

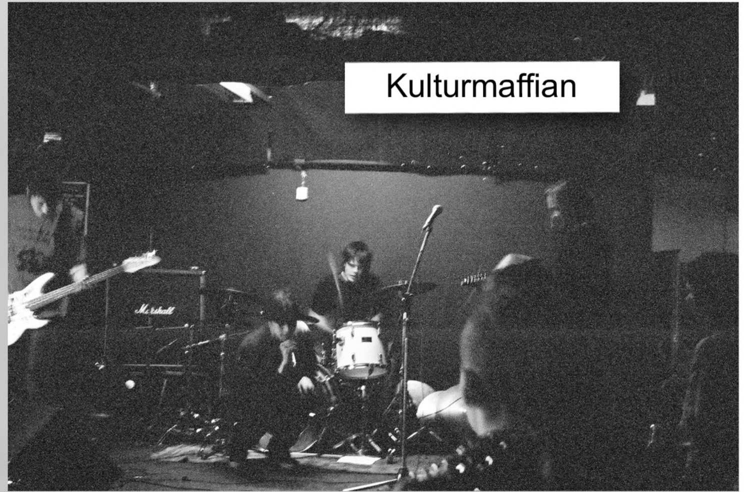
nähnyt, miten DIY-bändit keikkailevat DIY-keikkapaikoissa, niin tästä saa enemmän irti.

Dokumentin paras kohtaus on Karjaan kaupungin Loud'n'Wrongista antama kulttuuripalkinto GG:lle, jonka hän käy pokkaamassa pukuherroilta ja lähtee sieltä suoraan Loisen keikalle laulamaan.

Harmi vain, ettei dokumenttia kuvattu siihen aikaan, kun festivaalia järkättiin. Olisi ollut hauska nähdä myös sieltä esiripun takana tapahtuvaa touhua. Itse kävin festareilla 2003, jossa 25 markan pokkarikamerallani ottamistani kuvista parhaiten onnistuneita voitte ohessa ihastella. (Keesi/Antikeesi)

No Shame

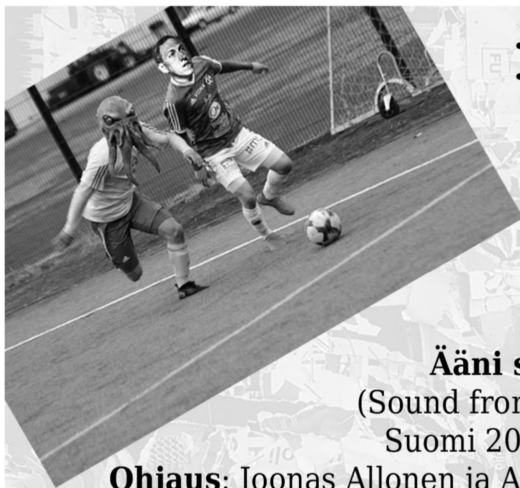

Kulturmaffian

Cliff Barnes

CLIFF

KOTIPIZZA

IN CRUST WE TRUST.

Lovecraft-filmatisointien II-divisioona:

Ääni syvyydestä, Call Girl of Cthulhu, italo-Re-Animator ja The Evil Clergyman.

Ääni syvyydestä
(Sound from the Deep, Suomi 2017) 29 min
Ohjaus: Joonas Allonen ja Antti Laakso
Pääosat: Eero Ojala, Lasse Fagerström, Anastasia Trizna

Kieli: englanti (tekstitys: suomi)
Katsottavissa Yle Areenassa 2.7.2022 asti.
URL: *https://areena.yle.fi/1-3551253*

Joonas Allosen ja **Antti Laakson** ohjaama Ääni syvyydestä on H.P. Lovecraftin teoksiin erittäin uskollisesti pohjautuva lyhytelokuva, joka sijoittuu yhteispohjoismais-venäläiselle merentutkimusalukselle. Tämä toimii samalla kätevänä selityksenä sille, miksi roolihahmot puhuvat keskenään tankeroenglantia, eivätkä esimerkiksi ruotsia, kuten olisi todennäköisempää pelkästään yhteispohjoismaisella tutkimusaluksella. Koska elokuva on erittäin uskollinen Lovecraftin tarinoiden vakiojuonenkäänteille, en nyt koe lainkaan huonoa omatuntoa siitä, että spoilaan elokuvan kokonaisuudessaan tässä katselmuksessa. Jos et ole katsonut elokuvaa vielä, niin tee se välittömästi. Leffa kestää vain puoli tuntia ja se on katsottavissa Ylen sivuilta ihan ilmatteeks vuoteen 2022 asti. Hop hop.

Vaikka Lovecraftin tarinat ovatkin pari tusinaa sellaista lukeneelle äärimmäisen ennalta-arvattavia, jotenkin juuri siinä kytee tarinoiden viehätys. Lukijaa (tai katsojaa) ei niinkään kiinnosta juonenkäänteiden yllättävyys vaan nimenomaan se, miten päähenkilöiden väistämätön hulluuteen suistuminen ilmenee tai kenet syödään ekana. Elokuvan alussa merestä pelastettu traumatisoitunut mies (Ojala) istuu vaaleassa huoneessa ja selittelee häntä kuunteleville ihmisille, ettei hän ole hullu ja ettei hän voinut tehdä mitään pelastaakseen aluksensa miehistöä. Haastattelija pyytää miestä aloittamaan aivan alusta. Tämä mutisee hetken ja alkaa sitten kertomaan tarinaansa. Hänen nimensä on Mikael Aalto ja hän oli Hafguva-nimisen merentutkimusaluksen mukana tutkimassa Pohjoisen jäämeren pohjaa osana öljynetsintätehtävää. Näemme takaumassa, mitä laivalla tapahtui.

Laiva etsi kaikuluotaimella ja muilla äänipohjaisilla tutkimuslaitteilla öljy- tai maakaasuesiintymiä merenpohjan äänien perusteella. Tutkimusaluksen kohteena olivat alueet, joilta ikijää on hiljattain sulanut ilmastonmuutoksen myötä ja jonne pääsee ensimmäistä kertaa laivalla. Mikaelin pomo professori Nordberg (Fagerstrom) ja aluksen kapteeni Johanssen johtavat tehtävää. Laiva on ollut matkalla muutaman viikon ja ei ole löytänyt tutkimusalueelta sitten yhtikäs mitään. Ennaltasovitun tutkimusalueen reunat alkavat tulla vastaan ja kapteeni haluaisi kääntää laivan takaisin etelää kohti. Mikael ehdottaa kollegalleen Sofialle (Trizna) uuden reitin etsimistä, mutta Sofia haluaa takaisin kotiin laivalta. Pian tutkimusinstrumentit löytävät kuitenkin oudon äänen merenpohjasta ja tutkijat uskovat sen olevan merkki maakaasusta.

Kapteeni ja perämies epäilevät havaintoja, eikä Sofia halua ottaa kantaa vajavaisen tutkimusaineiston perusteella. Professori saa kuitenkin häntä ihailevan Mikaelin avulla ylipuhuttua muut jatkamaan tutkimusta pohjoisemmassa. Kapteeni antaa heille viisi päivää aikaa löytää merkkejä maakaasusta tai öljystä. Päivän tai parin päästä proffa ja Mikael katselevat laivan kannelta horisonttia ja proffa hymyilee maireaa uskoontulleen ihmisen karmivaa virnistystä Mikaelille tämän kiittäessä professoria siitä, että pääsi matkalle mukaan. "Tuolla se on, olen varma siitä." Taivaanrannassa siintää jäinen saari, jossa on mahdollista juuri ja juuri nähdä ikäänkuin jonkinlaisia rakennelmia, jos oikein siristelee silmiään. Kun Mikael tuijottaa kaukaisuuteen, professori Nordberg menettää tajuntansa ja kaatuu laivan kannelle.

Hyppäämme ajassa eteenpäin ja Mikaelia haastatteleva mies kysyy professori Nordbergin tilasta. Pyörtyminen pantiin Mikaelin mukaan ylirasituksen piikkiin. Koska nyt ollaan pohjoisemmassa normaalien jäämeren laivareittien ulkopuolella, jää on paksumpaa ja navigointi vaike-

ampaa. Tästä syystä Sofia joutuu kuuntelemaan yötä myöten merenpohjasta kuuluvaa ääntä yrittäessään löytää sen lähdettä. Mikael istuu sairastuvassa professorin seurana tämän maatessa tajuttomana sängyssä ja löytää proffan muistiinpanoista outoja geometrisiä kuvioita ja viitteitä siihen, että taukoamatta kuuluva ääni saattaa olla jonkinlainen binäärinen viesti.

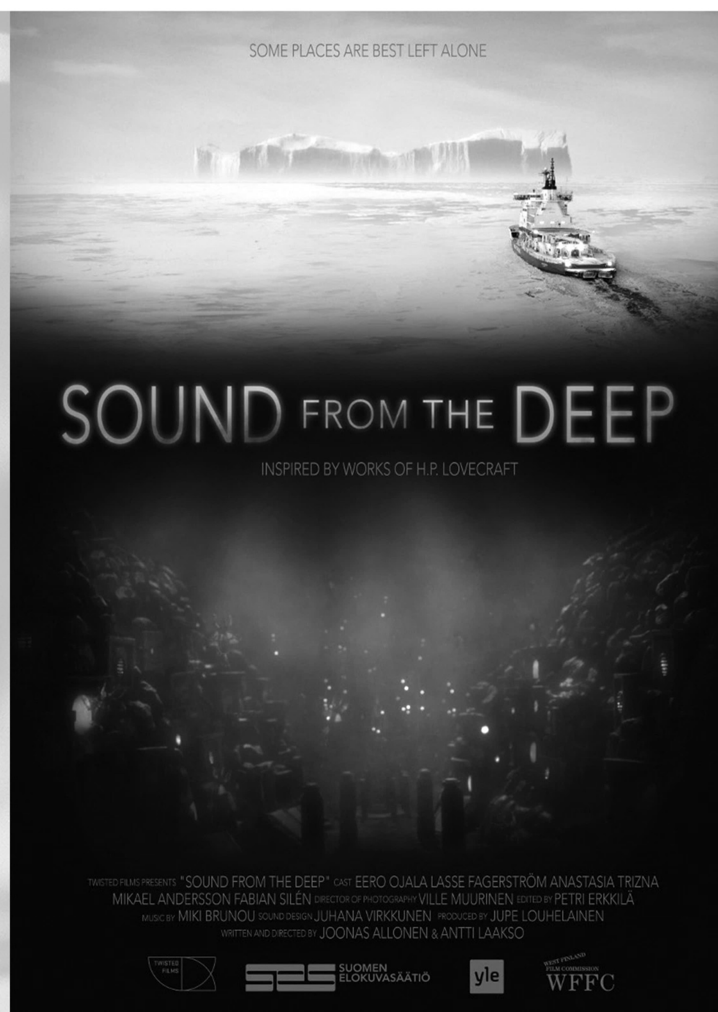
Kolmantena aamuna tutkijoiden ja laivan päällystön väliseen kokoukseen marssiva professori Nordberg on kuin uusi mies, josta ei uskoisi että tämä on maannut sairaalapedissä täysin tajuttomana vielä muutama tunti sitten. Kapteeni ja perämies haluavat kääntyä takaisin jäiden lisääntymisen ja näiden liikkeiden aiheuttamien vaarojen vuoksi. Sofia on kuitenkin täysin vakuuttunut siitä, että maakaasulähde on vain tuntien matkan päässä. Mikael yrittää ottaa puheeksi professorin muistiinpanoista löytämänsä viestiteorian, mutta professori Nordbergillä ei ole aavistustakaan, mitä Mikael yrittää sanoa. Tutkijoiden äänet voittavat kuitenkin äänestyksessä kapteenin ja perämiehen äänet, joten laiva jatkaa matkaansa pohjoiseen.

Seuraavan yön aikana tutkimusaluksen kannelle nostetaan merestä moniraajaisen olennon fossiili, joka saattaa olla jopa satoja miljoonia vuosia vanha. Mikael näkee näistä olennoista unta ja havahtuu yöllä outoihin ääniin. Professori istuu tutkimuslaitteiden äärellä pimeässä kuuntelemassa merenpohjan outoja ääniä ja tuijottaa Mikaelia sanomatta mitään.

Aamiaisella perämies meuhkaa ja anelee kapteenia kääntämään aluksen, mutta hänet kannetaan pois merimiesten toimesta. Mikael yrittää saada Sofialta lisätietoja siitä, mitä äänien sisältämässä viestissä sanotaan. Sofia ei tiedä, mutta hän kuulee äänen päässään myös silloin, kun se ei soi tietokoneelta. Mikael panee merkille miehistön oudon hiljaisuuden ja menee puhumaan kapteenille huolistaan.

Vaikka kapteeni vielä edellisenä päivänä halusi

kääntää aluksen takaisin kohti etelää, nyt hän on täysin huoleton ja lohduttelee Mikaelia, että pian ollaan perillä. Professori Nordberg on myös paikalla ja kun Mikael ei hyvällä usko, häneen pistetään rauhoittavaa ainetta ja maailma sumenee Mikaelin silmissä. Kun Mikael tulee tajuihinsa, laiva on löytänyt äänen lähteen ja pieni robottialus ui tutkimaan sitä. Aluksen kamera näyttää kuvaa oudoista raunioista, joita Mikael on nähnyt unissaan ja kun drooni on oudoin geometrisin kuvioin koristeilluin kiven kohdalla, joka peittää merenpohjassa olevan aukon, professori antaa merkin ja robottialus räjäyttää kyydissään olevat räjähteet.

Räjähdyksestä syntynyt paineaalto ja ääni paiskaavat ihmisen kumoon ja professori poistuu huomaamatta paikalta. Mikael lähtee tämän perään ja etsii proffaa tämän hytistä. Hän rikkoo professorin oven palokirveellä ja löytää sieltä kapteenin ja perämiehen tapettuina sekä Sofian elossa, mutta kylppärin lavuaariin sidottuna ja päästään verta vuotaen. Seinät ovat täynnä outoja geometrisiä kuvioita. Sofia ja Mikael menevät komentosillalle, jossa he näkevät miten Ubbo-Sathlaksi kutsuttu muinainen lonkerohirviö nousee vankilastaan, jonne se satoja miljoonia vuosia sitten teljettiin. Ubbo-Sathla ei ole H.P. Lovecraftin luomus, mutta on osa Cthulhu-

mytologiaa ja sen on luonut Lovecraftin ystävä ja aikalainen **Clark Ashton Smith**.

Ubbo-Sathlan kymmenien silmäparien tuijottaessa laivan ikkunoista sisään, professori Nordberg kehuu, miten tämä on kaikkien aikojen tärkein löytö. Sofia on eri mieltä ja upottaa palokirveen terän proffan selkään. Mikael ja Sofia pakenevat pelastusveneeseen Ubbo-Sathlan lonkeroiden upottaessa laivaa. Mutta kun Sofia kuulee Ubbo-Sathlan jyrisevän äänen, hän astuu hetkeäkään epäröimättä kumiveneestä jäiseen mereen ja uppoaa aaltoihin. Mikael ei voi muuta kuin peittää korvansa ja toivoa virtausten vievän hänet etelää kohti. Kolmen päivän jälkeen toinen alus löytää hänet ja pääsemme näin takaisin siihen, mistä tarina alkoi.

Pelastusaluksen kapteenia ei kiinnosta kuitenkaan Mikaelin märinä siitä, ettei hän voinut mitään kollegoidensa kuolemalle. Kapteeni haluaa vain tietä Hafguva-aluksen viimeiset koordinaatit. Mikael tajuaa, että he ovat olleet koko ajan matkalla takaisin pohjoiseen. Hulluutta ei voi kukaan paeta.

Pohjoisnapa sopii miljööksi Lovecraft-elokuvalle hyvin ja leffa ei tarvitse isoa tehostebudjettia suurimman kauhun ollessa psykologista luonteeltaan. Suurten muinaisten vaikutus ihmisen mitättömään mieleen synnyttää tarpeeksi kauhua yhden leffan tarpeisiin. Puolen tunnin mitta on tälle tarinalle juuri sopiva, joskin elokuva olettaa katsojan olevan perillä Lovecraftin maailmasta tai sitten katsovan elokuvan useamman kerran. Leffassa ohitetaan olankohautuksella lukuisia Lovecraftin suuriin muinaisiin viittaavia asioita, jotka kukin omalta osaltaan luovat uhkaavaa tunnelmaa. Merestä löytyvä kummallinen otus, juuri ja juuri nähtävissä olevat oudot rakennelmat ja Mikaelin näkemät unet meren pohjossa olevista raunioista ovat kaikki tuttua kauraa sekä Lovecraftin kirjoista että niistä innoittuneista elokuvista. Ääni syvyydestä on päivittänyt tarinaa nykyaikaa kohti ja vastikään sulaneen ikijään suojaama Ubbo-Sathlan vankila on järkeenkäypä selitys sille, miksei kukaan muu ole ennen eksynyt näille main. Vaikka Ubbo-Sathla onkin aika pöljän oloinen nimi hirviölle, on se osa olemassaolevaa Cthultu-mytologiaa ja olen ihan tyytyväinen siihen, että elokuvantekijät malttoivat olla kutsumatta sitä Iku-Tursoksi.
(You supper but why)

Call Girl Of Cthulhu (USA 2014) 88 min
Ruotsi-DVD: Rapid Stream Media
(ei suomitekstejä)

Ohjaus: Chris LaMartina
Pääosat: David Phillip Carollo, Melissa O'Brien, Nicolette le Faye

"*Hon förvandlar våta drömmar till mardrömmar!*"

Cthulhun ilotyttö on pienen budjetin tissikauhukomedia, joka vapaasti lainaten soveltaa Lovecraftin luomaa maailmaa. Elokuva alkaa tuttuun tapaan flashbackilla seremoniaan, jossa lahkolaiset messuavat Markku Koiviston eikun siis Cthulhun nimeä. Lonkerohirviö välähtää näkökentässä sekunnin murto-osan ajan ja sitten olemmekin seuraamassa kuulustelua, jossa piinapenkissä istuu hämmentyneen oloinen mies ja kysymyksiä esittää naispuolinen etsivä. Kun poliisi sanoo lukeneensa "miehen kirjan" ja näyttää esitutkintapöytäkirjan alta Necronomiconia, mies kavahtaa kauhusta taaksepäin.

Poliisirouvaa lähinnä huvittaa kuolleiden kirjan hömpötys muinaisista jumalista, mutta se mikä häntä EI naurata on 43 ruumista, joista miehen epäillään tietävän jotain. Etsivä pyytää miestä aloittamaan aivan alusta. Tämä mutisee hetken ja alkaa sitten kertomaan tarinaansa. Vielä tässä vaiheessa nimetön päähenkilö (Carollo) katsoo netistä sissy/cuckold-genren pornografiaa tietokoneellaan ja itkee. Kun miehen käsi hapuilee nenäliinaa pöydältä, se ei ole itsesaastustarkoitukseen vaan hän pyyhkii paperilla kyyneleitä poskiltaan.

Puhelin soi ja toisessa päässä linjaa on miehen

ääni, joka pyytää Carteriksi puhuttelemaltaan itkuiselta nössöltä pian jonkun lehden kuvituskuvan lopullista versiota painoa varten. Carter katselee keskeneräistä luonnostaan sekä tyhjiä öljyvärituubejaan ja nousee ylös tietokoneeltaan. Ikkunasta hän näkee, miten kaunis escort Riley (O'Brien) nousee autosta pois pihalla. Riley hymyilee Carterille ja Carter kääntää katseensa pois.

Carterin selän takaa kuuluu koputusta ja hänen kämppiksensä Erica Zann (le Faye) kysyy poikakaverinsa kanssa Carterilta kortonkia lainaan. Carter katsoo pöydällä lojuvaa ainokaista ehkäisyvälinettään (Deep Ones by Love Crafts - oletan että siinä on seksuaalista mielihyvää lisääviä suomuja) ja valehtelee, ettei hänellä ole yhtään jäljellä. Kämppiksen poikaystävä Rick yrittää suostutella tyttöystäväänsä panemaan ilman ehkäisyä, mutta Erica ihan oikein kieltäytyy tästä ehdottomasti. Ei peliä ilman kumia.

Ohjelmassa seuraa tissejä, kun joku toinen call girl saapuu asiakkaansa luo motelliin, mutta tämä on kiinnostuneempi nuoren naisen pakaroista kuin muusta kropasta. Valitettavasti siellä ei ole Necronomiconissa kuvattua syntymämerkkiä, joten mies kutsuu lahkolaisapurinsa paikalle hankkiutumaan kurtisaanista eroon. Nainen murhataan liioiteltujen splatter-roiskeiden lentäessä pitkin seiniä ja alkaa vähän epäilyttämään, että välähtiköhän tässä Troman logo alkuteksteissä.

Cthulhu-lahkolaisia varjostaa silmälappua käyttävä yksisilmäinen harmaatukkainen nainen ja kun mies apureineen poistuu motellihuoneesta, tämä ryntää sinne hakemaan Necronomiconin. Parkkipaikalla vahtia pitävät vanhan naisen apurit ovat keskittyneet imemään toistensa naamoja ja kun vanha nainen kehoittaa näitä käyttämään vähän päätään, lahkolainen lyö molempien päät irti kertaiskulla. Tais olla ansa. Frouvan kolmas (ja ainoa henkiinjäänyt) apuri kaartaa pappatunturilla paikalle ja pelastaa yksisilmäisen muorin. Samaan aikaan toisaalla Carter ja Riley törmäävät toisiinsa ja Carter ei saa sanaa suustaan.

Poliisi keskeyttää Carterin tarinoinnin, koska häntä ei kiinnosta miehen pikku ihastus. Carter yrittää palata takaisin asiaan: Seuraavana aamuna Carter oli soittanut Rileyn escort-palveluun ja tilannut tämän luokseen. Carter ei saa sanaa taaskaan suustaan, kun Riley istuu tämän viereen sohvalle. Riley yrittää tiedustella Carterilta, minkälaisia seksuaalisia palveluksia vailla

tämä on. Kun Carter lopulta saa sanan suustaan, hän tunnustaa pyytäneensä Rileyn paikalle muusakseen maalausta varten.

Carterin kämppis Erica nauhoittaa kovaäänistä Nic Endo -tyylistä syntikkanoisea toisella puolella asuntoa ja Carter käy pyytämässä, että tämä lopettaisi hetkeksi, koska alastonmallia ärsyttää kirskuminen. Näemme tässä yhteydessä Rileyn ahterin syntymämerkin ja lavassa olevan Pikku prinssi -tatuoinnin, joista jälkimmäinen ei varmaan liity Cthulhuun mitenkään. Toisaalla lahkolaiset ovat tilanneet "juhliinsa" vieraiksi kolme escortia, mutta kellään ei taaskaan ole oikeaa luomea peräloosterissa. Lahkonjohtaja myrkyttää naiset ja huoneeseen tulvii lahkolaisia Cthulhu-naamareissa. Escort-palvelua pyörittävä parittaja yrittää hädissään ampua kaapuveikkoja, mutta heitä ei paljoa kiinnosta, jos pari kamua kuolee. Parittaja tunnistaa lahkonjohtajan kuvauksesta Rileyn pyllyn.

Carterin huoneessa taiteilija viimeistelee alastonmaalaustaan, kun Erica porhaltaa paikalle kysymään, joko Carter ja Riley ovat hässineet. Carter sanoo olevansa rakastunut Rileyyn, johon Erica vastaa jotain tosi kyynistä. Kun Carterin puihelin soi, siellä on yksisilmäinen nainen, joka haluaa palkata Carterin piirtäjäksi. Carterille lyödään Necronomicon kouraan ja pyydetään tekemään siitä kopio. Carterin työ sujuu hyvää tahtia ja hän menee juhliakseen treffeille Rileyn kanssa kiinalaiseen ravintolaan.

Carter kysyy Rileylta escortin ammatista ja Riley kertoo oudoista asiakkaistaan. On kermavaahtoa tisseille ja rektaalilämpömittaria, varvasfetisistiä ja Coilin Scatology-levyä. Samaan aikaa toisaalla kutunluun palvojat syöttävät ilotytöt demoneille. Carter tajuaa pikkuhiljaa treffien edetessä, että Riley flirttailee hänen kanssaan ja ehdottaa, että he siirtyvät takaisin Carterin luo. Kotona kämppis on poikakaverilleen vihainen, sillä tällä on satiaisia, jotka melkein tarttuivat Ericaan.

Riley on tanssimassa strippiklubin lavalla ja kaikki vaikuttaa normaalilta tiistai-iltapäivältä Bar Big Titsissä siihen asti, että hän huomaa yleisön koostuvan pelkästään mustiin kaapuihin sonnustautuneista ihmisistä Cthulhu-naamioissa. Riley jää lahkon vangiksi ja Carter yrittää turhaan tavoittaa tätä puhelimella. Lahko alkaa messuamaan "Iä iä, Cthulhu ftaghn" ja ulottuvuuksien välisestä portista tursuaa hentailonkeroita, jotka kiertyvät Rileyn ympärille.

Riley herää unesta kotonaan ja hätääntyy huomatessaan olevansa kauttaaltaan fritsujen ja pienten viiltojen peitossa. Riley alkaa muuttumaan hirviöksi ja hän tappaa yksi kerrallaan kaikki vanhat asiakkaansa. Kun Carter saa Rileyn puhelimella kiinni, Riley yrittää suojella Carteria ja panna välit poikki tämän kanssa. Carter lähtee etsimään Rileyta ja Erican jäädessä yksin kotiin, demoniksi muuttunut ex-poikakaveri Rick tulee esittelemään torahampaat kasvattanutta mulkkuaan. Erica on kuitenkin nähnyt The Taint -elokuvan ja tietää mihin tämä johtaa. Pari voimakasta iskua veitsellä ja kullimonsteri on vainaa, suit sait. Pian asuntoon hyökkää lahkolaisia ja ainoastaan Erican synasta soivat meteli pelastaa Erican varmalta kuolemalta. Hän jää kuitenkin lahkon vangiksi.

Carter menee itse pääkallonpaikalle etsimään kaapattua Ericaa yhdessä yksisilmäisen naisen ainoan henkiinjääneen apurin kanssa. Riley on muuttunut täysin Doctor Whon zygoneita muistuttavaksi lonkerohirviöksi. Carter joutuu Cthulhu-naamioporukan vangiksi. Carter ja Erica heräävät häkissä vankeina ja tajuttuaan olevansa varman kuoleman porteilla, he rakastelevat häkin lattialla. Riley synnyttää toisaalla Cthulhun lonkeroista lasta.

Ulottuvuuksien välinen portti avautuu jälleen ja lonkerot tursuavat meidän maailmaamme. Carter ja Erica pääsevät pakoon häkistä ja Erican musiikki häiritsee lahkolaisia ja monstereita juuri sen ajan, että Erica saa tapettua paholaislapsen. Portti sulkeutuu ja maailma on pelastettu. Kun Carter ja Erica syleilevät onnellisina, Rileynä ennen tunnettu hirviö lyö Erican hengiltä lonkerollaan ennen kuin kuolee itse mustaa mätää vuotaen. Carterin naishuolet sen kuin jatkuvat siis.

Tarinaa kuunnellut etsivä tumppaa turhautuneena tupakkansa Necronomiconin kanteen ja moittii Carteria siitä, että tämä on haaskannut poliisin aikaa. Carter saa raivarin, viskaa pyödän kumoon ja saa valkotakkisilta sediltä pikku pistoksen. Carter viettänee lopun ikänsä vankimielisairaalan pehmustetussa sellissä. The end.

Call Girl of Cthulhu on pikkutuhma Troma-tasoinen pienen budjetin hassuttelu, jossa kauhun virkaa toimittaa koominen splatter. En usko katsovani elokuvaa toistamiseen. (Serbian Nasum)

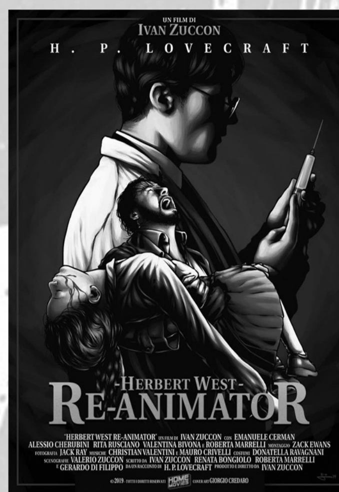
Herbert West: Re-Animator (Italia 2018)
79 min, DVD: Home Movies, Italia 2019
(Sottotitoli: Inglese)

Ohjaus: Ivan Zuccon
Pääosat: Emanuele Cerman, Alessio Cherubini, Rita Rusciano

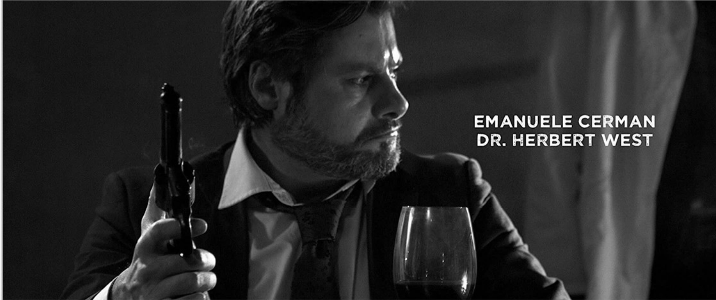
"Italian arthouse microbudget insane as fuck adaptation of H.P. Lovecraft's Herbert West: Re-Animator" -- Diamanda Hagan

Ivan Zucconin ohjaama italialainen Re-Animator-elokuva on aika erilainen kuin Jeffrey Combsin tunnetuksi tekemä kasariversio. Silleen kuin aivan täysin mielipuolinen psykopaatti on aika erilainen kuin Siddhartha Gautama.

Kolme sairaalavaatteisiin pukeutunutta ihmistä seisoo suuren metalliesineen äärellä ja puhuu jonkun palaamisesta. Pian metallikapistuksesta nousee näkösälle vaaleatukkainen nainen, joka käyttäytyy kuin vauhkoontunut eloukka. Hetken kuluttua paikalle saapuu valkotakkinen tohtori, joka työntää parrakasta miestä pyörätuolissa, johon tämä on sidottu kettingein. Sairaalavaatteisiin pu-

keutuneet ihmiset ovat käyneet makaamaan pöydille ja käy ilmi, että nämä ovat raatoja, jotka on herätetty takaisin henkiin henkiinherättämisruiskeella, joka annostellaan lime-Jaffaa sisältävällä injektioruiskulla. Valkotakkinen tohtori näyttää ja käyttäytyy **Jeffrey Combsin** esittämän Herbert Westin tapaan, joten katsoja olettaa luonnollisesti tämän olevan nimiroolin esittäjä. VÄÄRIN. Parrakas mies (Cerman) on Herbert West.

Tämä selviää, kun ensin vaaleatukkaisen naisen ruho ei pysy enää paikallaan ja käy tohtorin kimppuun. Tohtori rauhoittaa raadon spottivalolla (go into the light nääs) ja tinttaa tämän jälkeen ampullin lime-Jaffaa partaisen duden kaulaan. Leffan muuttuessa mustavalkoiseksi ilmeisesti muistoja simuloidakseen, parrakas Herbert West suree auto-onnettomuudessa kuollutta murrosikäistä tytärtään Eleanoria ja kehittelee jaffaseerumin, jolla tämä voidaan herättää taas henkiin. West testaa seerumiaan, mutta kun tyttöön on pistetty vähän Mountain Dewta, tuloksena on vain muriseva ja aivoton hirviö, joka yrittää tappaa Herbert Westin.

West joutuu tappamaan tytön ja piikittämään tätä uudelleen, mutta tytär taantuu pian taas hirviöksi. Seuraavalla yrityksellä Herbert West joutuu ampumaan tyttärensä, joka alkaa pikkuhiljaa kuolinkorinoissaan vaikuttamaan järjelliseltä. West yrittää vielä kerran ja vaikuttaa siltä, että tytöllä on taas kaikki kotona. Siirrymme mustavalkoisesta muistosta toiseen aikaan ja paikkaan. West tekee kokeita ihmisten ruumiilla ja yksi niistä käy Westin kimppuun, jolloin pistooli laulaa taas. West muistelee, miten tytär lähti viulukouluun, mutta elokuvasta ei käy ilmi, tapahtuiko tämä ennen vai jälkeen kuoleman ja henkiinherättämisen. Veikkaisin itse ennen, mutta voi olla toisinkin.

Lisää kokeita ja lisää raatoja. West fantasioi hänelle satavasta kullasta ja kunniasta, sitten kun hän on kukistanut kuoleman for good. West pistää itseään Mountain Dewlla ja näkee unta limbosta. Vai Tuonelasta? No pimeää siellä ainakin on. Westin tytär on tällä välin vanhennut kymmenen vuotta ja on aikuinen viuluvirtuoosi. West käy tyttärensä (Rusciano) konsertissa salaa ja jättää nuoren naisen pukuhuoneeseen viestilapun, josta tytär ei millään lailla ilahdu. Tytär suhtautuu isänsä jättämään viestilappuun jopa poikkeuksellisen vihamielisesti, aivan kuin hänessä ei olisi kaikki ihan kohdallaan.

Eleonore (jonka näyttelijä näyttää häiritsevän paljon **Tina Krauselta** (Vampire Seduction, The Recovered, Feeding Frenzy)) menee kahvilaan istumaan ystävineen, mutta alkaa saamaan PTSD-flashbackeja mm. kahvilan ovella olevasta kellosta, joka ilmoittaa oven avaamisesta. Tytär menee käymään kylpyhuoneessa loiskimassa vähän vettä kasvoilleen. Kun vessankopissa joku toinen asiakas puhuu kovaan ääneen kännykkäänsä, Eleonoralla napsahtaa ja hän kuristaa puhelintollon viulunkielellä.

Seuraavaksi Eleonora purkaa pahaa mieltään kämppikseensä, joka kokee saman viulunkielilopun. Tämä joutuu samaan mustaan limboon muiden kuolleiden tavoin. Herbert West tulee tyttärensä kotiin ja herättää tämän kuolleen kämppiksen seerumillaan takaisin henkiin, ettei tästä tule mitään poliisiasiaa. Myös kahvilan vessaan tapettu puhelinmoukka saa uuden mahdollisuuden Westin avustuksella. Tytär ottaa tämän vähän huonosti ja murtaa isänsä niskan epäröimättä.

Sillä välin, kun Westin sielu vaeltaa pimeydessä, tytär huomaa että hänestä vuotaa mustaa lakritsikastiketta. Eleonora laskee itselleen lämpimän kylvyn, joka muuttuu mustaksi alka aikayksikön. Tytär uppoaa mustaan mutaan kokonaan ja kun sieltä nousee ihmisen pää taas esille, se on muuttunut aiemmin nähdyn italialaisen Jeffrey Combsin (Cherubini) pääksi. Oikeastaan koko kroppa on varmaan tämän miehen.

Partainen Herbert West herää laboratoriossaan saatuaan tohtorilta jaffapistoksen ja italialainen Jeffrey Combs ilmoittaa olevansa italialaisen Herbert Westin poika nyt - Herbert West Junior. West protestoi, mutta tällä ei tunnu olevan väliä.

Herbert West yrittää saada raatoja näyttelevät raadot puolelleen "poikaansa" vastaan ja kerrottuaan heille portin ovikoodin, yksi raadoista, nuori autistinen nainen, lähtee etsimään pimeästä jotain työkalua, jolla saisi Westin vapaaksi kahleistaan. Seuraa ihan helvetin pilkkopimeää italialaista metikköä ja outoa unimaailmaa.

Naisen palattua laboratoriosta kuuluu laukauksia ja käy ilmi, että tohtori on ampunut kolmannen raadon ja patistaa kaksi ensimmäistä nostamaan sen takaisin pöydälle. Neljäs raato on tiedotonna tällä välin ja West pyörätuolissa sidottuna. West Jr pistelee erivärisiä limppareita raatoihin ja West saa oman pistoksensa punaisen Muumi-limonadin muodossa, joka heittää tämän välittömästi takaisin mustaan limboon. Täällä West elää uudelleen auto-onnettomuuden, jossa Eleonora-tytär kuoli ja käy ilmi, että autoa kuljettanut vaalea nainen onkin raato nro. 4, Elizabeth.

West ja Elizabeth heräävät takaisin todellisuuteen ja saavat nujerrettua tilapäisesti West Juniorin. Sillä välin, kun West yhdistelee erilaisista vanhoista apteekinpulloista erilaisilla elintarvikeväreillä värjättyjä liemiä, Elizabeth pitää West Jr:n kurissa hakkaamalla tätä puukolla selkään 24 kertaa. Verisellä puukolla selkään. Nuorempaa Westiä pistetään West vanhemman cocktaililla ja vangeille avautuu mahdollisuus paeta. West käyttää tämän ajan hyväksi ja ampuu itseään ohimoon päästäkseen taas limboon. Elizabeth vaeltaa jollain aavikolla ja kohtaa irvistävän miehen, joka muuttaa hänet kosketuksellaan zombieksi.

Kuva: päätoimittajan Tinder-profiili.

Pian West on löytänyt limbosta tyttärensä, joka uppoaa limbon kylpyammeeseen ja tulee ulos toisesta kylpyammeesta aavikolla. Katsoja alkaa epäilemään, että ohjaaja on katsonut enemmän kuin pari jaksoa Stranger Things -sarjaa. Seuraa lisää aavikolla vaeltamista ja muuta metafyysistä paskaa, kuten West Jr:n Terminator-tyylistä Eleonoran takaa-ajoa. Stab stab stab, the end. Tämä näkemys Lovecraftin lyhäristä ei nyt ollut kovin uskollinen alkuperäismateriaalille, kuten ei kyllä olleet ne edellisetkään, joissa on pääosassa Jeffrey Combs. Maailmasta toiseen siirtyminen ja outo artsy fartsy -sekoilu tuovat mieleen Phantasm-leffasarjan (loppupään paskat jatko-osat). Jos tämä ei väittäisi olevansa Lovecraft-elokuva, en olisi koskaan ostanut ja katsonut tätä. (Slavoj Žižek)

Eutanasiastako ratkaisu huoltosuhteen ongelmaan?

The Evil Clergyman (USA 1988) 30 min
DVD: Full Moon Features, USA 2012
(ei tekstitystä)

Ohjaus: Charles Band
Pääosat: Jeffrey Combs, Barbara Crampton, David Warner, David Gale

The Evil Clergyman on puolituntinen lyhytelokuva, joka oli alunperin tarkoitus julkaista 1988 Pulsepounders-nimisessä antologiassa, mutta joka jäi silloin valmistumatta tuotantoyhtiö Empire Internationalin mentyä konkurssiin. Elokuvan uskottiin olevan kadonnut kokonaan, kunnes vuonna 2011 löytyi siitä VHS-kasetille tallennettu workprint-versio, johon tämä DVD myös pohjautuu. Elokuvan alkuperäisiä 35 mm filminegatiiveja ei ole koskaan löydetty. Evil Clergyman on lyhimmästä päästä H.P. Lovecraftin kirjallisessa tuotannossa ja tarina on julkaistu vasta Lovecraftin kuoleman jälkeen erään hänen kirjoittamansa kirjeen pohjalta. Tarina perustuu uneen, jonka Lovecraft näki.

Elokuvassa on pääosassa lukuisista muista paremmin tunnetuista (ja paremmista) Lovecraft-filmatisoinneista tuttu nelikko Combs (Re-Animator 1-3, From Beyond, Castle Freak, Necronomicon, jne), **Barbara Crampton** (Re-Animator, From Beyond, Castle Freak), **David Gale** (Re-Animator ja Bride of Re-Animator) sekä **David Warner** (Necronomicon, In The Mouth Of Madness, Star Trek V). Ohjauksesta vastaa Trancers 1 & 2 -elokuvista ja yhden vitsin Evil Bong -paskasta tuttu **Charles Band**.

Evil Clergymanin alussa Barbara Cramptonin esittämä Said Brady tulee entisen rakastettunsa Jonathanin (Combs) kotina toimineeseen linnaan yömyöhään tarkoituksenaan viimeisen kerran hyvästellä Jonathan, joka on hiljattain tappanut itsensä. Jonathanin sisäkkö ei haluaisi päästää Saidia sisään, mutta heltyy lopulta. Sisäkkö varoittaa linnan olevan täynnä rottia ja vie Saidin Jonathanin huoneeseen. Said jää yksin muistelemaan entistä rakastaan ja suoraan sanottuna yllättyy melkoisesti, kun Jonathan yhtäkkiä seisookin hänen edessään. Elossa Jonathan ei kuitenkaan ole, vaan hänen haamunsa on jostain syystä jäänyt kummittelemaan linnaan.

Jonathan oli eläissään nimittäin pappi ja tiedemies, joka teki kokeita rotilla ja jonka tyttöystävät kuolivat yksi toisensa jälkeen mystisissä olosuhteissa... Said on onnesta soikeana ja syleilee Jonathania, joka jostain syystä pystyy vastaamaan tunteidenosoituksiin vaikkei olekaan enää lihaa ja verta. Jonathan ja Said lempivät kuten vain haamu ja surun musertama nainen voivat. Yöllä, Saidin nukkuessa (alasti, of course), huoneeseen hiipii ihmiskasvoinen rotta (Gale), joka kiipeää sängylle ja nuolee Saidin pakaraa. Kyllä, luitte aivan oikein, Barbara Crampton on jälleen kerran Lovecraft-filmatisoinnissa, jossa hän joutuu hirviön pusuttelun kohteeksi.

Huoneeseen on tällä välin tullut myös elokuvan nimiroolia esittävä David Warner, jonka roolihahmona on nimetön piispa. Piispa kertoo Saidille, että rottahirviö on yksi Jonathanin epäpyhien tieteellisten kokeiden tuloksista. Piispa syyttää Saidia osallisuudesta Jonathanin sairaisiin kokeisiin ja Said saa tarpeekseen. Hän kerää kamppeensa ja yrittää päästä ulos huoneesta, mutta jokin estää ovea avautumasta. Piispan mukaan syypää on Jonathanin haamu, joka halajaa Saidin sielua. Piispa

Jonathan from Spotify

kertoo Saidille kaiken Jonathanin tappamista naisista ja tämän viimeisestä uhrista, itsestään, JOKA TAPETTIIN EHTOOLLISMALJAN ISKULLA OHIMOON! Ou nou! Said hakkaa ovea, mutta se ei aukea. Piispa vaatii Saidia pelastamaan itsensä ennen kuin hänkin joutuu kadotukseen.

Piispan haamun kadottua Jonathanin haamu palaa huoneeseen ja Said on kovin rauhallinen tilanteen huomioon ottaen. Onhan huoneessa arvatenkin vielä ihmiskasvoinen pyllyjä nuoleksiva rotta. Jonathan kertoo Saidille miten tappoi itsensä hirttäytymällä juuri tässä huoneessa ja katossa on edelleen kätevästi hirttosilmukkakin tätä varten. Jonathan laittaa päänsä silmukkaan ja hymyilee Saidille ennen kuin potkaisee tuolin altaan ja hirttäytyy taas uudestaan. Jonathanin haamu roikkuu hetken hirressä, kunnes silmukka on taas tyhjä ja Said hakee hädissään turvakseen pöydällä olevan krusifiksin. Harmi vain, että tämä on juuri se hetki jolloin rottamonsteri huutaa kirjahyllyn päältä "saakelin akka!" ja hyökkää Saidin kimppuun.

Jonathanin raato valitsee tämän hetken palatakseen hirttosilmukan päähän roikkumaan ja Said pyytää haamulta anteeksiantoa jos tämä kokee, että häntä on jotenkin elämässä loukattu Saidin toimesta. Vähän kummallinen käänne, mutta jos tämä edesauttaa Saidin poispääsyä lukitusta huoneesta, niin mikä ettei. Jonathan lupaa päästää Saidin menemään, jos tämä antaa hänelle vielä viimeisen suudelman. Kun Said valittaa, ettei yletä hirressä roikkuvan miehen huulille, tämä ehdottaa että Said suutelee häntä jonnekin muualle. Onneksi Said ei tähän suostu... alkuun. Tässä päästään outoilun ytimeen, kun Saidin pää katoaa kuvan alapuolelle, Jonathan tuijottaa alaspäin hirrestä, rottahirviö sähisee sängyn alla ja piispan haamu vertavuotavine ohimoineen huutaa "jumalanpilkkaa!" (kellot kilkkaa).

Said on tosi leipääntynyt koko porukkaan ja hakkaa nyrkeillään piispan päätä, mutta osuu vain kivilattiaan. Rotta näkee tilaisuutensa koittaneen ja menee litkimään Saidin verta tämän rystysistä. Said ei enää keksi muuta ulospääsyä tästä karusellista kuin pujottaa päänsä hirttosilmukkaan ja päättää päivänsä. Kun Said sätkii hirressä, rottaihminen sähisee sängyn alta rakastavansa tätä. Tämä varmasti lämmittää Saidin mieltä tämän viimeisillä hetkillä ennen kuin maailma vajoaa hyiseen pimeyteen. Jonathan astuu varjoista esiin ja kertoo rotalle olleensa myöskin rakastunut Saidiin, niin sieluun kuin ruumiiseenkin. Jonathan anelee rottahirviötä, että tämä antaisi hänelle Saidin ruumiin - sielun rotta voi pitää itse. Karvainen sähisijä suostuu tähän, jos Jonathan vain suutelee rottaa. Elokuva päättyy rotan ja papin haamun hellään suudelmaan sekä siihen, että Jonathanin sielun hallitsema Said kerää kimpsunsa ja kampsunsa poistuakseen huoneesta uuteen uljaaseen maailmaan.

The Evil Clergyman on ihan helvetin kummallinen elokuva, jonka pääasiallinen yleisö on From Beyond ja Re-Animator -fanit. Kuvanlaatu on tosiaan VHS-tasoista ja tarina on heikommasta päästä Lovecraftin vaihtelevaa tuotantoa. Kuriositeettina tämä on hauska kokemus jo pelkästään näyttelijävalintojen vuoksi. Barbara Camptonin roolihahmon nimi on oudosti tyypillisesti miehen nimenä käytetty Said (eikä Saida, kuten femiini muoto oikeasti kuuluu), mutta tämän voi antaa anteeksi siihen perustuen, että amerikkalaiset antavat muutenkin lapsilleen outoja nimiä. Pulsepounders-antologiassa olisi ollut kaksi muutakin puolen tunnin tarinaa, joita niitäkin ollaan ehkä julkaisemassa "restauroituina" versioina dvd:lle. For Full Moon fans and other weirdos. (The cosmic indifferentist)

HAND MADE